

APENDIX 15: ABANS DEL REFERENDUM CONSTITUCIONAL. RESPOSTA AL CARDENAL
PRIMAT.

Aquesta nota l'ha suggerida una Comissió del Consell pastoral de la parròquia:

1. El document de l'Arquebisbe de Toledo, cardenal González Martín, sobre el referèndum constitucional, ha causat una sorpresa dolorosa. D'una banda, el seu contingut pot esdevenir una pressió sobre moltes consciències, imposant motivacions religioses per a un "no" a la Constitució. De l'altra, degut al seu context, i a les adhesions que ha rebut, fàcilment pot interpretar-se com una reacció contra el procés democràtic que viu el nostre poble.
2. Des del nostre punt de vista, és lamentable aquesta intervenció d'un representant jeràrquic de l'Església, pel que conté de pressió religiosa sobre les consciències i de recel contra la democràcia.
3. Davant el referèndum constitucional la posició que ens sembla correcta per part de l'Església jeràrquica és precisament la que no dicta cap resposta, sino que es limita a respectar la llibertat dels catòlics.
4. En aquest sentit, trobem senzillament lògica la posició de l'Assemblea plenària de l'episcopat espanyol que es mou dins d'aquestes coordenades. És a dir: no assenyala cap motivació religiosa que pugui condicionar una resposta determinada: el "si", o el "no", o l'abstenció.
5. A més a més, considerem elemental el reconeixement que feia el document del plè episcopal: Actuin els creients -diu el text- com a ciutadans lliures, adults en la seva respon política, i solidaris amb l'esdevenidor del nostre poble". Així ho ha reconegut l'Arquebisbe de Barcelona, replicant al document de l'arquebisbe de Toledo.

12 de desembre de 1978

Del Consell pastoral de la parròquia de sant Medir

A LA COMUNITAT

Abans d'acabar el curs, el Consell pastoral vol informar tothom del que ha estat bàsicament la seva actuació, al llarg de l'any, i, al mateix temps, d'una cosa que caldrà tenir present per al curs vinent: l'assemblea diocesana.

I. Informació sobre el curs: En fer la programació del curs que ara s'acaba, el Consell Pastoral va creure oportú d'estructurar la seva actuació en comissions de treball, cada una de les quals s'encarregaria d'un aspecte o sector de la vida pastoral de la parròquia. D'aquesta forma es pretenia que la missió del Consell d'anar marcant la línia pastoral a seguir per la Parròquia i de vetllar pels problemes que en ella hi poden sorgir, fos ,és efectiva.

Així es constituïren cinc comissions, amb les següents finalitats:

- promoció de la corresponsabilitat dels laics -- sobretot del mateix Consell -- en la gestió de la Parròquia;
- celebracions litúrgiques ocasionals o lligades amb costums socials (bateig, primeres comunions, casament, exèquies, etc.)
- atenció a la joventut;
- contacte permanent amb la comunitat;
- economia parroquial.

. La comissió encarregada de la corresponsabilitat dels laics, va fer una revisió de totes les activitats i serveis que es fan a la parròquia o des de la parròquia o al voltant de la parròquia. I, al costat de la relació de tot el que hi ha i es fa a la parròquia, va fer una anàlisi de les línies de fons que revelaren les diverses activitats. L'objectiu d'aquest treball -- el dossier el tenen els membres del Consell-- és prendre consciència del que es fa i mirar d'anar trobant la coherència de totes les línies de la parròquia.

. La comissió dedicada al tema de les celebracions litúrgiques ocasionals està estudiant les diverses qüestions que giren entorn d'aquests actes per tal de fer les innovacions que calgui, i de promocionar en aquest camp l'actuació o els ministeris dels seglars.

. La comissió dedicada a la joventut també està en fase de recerca. Pel que fa a la joventut, a carregar de la comissió, va la pena de recordar

que dins de la parròquia hi ha un grup de joves que es troba setmanalment per fer una revisió a partir de l'Evangelí i a partir de la vida, i que s'ha responsabilitzat d'animar la missa vespertina dels dissabtes. Alguns d'ells, més d'altres joves de la barriada, participaren en l'anada a Taizé per Pasqua d'enguany, amb l'intent de promoure un moviment de joventut a la nostra zona pastoral.

. La comissió que mira d'aconseguir una major contacte entre el Consell i la comunitat, ha dut a terme en aquest sentit diverses iniciatives: -- Una puntualització de caràcter cívic-religiós arran de la intervenció de l'arquebisbe de Toledo sobre les eleccions generals; -- Un tríptic per donar compte de totes els grups i serveis de la Parròquia; -- Una enquesta per detectar noves iniciatives i per donar lloc a la crítica o auto-crítica; -- Un full on es donaven els resultats de l'enquesta.

. Pel que fa a la comissió encarregada de l'economia, val a dir que fa anys que funciona, i que, de fet, manté una certa autonomia. Al llarg del curs, aquesta comissió ha divulgat l'estat de comptes per trimestres, ha elaborat el presupost de l'any 1979 i ha efectuat una campanya encaminada a l'augment de subscripcions i a l'augment d'aportacions. Amb bon resultat.

En el referent a les activitats de la parròquia en general, cal afegir que el Consell ha estat informat de tot el que es va fer i ha anat donant el seu parer sobre les diverses activitats.

Entre els punts que han ocupat l'atenció del Consell, val la pena de remarcar els següents:

. Ha seguit funcionant la catequesi d'adults (a la qual hi assisteixen gairebé una trentena de persones). Aquest any ha pres el nom de "Grup cristià de reflexió".

. En la catequesi infantil, hi ha hagut la tendència a exigir una major participació dels pares. S'ha insistit en la imatge d'una catequesi que dura 4 o 5 anys, i s'exigeixen com a mínim dos cursos abans de fer la primera Comunió. En la tasca de la catequesi infantil hi participen més de 25 catequistes i tres mossens. Hi ha cinc cursos (150 a primer, 50 a segon, 13 a tercer, 9 a quart, i 5 a cinquè). A més a més, hi ha quatre grups on la catequesi integra una major participació familiar: s'hi agrupen unes 50 famílies.

aquest any és el del rol que pot correspondre a la parròquia tant en la promoció d'activitats culturals, com en la connexió amb els organismes culturals de la barriada. En aquest punt, matisos i algun parer apart, el pensament majoritari i l'actitud del Consell han estat els de continuar el que s'anava fent i ser presents en els organismes de coordinació de la barriada.

II. Sobre l'assemblea diocesana:

Amb motiu de l'assemblea que van celebrar els sacerdots de la diòcesi de Barcelona., el darrer trimestre del 1977, es va arribar a la conclusió de que calia convocar una assemblea de tota la diòcesi i no només dels capellans.

La proposta fou acceptada per part del cardenal arquebisbe de Barcelona i pel consell de govern de la diòcesi.

S'ha començat a posar fil a l'agulla en aquesta direcció. De moment s'ha fet una consulta sobre els possibles temes a tractar i sobre la forma de realitzar l'assemblea. Ara, s'estudien els resultats i s'està procedint a la constitució d'un organisme que vetlli pel desplegament de l'assemblea a tota la diòcesi.

El proper mes d'octubre, segons es preveu, començaran a funcionar els grups de treball de l'assemblea. Tothom hi serà convocat.

El Consell pastoral es compromet a mantenir la informació i a fer possible la participació ampla de tots els cristians i de tots els interessats en aquesta assemblea que s'està preparant.

Barcelona -- a Sant Medir--, juny de 1979

Amics:

El Premi per a poetes inèdits Amadeu Oller ha arribat a la seva setzena convocatòria. És per a celebrar-ho amb l'atorgament dels premis 1980, que avui ens hem reunit a Sant Medir.

Enguany aquest acte es revesteix d'una particular solemnitat amb la presència del Sr. Albert Manent, Director General d'Activitats Culturals la Conselleria de Cultura de la GENERALITAT DE CATALUNYA.

Aquesta presència ve a consolidar oficialment l'existència del Premi.

Han passat ja setze anys des de la creació del Premi per a poete joves inèdits, AMADEU OLLER. Neixia a l'entorn i a l'escalf d'aquesta parròquia de Sant Medir, anomenada - i penso que justament - per en Joan Colominas, refugi de pecadors i d'activistes.

Aquesta expressió graciosa i amable, penso que pot tenir valides per descriure una mica el que és i el que vol ser la parròquia de Sant Medir:

- un dels termes, el primer, expressaria l'aspecte pastoral, el que sempre hem considerat fonamental, és a dir el del ministeri de l'Evangeli de Jesús, posat al servei de l'home pobre i feble, que som tots.
- el segon voldria posar de relleu l'aspecte temporal i de més compromís al servei dels drets dels pobles i de les persones.

A Sant Medir, fins ara al menys, ens ha semblat sempre impossible dissociar un aspecte de l'altre, o bé de situar-nos solament en l'Àmbit espiritual sense tenir cap incidència positiva en l'àmbit temporal. Creiem que l'un ha animat l'altre.

Mai hem dubtat del deure d'acollir activistes ni tampoc mai hem dubtat de ser-ne. Els activistes ho eren en nom de la llibertat, de la justícia, de la democràcia, de la recuperació dels nostres drets nacionals, de la nostra cultura, de la pau i de la convivència. No ere gens fàcil fer-ho, però podem afirmar certament que aquest treball i compromís ens han proporcionat una joia immensa.

OQUIA SANT MEDIR

CONSTITUCIÓ, 17
TELÉFON 421 63 50
BARCELONA - 14

PREMI AMADEU OLLER

SESSIÓ ATORGAMENT PREMI

CONVOCATÒRIA 1979-1980

5.6.1980.

Ara, aquest treball l'hem de continuar, no en la penombra d'unes catacombes, sinó a plena claror del dia, però sempre amb coratge perquè les dificultats encara hi son.

Aquest capvespre i en aquest acte d'atorgament del Premi Amadeu Oller, la parròquia vol renovar aquesta fidelitat al servei d'aquestes dues línies.

Penso que l'acció cultural de la parròquia ha sigut eficaça i extensa en aquest curs que acabem. Des del mes d'octubre passat la Comissió de cultura de la parròquia ha realitzat activitats nombroses, però cal destacar l'activitat feta de cara als infants amb el Teatre per a nois i noies, oferint-los-hi sessions teatrals gairebé cada quinze dies. Ara la Comissió ha decidit col.laborar intensament en el Premi Amadeu Oller.

Voldria també posar de relleu l'obra realitzada per la Comissió de Festes de Sant Medir, que com a cloenda celebra la gran Festa Literària de Primavera orientada als infants de les escoles.

Destaquem també la participació de l'Escola d'E.G.B. Sant Medir en el treball conjunt realitzat agermanadament amb les escoles Barrufet, Proa, Insitució Montserrat, Centre Montserrat Xavier, amb motiu de les festes de Sant Jordi, i que han publicat una selecció dels treballs presentats pels nois i noies sota el patronatge de la Comissió de Cultura de la Regidoria del Districte VIIè.

Tots aquests son motius per a sentir una gran esperança, per al futur, en el nostre barri de la Bordeta. Que tot això serveixi per a desvetllar sentiments i ganes de col.laboració que encara far molta falta.

El Premi AMADEU OLLER de Sant Medir no seria el que és sense la cordial i generosa cooperació del Jurat. Tots els membres que n'han format part des del començament han fet el Premi AMADEU OLLER. Gràcies per aquestes manifestacions de la seva amistat i del seu prestigi literari al servei del Premi per a poetes inèdits.

Gràcies a tots els participants al premi i una felicitació molt cordial als guanyadors d'enguany.

Hi ha també el grup dels amics, d'aquells que des de la primèria

OQUIA SANT MEDIR

CONSTITUCIÓ, 17

TELÈFON 421 65 50

BARCELONA - 14

PREMI AMADEU OLLER

SESSIÓ ATORGAMENT PREMI

CONVOCATÒRIA 1979-1980

5.6.1980

ens acompanyen d'una manera fidel i constant, i que han compartit amb nosaltres les hores i els moments de neguit. Gràcies a tots vosaltres que avui us heu volgut unir a la nostra festa. La vostra presència ve a ser com un compromís d'amor i de recolzament al Premi de Poesia AMADEU OLLER. El Premi viu i el premi viurà.

Finalment en agrair també la presència del Director General de la Conselleria de Cultura de la GENERALITAT DE CATALUNYA, Sr. Albert Manent, presència que ens omple de joia profunda, que conhorta la nostra esperança, deixeu-me - com expressió d'aquesta graïment fer-li aquesta ofrena sàncera: Sr Director General el PREMI DE POESIA PER A POETES INÈDITS AMADEU OLLER 'es vostre, 'es a dir ÉS DE CATALUNYA I ÉS PER A CATALUNYA.

Josep M. Vidal Aunós

Rector.

Carta nfm. 32

ELS QUATRE PRINCIPIS D'IDENTITAT

Parroquia de Sant Medir

JA HEM FET L'ASSEMBLEA-bis
el lema: FE i COMPROMÍS

Els dos mamaments més grans
estima DEU i els germans
(Mt. 22,34-40)

$4 \times 2 = 8$ $34 \times 2 = ?$
El CONSELL D'ECONOMIA en mans d'laics... iocs.
XIFRES VERBALS l'legia... i tots ens quedàvem GROC

Un dia més
SONYA em a la boina

LA SOLUCIO:
l'1% del sou de cada creient

Allà al passatge de Toledo -antic estatge parroquial- hi ha renascut -si no m'endredou- un servei SÒCIO-CULTURAL GIMNÀS • RESIDÈNCIA • C • ESPORTS • CATEGUESI •

... i si a algú això l'amoïna també es pot anar a DOCTRINA

ellans, riuu? panar

Um feligrès, ull viu, 'col·loquia'.
sobre LINIES de la PARRÒQUIA que són, mireu que original: LA VERTICAL i L'HORIZONTAL

I l'equip de capellans? Som uns mes a empènyer el carro Ja no porteu "el cotarro"? NO, som uns més entre tants.

No saltres no planifiquem i així el Consell no suplante però preparem l'homiletots els divendres a migdia

VIP, LITÚRGIC
voç revivire que ja no restaran tan sols... an fent uns uns llençols
CRIST HA FET LLIURE

Hem debatut "FE i COMPROMÍS" COMUNITAT més el suport
L'EUCARISTIA, el moment fort

FE do gratuït que molts rebem i al nostre estil TOTS L'EXPRESSEM

A l'Assemblea surt un grup que els preocupa molt i angossa la gent a Missa "serios i moixa" Com es podria aixecar "el CLU"

en fent TATXIM TATXIM A CARA ALEGREM-la cara que tenim a la Misa m'agrada aber-m'hi / ISTIADA

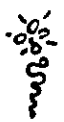
Diu que els plauria que els prebteres allà al cancell i a les troneres amb simpàtia i dolça veur
reberim el POBLE DE DEU

Senyor Agustí, i la cavalcada de Sant Medir?

Sr. Badia, que tal?
I que me'n sur de la LAU?
HOLA, GONYA RAGONA
GUANYADA el BARCELON

acaba amb l'Eucaristia i amb els germans estremem les mans. Senyor ens doni companyonia fe i amor gran ...

i l'humor nostre de cada dia... oo.. I s'aixeca la sessió essent les dues del migdia.

Ens adreçem a vostès cercant un suport per al nostre projecte de dur a terme una obra social dedicada a la Tercera Edat, i ho fem confiant en l'esperit de comprensió i de cooperació que els caracteritza.

De cara a dur a terme aquest projecte ens guia no pas una sobtada inspiració ni una decisió mancada d'arrels, sinó la voluntat de donar continuïtat a allò que sempre, des de la seva fundació, l'any 1949, ha estat la vocació activa de la nostra parròquia de Sant Medir: vincular-se realment als homes i les dones de La Borjeda i restar atenta a les seves necessitats i esperances humanes per tal de servir-los, tot potenciant el capital de virtuts i de facultats creatives del barri.

En el cas concret d'ara, pensem que la nostra atenció i la nostra voluntat de servei han de fixar-se en els ancians del nostre barri, en els vells que viuen entre nosaltres i que, més amb l'expressiu llenguatge del seu silenci pudorós i expectant que no pas amb clams i reivindicacions, ens inviten a assumir les seves necessitats, prou evidents per a tots. El nostre projecte d'una Residència per a la Tercera Edat vol ser una resposta a aquestes necessitats.

Es tracta -- en som conscients -- d'una resposta humil i limitada, en comparació amb l'abast global dels problemes de la vellesa que presenta la ja densa demarcació del nostre barri. Però creiem també que és una resposta vàlida i viable. I en aquest sentit, les dades tècniques i econòmiques del projecte, que ens plau d'adjuntar-los-hi, creiem que en son una prova.

Pensem que, en qualsevol cas, es tracta d'un servei concret i

realitzable que podem fer i que hem de fer. I pensem també que un servei així pot suscitar, a més a més, tant dins com fora de la nostra barriada, un conjunt d'esforços, iniciatives, esperances i -- per què no ? -- fins i tot estímuls per a la imitació. En definitiva, voldriem promoure l'esperit de solidaritat humana i de caritat cristiana del qual n'estem avui tan necessitats socialment.

De l'esperit i la voluntat que ens anima en donem aquí un breu testimoniatge a través de la petita memòria que adjuntem. Una memòria que no té cap més valor que el de reflectir d'alguna manera allò que és ja signe i patrimoni de la parròquia de Sant Medir, d'allò que ja hem fet, és a dir, una modesta garantia de la nostra voluntat de continuïtat.

Ningú no pot dubtar que la Parròquia de Sant Medir podia haver destinat els recursos materials i els esforços morals que pensa dedicar a la Residència per a la Tercera Edat a d'altres finalitats menys comprometedores i més rentables econòmicament, i àdhuc a reforçar la pròpia i modesta tresoreria parroquial mitjançant la venda d'uns terrenys disponibles. Però son uns altres l'esperit i la vocació de la nostra comunitat parroquial, com abans hem intentat de dir, i ells son els que ens han inspirat el projecte de Residència per a la Tercera Edat que avui sotmetem a la consideració de vostès, tot confiant en la seva valerosa col.laboració.

L'edifici que ha de donar aixopluc a l'esmentada Residència agruparà, a més a més, d'altres obres socials, destinades als infants i als joves del nostre barri.

EL COMENÇAMENT D'UNA AVENTURA

Com totes les aventures, també aquesta de Sant Medir tingué el seu començament. A La Bordeta, l'any 1949, implantació d'una nova parròquia, la de Sant Medir. I uns antecedents immediats: l'Església diocesana de Barcelona que vol estar més ben incardinada en un determinat sector del seu territori, més vivament present enmig d'uns homes concrets. Un bisbe, ja desaparegut, el Dr. Modrego Casás, que busca i troba l'home adequat per a la tasca prevista, un home avui també desaparegut, Mn. Amadeu Oller.

Es a l'abast de tothom de poder recordar el marc en què aquesta tasca s'enquadrava. Els uns poden servir-se de la memòria directa d'aquells anys; d'altres coneixeran l'època per testimonis orals i escrits, perquè ja és història. Un barri -- gairebé no arriba a ser un barri -- obrer i humil de la Barcelona immersa encara en les dificultats, els dolors, les mancances d'una dura postguerra. I una Església que volia comprendre, servir i aprendre tot construint una comunitat espiritual que aplegués voluntats i consciències de fills de Déu solidaris entre ells.

A partir d'aquests inicis, els itineraris podien ésser diversos. Sant Medir podia haver estat unaparròquia poruga, prudent en el mal sentit de la paraula, podia haver-se tancat en sí mateixa, intentant de crear un reducte segur que creixés selectivament. Ho varen fer d'altres en circumstàncies semblants. Però no pas Sant Medir. Perquè l'herència recollida de Mn. Amadeu Oller, que Mn. Josep M. Vidal, el seu successor, feu fructificar generosament, va encaminar sempre la parròquia a obrir-se a tothom, fins i tot als qui se sentien en desacord, i a servir a tothom.

Amb aquest tarannà, la parròquia, tant per a la vessant més estrictament pastoral com per a la projecció als serveis més conjunturals, ha trobat sempre col.laboradors directes a La Bordeta i a diferents llocs de Barcelona.

La resta de l'aventura es pot explicar sobre la base d'algunes línies d'orientació i d'unes dades quantitatives i qualitatives que permeten de fer un petit balanç dels serveis promoguts per la parròquia de sant Medir.

LINIES D'ORIENTACIO

Línies d'orientació ? Més aviat hauriem de dir: principis inspiradors. I a més, pocs i clars.

En primer lloc, la convicció que cal relligar el món concret i movent dels homes de La Bordeta al món de Déu i al pla de Déu que la Parròquia de Sant Medir mira senzillament de significar i comunicar. I això vol dir que cal veure els homes, i acostar-s'hi, tal com son, ajudar-los i servir-los no com hom consideri o vulgui fer-ho, sinó tal com ells esperen de ser servits i ajudats.

En segon lloc, la convicció que no pot haver-hi una prova millor de l'autenticitat, la profunditat i la intensitat d'una fe viva que la d'una acció joiosament creadora dins del món real, concret i fal·lible dels homes, perquè és aquest precisament el que Déu vol omplir de joia per a transformar-lo. Creació, doncs, d'obres, institucions, iniciatives que no tenen valor per elles mateixes sinó que només valen allò que valguin per als homes. Activitat creadora que inclou des d'un simple lloc d'esbarjo i comunicació a unes escoles quan en el barri no n'hi ha prou, des d'un esportives per al jovent que no en disposa, des d'un colònies d'estiu, infantils o familiars, a una residència per a la Tercera Edat on trobin un clima d'atenció i de comunitat alguns dels qui pateixen solitud i desamparament, des d'un escoles de formació professional, tendint a promocionar econòmicament i socialment a uns nois sense ofici a una tasca d'animació cultural capaç no tan sols de satisfer les necessitats culturals del barri, sinó també de suscitar i potenciar la seva creativitat cultural.

Finalment, en tercer lloc, la consciència que cal contribuir a la promoció humana i social del barri, a solidificar-ne el teixit comunitari, sense voler "dirigir-lo" o "controlar-lo". En aquest sentit, la vocació de la parròquia s'identifica amb la dels mestres autèntics: el seu ideal, un ideal molt concret, és fer-se innecessària, és a dir, suscitar les vocacions i les voluntats -- i recolzar-les i estimular-les -- que en cada parcel·la d'activitat puguin prendre en les seves mans pròpies les respectives responsabilitats, tasques i iniciatives.

ELENC DE SERVEIS

Amb la força que deriva d'aquesta orientació, al llarg dels 30 anys de vida, la Parròquia de Sant Medir ha promogut un seguit d'obres i iniciatives que presenten un comú denominador: el servei al poble del nostre barri.

Hom podrà fer-se una idea aproximada del que s'ha dut a terme, resseguint només el sumari de realitzacions en els camps: a) de l'ensenyament; b) de l'animació cultural; c) de l'esplai i l'esport; d) de la construcció de vivendes.

1. En el camp de l'ensenyament

• la creació d'una escola d'ensenyament primari, que ha seguit les vicissituds jurídiques normals, d'unes condicions econòmiques a l'abast de la gent més modesta. La qualitat tècnica de l'ensenyament i l'aplicació de les mesures pedagògiques més pertinents han estat sempre l'objecte d'una atenció esmerada.

• la creació d'escoles professionals:

per a les noies: una sucursal de l'escola de tall i confecció depenent de l'Escola corresponent de la Diputació.

per als nois: estudis teòrics i exercicis pràctics (amb un bon taller de mecànica) per a diversos camps de l'aprenentatge.

Aquestes escoles professionals varen desaparèixer tan bon punt va constatar-se que ja no eren necessàries, tota vegada que els joves tingueren ja accés a les institucions corresponents de la ciutat.

Nota.- L'escola d'ensenyament d'EGE, que continua funcionant -- és l'única escola del barri adequada a les economies més modestes --, es regeix per una gestió econòmica autònoma. Actualment, son uns 400 els alumnes que pot acollir aquesta escola d

2. En el camp de l'animació cultural

. durant l'època que visqué el nostre poble amb unes formes de repressió cultural conegudes de tothom, la parròquia va promoure de manera permanent actes com aquests: tertúlies informatives i de debat, cicles de conferències d'iniciació social, sessions d'opinió i comunicació, cinefòrums i teatrefòrums per a sensibilitzar els interessats de manera adequada.

. la formació musical amb conferències, audicions, corals, classes de música, etc. ha estat sempre una tasca mirada amb il·lusió per la parròquia i treballada amb constància.

. amb l'afany de crear medis de comunicació adaptats al barri i de proporcionar instruments d'expressió per a la gent de la parròquia, al llarg d'aquests anys s'han fet de manera periòdica publicacions que, segons els diversos moments, han revestit característiques especials: "Sant Medir", "Radar de La bordeta", "Pedres vivents", "Full de Sant Medir", etc.

. des de l'any 1959, la Parròquia ha patrocinat, fent memòria de Mn. Amadeu Oller, uns concursos literaris, dels qual hi ha l'experiència de dues èpoques diverses: del 1959 al 1964, i del 1965 al 1980. En aquesta segona època, el concurs es convoca com a "premi Amadeu Oller als poetes inèdits i joves en llengua catalana". Han obtingut aquest premi noms que actualment tenen una rellevància en la literatura catalana, com Isidre Ñolas, Desoñot, Alvar Valls, Ramon Pinyol, Salas-Banahuja, Teresa d'Arenys, etc. El Jurat l'han format homes com Joan Oliver, Ramon Fuster, Joan Triadú, Joan Colomines, Ramón Pinyol, Enric Sullà, Carme Riera, Jordi Rams, Martí Saurí, etc.

. en el camp del teatre, cal remarcar dues coses: primer, el director del quadre escènic, Josep Planas, ha maldat sempre

Carta n.ºm. 34

LA SOLIDARITAT BUSCA NOVES MARGINACIONS

MARÇ 1985

49

HOMILIA SOBRE ELS MARGINATS

L'Adrià Trescents, home compromès en aquest QUART - MON, el Cinquè Diumenge ens ha dirigit l'homilia a missa de 12.

- Els cristians no en tenim prou de comcore'ns sentimentalment davant la TV del que passa a l'Índia i a Eritrea. Aquí mateix tenim un món de marginació i fam.

- Crist ens deia: Tenia fam i em van dar menjar, tenia set i em van dar beure, estava pres i em van visitar i malalt vinguéreu a veure'm... No ens premiarà pas = les vegades que haurem besat una imatge o hem fet el senyal de la creu...

- A la vorera, una velleta, dorm fa mesos. La protesta, vella o jovefíssima, són explotades, utilitzades i llençades. Un xicot de la presó d'Herrera de la Mancha, que ja ha rebut ganivetades..."me faltan mesos parà sortir de la càrcel, pero sé que no saldré. O mataré o me matarán".

- Cada cop estic més convençut que la majoria de penats no hauria d'anar a la presó.

.....

Sense perdre ni una paraula en guarnir el seu discurs, ens ha traslladat a unes realitats que els cristians solem oblidar, perquè a força de por ens hem fet una closca defensiva que ens fa oblidar que allà també hi ha persones.

Aquesta mena de cristians com l'Adrià, als altres, ens fan una mica de vergonya, una mica d'escàndol, incomoditat. Déu faci que ens serveixi per a entendre més Jesús.

Amb la seva vida ens diuen també una cosa molt difícil: ells han optat per creure en l'home.

ES POT CREURE EN L'HOME.

Pel resum, AF

=====

SETMANA SANTA: MÉS CRISTIANISME QUE TURISME...

=====

INVITACIÓ A LA SETMANA SANTA

No tenim l'aventatge d'anunciar, ni de celebrar la Setmana Santa per primera vegada. No és la primera, ni la segona, ni... És la vegada que fa 1985, més o menys, la que avui celebra la comunitat cristiana. I això són moltes vegades. = La novetat esdevé molt difícil, aleshores...

Amb tot, tenim l'aventatge de fer una celebració que no és una simple commemoració. És molt més. És memorial, certament. Però és també Actualització. A més a més d'aperitiu de l'Esdevenidor.

Un sociòleg i teòleg nordamericà, Andrew Greeley, comença una de les seves novel·les dient que són "tres les experiències que configuren el nucli de la religió de Jahvé: Comunitat, Llibertat i Vida Nova. Tant la Pasqua cristiana com = la Pasqua jueva commemoren aquestes tres experiències, i la Pasqua cristiana hi afegeix una nova significació a allò que ja contenia la festa. En les dues celebracions el pa sense llevat representa l'experiència de Comunitat, l'anyell pasqual representa l'experiència de la Llibertat, i el foc i l'aigua representen l'experiència de la Vida Nova. En la Pasqua cristiana, el dijous és el dia de la nova presentació a la Comunitat, el divendres és el dia en què se celebra la Llibertat i el dissabte, la festa de la Vida Nova."

Amigues i amics: us convido a viure -no recordar només- les tres experiències esmentades: Comunitat, Llibertat, Vida Nova.

Compte, però. No hem d'estafar-nos el misteri de la Creu. Fixeu-vos el que deia l'enyorat Salvador Espriu en un dels poemes de "Setmana Santa"

"Tal volta és l'hora de tornar
a seure junts en un sopar
d'amargues herbes..."

J. Bigordà

HOMILIA DEL GRUP DRETS HUMANS

Des del principi, l'objectiu del Grup era clar. El seu nom el proclamava: "La promoció i defensa dels Drets Humans."

Dins d'aquesta línia, les actituds vingueren marcadés per un caire social; la situació del país, en aquells moments així ho demanava (era a finals dels inicis dels 70)

Les actuacions, però, es feren sempre des de la perspectiva cristiana. Malgrat les dificultats d'aquells moments, les denúncies i campanyes que es dugueren a terme es van fer prescindint de simpaties o amistats, intentant sempre, per damunt de tot, superar les tendències partidistes. Fou aquest esperit cristià no partidista que provocà actituds de recel enfront de les actuacions del Grup i de la mateixa Parròquia.

En un moment determinat, el canvi social féu pensar que l'existència del Grup era ja innecessària, però la realitat ens ha demostrat el contrari.

En aquests moments cal no abandonar la lluita, perquè els Drets Humans siguin respectats i cal actuar amb una consciència ben desperta enfront de tot allò que oprimeix l'home.

Cada dia augmenta el nombre d'aturats. Al costat d'això observem tota mena de promeses i especulacions, però trobem a faltar iniciatives que posin fre a l'atur progressiu o si més no ens portin a la distribució de la feina i dels llocs de treball.

Amb l'aparició de la nova llei antiterrorista: el dret a la llibertat d'expressió queda restringit, la tortura esdevé gairebé legalment encoberta.

S'observen constants formes de repressió: les càrregues injustificades de la policia al final de la manifestació de l'11 de setembre passat.

les detencions indiscriminades practicades aquell mateix dia.

les accions restrictives de l'ús del català.

l'expulsió violenta de sindicalistes que ocupaven alguns dels locals reivindicats com a patrimoni sindical.

Tot això ens obliga a pensar quina ha de ser la nostra actitud com a grup i com a creients.

I ens fixem que...

Davant els fets que succeïen al seu país i que oprimien els homes del seu temps, l'experiència de Déu portà Jesús a l'opció pels marginats, a la solidaritat amb les aspiracions més profundes del seu poble. I aquesta opció, Jesús la duqué a terme amb una actitud sempre compromesa, sempre solidària, sempre coherent, gens ambigua.

Una actitud que féu possible un canvi en la història, que portà Jesús a l'alliberament i a la pàsqua.

Creiem que la nostra actitud ha de ser semblant a la de Jesús.

Entenem quedavant tots els fets que senyalàvem abans, la nostra actitud ha de ser la del Crist. No podem, de cap manera, eludir la nostra responsabilitat, pensant que són les estructures injustes que els provoquen, que és l'església institucional que és poc solidària, etc... Perquè també la nostra mandrà, els nostres recels, la nostra por, les nostres incomoditats, el tancament amb nosaltres mateixos, l'enganxament a les nostres petites seguretats,.. ens fan responsables de la injustícia.

Ho repetim: pensem que l'actitud ha de ser la mateixa del Crist. Hem de ser enèrgics en la denúncia de tota injustícia, deixar de pensar en nosaltres mateixos, per estar amb els marginats i ser solidaris, ser fermes en la defensa dels drets del nostre poble.

Sabem i estem segurs que les coses poden canviar. Malgrat totes les deficiències, el món anirà endavant. La nostra esperança, la nostra seguretat es basa en l'experiència alliberadora del Crist i en l'esforç i el treball dels homes.

Cal, per damunt de tot, seguir el camí de Crist, perquè no hi ha pàsqua sense Alliberament.

(Homilia elaborada i pronunciada pel GRUP PARROQUIAL DE DRETS HUMANS, el quart Diumenge de Quaresma)

La Veritat us farà lliures

HOMILIA
PARROQUIA DE SANT MEDIR

Barcelona, 28 de març de 1992

PART I

L'Evangelí d'avui, la paràbola del Fill Pròdig, ens convida a confiar en el perdó i la misericòrdia de Déu i a solidaritzar-nos amb el camí que fa cada ser humà.

Com aquest pare de la paràbola, Déu Pare acull amb afecte "el fill més jove" que torna demanant perdó "després d'haver dilapidat els seus bens portant una vida dissoluta", de costums relaxats, llicenciosos, lliurat als desordres. El mateix pare convida a TOTS a l'alegria, a la solidaritat d'aquest retorn: "perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem retrobat". I l'Evangelí afegeix tot seguit: "I es posaren a celebrar-ho".

Però Déu Pare, a més d'esperar i perdonar ell fill més jove, sap fer també una tasca educativa amb "el germà gran que s'indignà i no volia entrar a la festa", que es negava a solidaritzar-se amb el retorn del seu germà. "Fill, -li diu el pare- ara em d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja el donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem retrobat".

Aquest és el Déu Pare, que ens revela Jesús: un Déu de perdó, de misericòrdia, que acull a tothom, que perdona els nostres errors i ens ensenya a acollir els nostres progressos d'humanització de qualsevol germà nostre, així com a solidaritzar-nos amb les seves necessitats, les seves descobertes, i els seus avenços.

Cal tenir ben present que l'evangelista Lluc posa la paràbola del Fill Pròdig immediatament després de constatar-nos dues coses primera, que "els cobradors d'impostos i altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo"; i segona, que "els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: Aquest home acull els pecadors i menja amb ells". Certament, Jesús, no rebutja ningú, acull tothom i, encara més, es distingeix per compartir amb aquelles persones que la societat margina.

Així és, veritablement, l'amor cristià. Sant Pau ens ho diu en la segona lectura d'avui: "l'amor és pacient, és bondadós..., no s'alegra de la injustícia, sinó que s'alegra amb la veritat; tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta".

També nosaltres com diu el profeta Ezequiel en la primera lectura que em fet, necessitem que Déu ens purifiqui i ens doni un cor nou, un esperit nou. "Abocaré sobre vosaltres aigua pura perquè us purifiqui... Us donaré un cor nou i posaré un esperit nou dins vostre; trauré de vosaltres aquest cos de pedra i us en donaré un de carn. Posaré dins vostre el meu esperit".

Enfront un dels problemes actuals de Catalunya i del món sencer com és el de la sida, aquesta Comunitat de la Parròquia de sant Medir heu volgut que en Joan i jo vinguéssim, avui i aquí, a compartir la vostre pregària, la vostra Eucaristia, la vostra sensibilitat, el vostre acolliment i la vostra solidaritat. Més que parlar-vos jo de les meves vivències durant aquest 7 anys que porto ficat en la problemàtica de la sida, crec que és millor que us parli en Joan que fa uns anys viu amb la sida, que és una afectat o malalt de sida. Aquí tens Joan, aquesta comunitat que, també davant el fet personal i social de la sida, vol pensar, sentir i actuar segons l'esperit de Jesucrist.

Antoni Mirabet i Mullol, Pvre.

PART II

M'agradaria que visquéssim tots plegats aquestes paraules, aquets minuts, com a germans que som, com a germans que estem aplegats al voltant de la taula del Pare. I així un dels germans, com quan s'està en família, us parla de les seves coses, del que està vivint i de com ho està vivint.

Jo soc en Joan i un bon dia (crec que sen pot dir un bon dia perquè tot allò que va començar aquell dia i el que ha anat arribant després ha estat prou bo). Bé, aquell bon dia vaig començar a trobar-me malament. Febres molt altes i tot un ventall d'anomalies que em varen dur a ésser ingressat a un hospital. Després d'uns quants dies allà dins i de fer-me forces coses, em van confirmar el que potser ja em temia. Vaig saber que tenia la sida.

Això, com podeu imaginar, em va provocar una catarsi interior molt forta, molt important. Jo crec que quan saps una cosa així es com si et morissis. La teva vida - al menys la que has dut fins aquell moment - s'acaba i, en tot cas, en comença un'altra de nova, amb horitzons nous, escala de valors completament diferent. Potser la nova vida serà mes curta o mes llarga, millor o pitjor, però serà una vida nova.

A mi, aquesta catarsi que us deia, em va portar a fer, entremig de moltes altres coses, un retrobatment preciós amb la religió, amb l'Església. Crec que no puc parlar d'un retrobatment amb Déu perquè Déu sempre l'havia sentit a prop. Al costat, a dins; no ho sé, però a prop. De la religió, però, de la pràctica me'm vaig apartar. Potser perquè per les meves circumstàncies personals creia que no tenia un lloc dins l'Església o perquè m'hi sentia incomprés. El cert és que m'hi vaig girar d'esquena. Però, es veu que Déu va voler que em tornés a girar, que m'hi posés de cara i em va tocar a l'esquena suaument amb un dit. Clar, com que Déu és tant gran només movent un dit et pot fer molt, molt de mal. Quedi ben clar també que, si te l'escoltes, si estàs atent al que et vol dir, si parles amb ell i li preguntes què vol de tu amb tot això que et passa, segur que trobaràs que també et pot fer molt, molt de bé. D'altre banda, seria molt difícil imaginar un Pare que t'estima com ell ens estima que faci mal a un dels seus fills, gratuïtament.

Molt a poc a poc, vaig aprendre que podia utilitzar la meva circumstància, la meva malaltia com a eina de treball, de creixement, i que curiosament podia arribar a ser feliç, fins i tot potser més feliç que abans.

I és precisament això el que m'agradaria fer-vos ben patent ara i dir-vos que si hi ha algú amb una circumstància igual o semblant (hi han tantes malalties que et situen ben a prop de la mort, sembla fins i tot que la pots tocar allargant una mà) doncs bé, que qualsevol que passi per una cosa així o que tingui un ésser estimat a prop i amb aquestes circumstàncies, que tingui en compte i ben present que escoltant el seu interior, buscant el que Déu li vol dir, s'adonarà que pot créixer, que pot madurar extraordinàriament.

Sobretot, no caiguem mai en la temptació de dir: Si Déu existeix, si Déu es bo, si Déu m'estima, perquè permet aquestes coses?

Us ho diré fent servir un exemple:

Es com quan anem d'excursió i el company més gran, potser el més experimentat va al davant de tota la colla, i grim pant, arrapant-se a les roques, s'enfila per una canal la qual a tots els que el segueixen els hi sembla quasi impossible de pujar. A ell també li sembla que no podrà. Ho va provant, busca ben bé a on posar el peu, s'assegura amb les mans, i tot d'una es gira i diu als altres: "Si, si, pugeu que es pot, es pot".

Jo només us puc dir això: es pot, jo he pogut, ES POT!

Quan vaig poder superar tots aquells problemes inicials que no van ser pocs, i em vaig anant trobant bé, vaig anar constatant tota aquesta vida nova. Vaig veure que la mort ja no em feia tanta por o respecte, sinó que em quedava molt clara com un pas vers el Pare i que això no podia ser sinó un esclat de felicitat. Vaig adonar-me també, però, que em seguien fent molta por, potser ara encara més perquè ja ho coneixia, l'estar malalt, els hospitals, l'ensorrament físic, sentir-me sol. Quan pateixes sempre et sens molt sol... Sens aquella sensació que els que et son a prop no aconseguen acabar d'arribar fins a tu, com si entremig hi hagués un vidre. Per la teva banda sembla que ningú no entén el que tu sents. Potser es per això que aleshores comuniqués tant bé i tant fàcilment amb Deu.

Es al descobrir que et segueix fent por el sofriment físic i moral que et fas conscient dels que pateixen a prop teu.

Sobretot d'aquells que, a més d'estar malats, estan marginats. Jo tinc un munt d'amics, de persones al voltant, que m'estimen, que sé que no em deixaran mai. Molts dels marginats, sobretot els que venen del món de la droga, estan completament deslligats de les seves famílies, fins i tot de les seves mares.

Mirem doncs d'estar atents i desperts i no donar mai l'esquena a aquests germans. Ells estan fent una experiència de Déu molt important, potser sense adonar-se'n però la fan, i sobretot ens donen l'oportunitat d'escoltar-los, de escoltar la seva veu, que no es sinó la veu del Crist. I escoltant el que ens diuen, també farem nosaltres la nostra pròpia experiència de Déu.

Ja sé que de vegades és difícil. I no cal pas que sigui una persona d'aspecte terrible, només que no segueixi les nostres pautes corrents de vestir, de parlar, ja ens fan sentir una prevenció.

Mireu, voldria, explicar-vos un cas que em va succeir fa ben pocs dies. Es una cosa que em fa força vergonya d'explicar, però ja que estem en família...

Anava, al matí, caminant, cap a la meva feina i mentre m'esperava per creuar una travessia de l'eixample, vaig veure a prop meu un home cec. El seu aspecte no era pas gens agradable: duia barba d'alguns dies, la seva indumentària era prou descuidada i gens neta, parlava tot sol i feia uns gestos prou estranys. Jo vaig dir-me: potser aquest home vol traspassar i no pot, l'hauries d'ajudar. Però també vaig dir-me: sembla que no hi sigui tot o que vagi begut. Si li dius alguna cosa se t'enganxarà i no te'l podràs treure del damunt. Mentre jo feia aquestes reflexions, se li va acostar una velleta (d'aquelles velletes petites i primetes que sembla que no puguin fer res i després te n'adones que ho poden quasi tot) li va preguntar si volia traspassar i l'home li va dir que si, que acabava de sortir del metro i que s'havia desorientat i que no sabia a quina acera estava. La velleta li va explicar on es trobava, el va agafar pel braç i van traspassar el carrer. Van passar pel meu costat parlant amb força naturalitat. L'home ni estava malament del cap, ni anava begut. Jo em vaig sentir ple d'una gran vergonya. No pas perquè ningú s'hagués adonat del que havia passat. La gent passava pel meu voltant, amunt i avall sense veure'm. Però a mi m'omplia de vergonya la mirada de Déu que sentia damunt meu.

Jo al matí, després de llevar-me, m'havia assegut a parlar una estoneta amb el Pare i li havia demanat: Senyor, ajudeu-me a alegrar a tots aquells que tingui a prop avui, no permeteu que entristeixi ningú dels que se m'acostin. ajudeu-me a fer arribar a tothom el vostre Amor... I surto al carrer, Crist se m'acosta i jo me n'apart-ho perquè decideixo que va borratxo.

No vulgueu sentir mai aquesta vergonya que jo vaig portar al damunt meu durant hores i fins i tot dies.

Sort que pel damunt de la meva vergonya i de les meves mancances vaig trobar l'amor del Pare que coneix tan bé les nostres febleses, les nostres misèries, la nostra petitesa. Aquest Pare que tant ens estima i que per tant sempre ens perdona.

Mirem de tenir sempre aquesta plena consciència de ser estimats i com a conseqüència de ser perdonats. Potser aleshores ens serà més fàcil estimar i perdonar els altres.

Quan dintre d'uns minuts tinguem la sort d'acostar-nos a rebre el cos de Crist, és a dir, tot l'Amor, mirem de fer-ho amb aquesta plena consciència de ser estimats, de ser perdonats. Son aquells moments tan especials, recordeu? Quan queda la porta del sagrari oberta i sembla que hi ha una llum mes clara, com un polsim daurat que ho envolta tot, sembla que l'Amor es pugui palpar, que es pugui agafar amb les mans. Apleguem-ne, doncs, tot el que puguem, però... no en siguem avars. Fem-lo arribar a tothom.

Fem con en aquell miracle tan bonic dels pans i els peixos. Sempre he pensat que aquest miracle va esser fruit de la generositat. Si Jesús i els seus s'haguessin quedat aquells pocs pans i aquells pocs peixos, probablement no haguessin arribat a mitigar la seva gana ni el seu cansament. Però, Jesús amb aquella senzillesa i aquella dolçor, amb aquella discreció que feia els grans miracles, va fer seure tothom a l'herba, prengué aquelles poques coses, en donà gràcies al Pare i començà a repartir... i en va arribar per a tothom. Per tota aquella multitud que el seguia. I del que va sobrar encara en varen omplir uns quants coves.

Fem-ho així nosaltres avui. Quan sortim per les places i els carrers del món, com diu la cançó, fem arribar aquest AMOR a tothom: als amics, als coneguts, als familiars, a aquells que mes ens estimem, a aquells que mes ens estimen. Però, sobretot, fem-lo arribar a aquells que no estimem, i als quals potser no s'ha estimat mai ningú, a aquells, que naturalment no ens estimen. Son aquests els que més ho necessiten, els que més ho agrairan, els que mes amor ens tornaran. I del que ens tornaran, us ho ben asseguro, no trobarem prou coves per aplegar-lo.

I tot això, tot, com tot el que existeix, com tot el que vivim, des de la més petita i meravellosa formiga, a la més terrible i sofisticada de les guerres; des de la més petita flor, a la més cruel de les malalties; tot, tot serà a la gloria del Pare, del Fill, i del Sant Esperit.

Joan

Carta n.ºm. 35

"NOSALTRES HI ÈREM!"

25 aniversari
de l'església
parroquial de
Sant Medir 1960/1985

PREGÓ

Els primers anys de la Parròquia de Sant Medir --del 1949 al 1960--, hi havia una capella petita als baixos del núm. 52-56 del Carrer Constitució: era el lloc de la reunió de la comunitat cristiana i era el lloc de trobada de molta gent de La Bordeta.

El 4 de setembre de 1960, es va estrenar l'església que teniu ara davant vostre.

La vigília d'aquell 4 de setembre, un grup com vosaltres era aquí, també, amb torxes enceses. D'aquells gimnastes i esportistes, els més petits d'aleshores tenen avui 32 anys; els més grans d'aleshores en tenen 45. Han passat 25 anys.

Les torxes les havien enceses en la petita capella, i les havien transportades, corrents, pels carrers de La Bordeta.

Van voler realitzar un símbol:

LA LLUM QUE HI HAVIA AL CARRER CONSTITUCIÓ, 52-56,
HAVIA DE CONTINUAR AL CARRER CONSTITUCIÓ, 17.

I aquí, aquí dalt mateix, es recol·lí la flama.

La flama, gràcies a Déu, gràcies a la barriada, gràcies a la comunitat cristiana de Sant Medir, ha restat encesa. Brilla encara.

En aquesta església,
hi ha una part de les vostres vides.

En aquesta església,
hi ha una part de la història de La Bordeta i del país.

En aquesta església,
hi ha una part de la història de la Resistència,
en favor d'unes llibertats que havien quedat acorralades.

En aquesta església,
hi ha una crònica llarguíssima d'esperança, de fe, d'amor,
de pregària i d'Eucaristia.

Avui, ara, ens feu reviure,
revifant-la,
aquella flama de fa 25 anys.
Gràcies!

No la deixeu apagar.

Arriba el dia en què a les vostres mans es confia
la tasca de l'esdevenidor.

Tot el que ara trobeu,
no ho vulgueu mirar com un edifici ben acabat,
o com uns plànols ben dibuixats i perfectes...
No. Mireu-ho més aviat com un conjunt de materials
per a la construcció d'un esdevenidor.
El resultat final, és a dir,
la meravella o el desastre que aconseguíu edificar
depèn de vosaltres,
en la mesura en què vulgueu ser i sigueu
arquitectes bons o dolents.

Endavant!

Que resti sempre encesa aquesta flama
al bell mig de La Bordeta
i al bell mig de la vostra història!

Visca Sant Medir!

5 d'octubre de 1985

PARAULES DE MOSSÈN VIDAL

25è Aniversari de la benedicció
de l'Església Parroquial
Sant Medir.

4 setembre 60 - 6 octubre 85

EUCARISTIA. Introducció.

Amigues i amics:

Avui, a Sant Medir, us acollim amb un cor exultant de joia i d'amistat molt sincera.

Benvinguts tots:

-els qui habitualment ens trobem i compartim la celebració de la nostra fe, i la vida de la nostra comunitat parroquial;

-benvinguts, també, vosaltres que veniu, amb afecte, a unir-vos a la nostra festa, en aquest 25è aniversari de la benedicció d'aquesta església.

A tots, germans, l'abraçada més cordial dels preveres; i de tots els que ens acompanyen, en aquesta Eucaristia concelebrada.

Aprofito aquest moment per a donar la benvinguda cordial i presentar a la comunitat Mn. Josep M. Pujol i Boira, jove prevere, fill de Sants, i que s'ha incorporat a l'equip de preveres de Sant Medir.

Els grups de joves de la comunitat parroquial seran preferentment els sortosos destinataris del seu servei pastoral.

Personalment, i ara, vull també agrair a Mossèn Josep Bigordà l'afectuosa atenció d'haver volgut que fos jo qui presidís la celebració. Moltes gràcies.

Avui celebrem dues coses importants a l'hora: els primers 25 anys d'aquest espai sagrat i la iniciació del nou curs pastoral de la comunitat cristiana de Sant Medir.

Com l'entendem i com desitgem que sigui aquesta festa?

Em sembla que pot concretar-se en dos aspectes.

Primer, volem viure, plegats, durant unes hores, una experiència de joia, una experiència d'alegria.

Segonament, volem expressar amb el cant i la pregària, els nostres sentiments d'acció de gràcies.

Vull dir, que la Festa volem sentir-la i fruit-la com un aliment necessari per a la nostra vida cristiana, com un nou impuls per a la nostra esperança que no ha de defallir, i al mateix temps, com la renovació del nostre compromís de servei.

Acció de gràcies, perquè ha passat un temps, i aquest temps "ha deixat dintre dels nostres ulls" i dels nostres cors "amplíssims camins de llum" i de vida.

Acció de gràcies, perquè aquesta església ha estat l'espai sagrat preferent, en el que, junts, hem celebrat i alimentat la nostra fe amb el do de la Paraula de Déu i del Pa compartit. En aquest espai sagrat s'hi ha viscut la joia del do de l'Esperit i de la gràcia de Déu i en les accions sacramentals, i també la pregària i la proximitat amb els germans afeixugats per les penes. En aquest espai hi ressonen, misteriosament, joies i tristors, esperances, lluites, defallences i fracassos, pors i febleses, i també propòsits generosos de reemprendre camins renovats; tot hi ressona, la lloança que puja, avui, del cor dels fills devers el seu Pare. "Beneït sigui Déu: No ha refusat la nostra súplica, ni ens ha negat el seu amor" (Salm 66, 20).

Acció de gràcies, perquè la comunitat de Sant Medir ha mantingut sempre obertes les portes d'aquesta església a les necessitats d'un barri, i a les exigències indefugibles al servei de la fraternitat, de la justícia i de la llibertat.

Donem gràcies al Senyor que ens ha acompanyat amb la seva presència, que en ha convidat a reunir-nos al voltant de la taula parada per Ell mateix.

Donem gràcies al Senyor que ens ha donat el coratge de mantenir-nos fidels al nostre poble i ens ha ensenyat a fer camí amb els pobres i amb tots els qui lluiten per una causa justa.

Avui, germans, recordem especialment Mn. Amadeu Oller, i amb ell, tots els germans que han passat d'aquest món al Pare, i que compartiren amb nosaltres totes les vicissituds del nostre camí parroquial.

Preguem per tots aquells que han estimat Sant Medir, i que al llarg de tots aquests anys han manifestat i segueixen manifestant el seu afecte amb l'ajuda i la col.laboració generosa o amb paraules i sentiments encoratjadors.

Preguem per tot el barri, per tothom, sense distinció, perquè en tots hi veiem uns germans, i demanem que la comunitat de Sant Medir visqui sempre lliurada al compliment del manament del Senyor. Sabeu, perquè volem i hem d'estimar? Perquè en la nostra terra, en el nostre món Déu hi viu, Déu hi és present.

Demanem al Senyor que ens mantingui fidels i coratjosos. Creiem en un demà, en un futur de plenitud de vida per a tothom.

Aquest temple material, transitori, ens recorda que tenim un altre temple, únic, definitiu, que és Jesucrist, i que nosaltres som, i hem de ser, les pedres vives d'aquest nou temple de l'Esperit.

I la pregària, que guarda, en la silenciosa intimitat del nostre cor, sentiments d'amor i d'agraïment, trobarà la seva expressió justa i admirable en la veu captivadora del Cor Sant Esteve i en

l'acompanyament harmoniós de l'Orquestra del Conservatori de Música de Vilaseca-Salou, que ens ajuden a apropar-nos a Déu.

Acabo, germans, amb les paraules del Salm 100.

"Aclameu el Senyor arreu de la terra,
doneu culte al Senyor amb cants de festa,
entreu davant d'Ell amb crits d'alegria.

Reconeixeu que el Senyor és Déu,
que és el nostre Creador i que som seus,
som el seu poble i el ramat que Ell pastura.

...

Enaltem i beneïm el seu nom:

que n'és de bo, el Senyor!

Perdura eternament el seu amor,

és fidel pels segles dels segles!"

organigrama de la parròquia

SERVEIS PASTORALS

LITÚRGIA

- Celebracions de la fe i dels Sagraments

CATEQUESI

- Prebaptismal
- Prematrimonial
- Infantil -- amb tres variants --
- Adults: - Catequesi d'adults
- Grup de reflexió dels dijous

MOVIMENTS DE JOVENTUT

- MIJAC
- Preadolescents i adolescents
- Grups de Confirmació
- Joves
- JOC
- Grups de revisió de vida

ÀREA SOCIAL I ASSISTENCIAL

- Grup de drets humans
- Assistència social
- Voluntariat per a la Tercera Edat
- Residència d'ancians
- Grup de solidaritat contra l'atur
- Obra de la visitació

ÀREA EDUCATIVA

- Esplai d'infants i adolescents
- Colònies d'estiu

SERVEIS NO ESTRICTAMENT PASTORALS

ÀREA ESCOLAR

- Escola Sant Medir (Pre-escolar i E.G.B.)

ÀREA CULTURAL

- Premi Amadeu Oller per a poesia
- Teatre
- Coral Sant Medir
- Actes culturals (cursets, conferències, concerts)
- Biblioteca
- Geganters i-grallers
- Organitzadors de les festes de Sant Medir
- Colla de Sant Medir
- Escola de cuina
- Escola de dansa

ÀREA ESPORTIVA

- Bàsquet
- Gimnàs
- D'altres activitats esportives

EQUIP DE PREVERES

CONSELL PASTORAL

COMISSIÓ D'ECONOMIA

Aquests serveis no estrictament pastorals funcionen amb autonomia de gestió.

La seva dependència de la parròquia es manifesta a través d'una relació institucionalitzada amb el titular de la parròquia, el qual supervisa la gestió.

Carta núm. 36

SANT MEDIR ES REDEFINEIX SENSE HAVER DE TRENCAR PONTS

GRUP CRISTIÀ DE REFLEXIÓ
PARRÒQUIA DE SANT MEDIR

DOTZE ANYS DE GUIATGE

DE

Mn. Enric Subirà

* * *

Apartat: BÍBLIA

Data	Tema i ponents	Curs	Assist.
24.11.83	ELS PROFETES: AMÓS I JEREMIES Enric Subirà M. Teresa Serra Jacint Alcañiz	83/84	23
02.12.83	ELS PROFETES: OSEES Laura Gasó	83/84	18
19.12.85	ELS EVANGELIS DE LA INFÀNCIA DE JESÚS Enric Subirà	85/86	26
12.03.87	ELS EVANGELIS DE LA PASSIÓ DE JESÚS Enric Subirà	86/87	31
26.03.87	ELS EVANGELIS DE LA PASSIÓ DE CRIST Enric Subirà	86/87	28
04.11.87	BÍBLIA I FEMINISME Enric Subirà	86/87	34
11.02.88	LA CRISTOLOGIA DE SANT PAU Enric Subirà	87/88	31
25.02.88	LA CRISTOLOGIA DE SANT PAU Enric Subirà	87/88	27
10.03.88	LA CRISTOLOGIA DE SANT PAU Enric subirà	87/88	23
09.02.89	L'INTERTESTAMENT - I Enric Subirà	88/89	54
23.02.89	L'INTERTESTAMENT - II Enric Subirà	88/89	40
09.03.89	L'INTERTESTAMENT - III Enric Subirà	88/89	38
08.03.90	INTRODUCCIÓ A L'EVANGELI DE SANT JOAN - I Enric Subirà	89/90	42
23.03.90	INTRODUCCIÓ A L'EVANGELI DE SANT JOAN - II Enric Subirà	89/90	35
21.03.91	CRÍTICA LITERÀRIA DELS ESTUDIS BÍBLICS Enric Subirà	90/91	40
09.04.92	LA RENOVACIÓ BÍBLICA Enric Subirà	91/92	45
24.10.91	APROXIMACIÓ A LA PERSONA DE JESÚS Josep Bigordà	91/92	80
07.01.93	JESUCRIST: INFANTESA I FAMÍLIA M. Jesús Fernández de Castro	92/93	35
25.03.93	ELS EVANGELIS DE LA PASSIÓ Enric Subirà	92/93	41
24.03.94	L'ANUNCI DE LA BONA NOVA Enric Subirà	93/94	40

21.04.94 ELS COLORS DE LES TERRES BÍBLIQUES 93/94 70
Jacint Alcañiz

Apartat: **BIOGRAFIES**

Data	Tema i ponents	Curs	Assist.
15.12.83	GANDHI BISBE ROMERO Magdalena Bacardit Maria Alvarez Rosa Cos	83/84	18
12.01.84	MARTIN LUTHER KING Roser Munté	83/84	18
08.05.86	Mn. CINTO: L'HOME I EL SACERDOT Joan Bonet	85/86	28
13.11.86	CARLES CARDÓ: ECLESIASTIC I PENSADOR Lluís M. Moncunill	86/87	32
14.01.88	HOMES DE LA NOSTRA ESGLÉSIA: EL BISBE TORRAS I BAGES Pilar Ferrando Jacint Alcañiz	87/88	32
27.10.88	PERE CASALDÀLIGA, PROFETA DELS NOSTRES TEMPS Antoni Blanco Ruiz	88/89	81
13.04.89	AL VOLTANT DE RAMON LLULL Rosa Cos Mercè Ventura M. Teresa Serra Jacint Alcañiz	88/89	48
11.01.90	JOAN MARAGALL. POETA I HOME DE DÉU Jordi Maragall i Noble	89/90	63
31.05.90	GALILEU I EL SEU PROCÉS Albert Dou	89/90	33
18.04.91	PERE TARRÉS, TESTIMONI DE FE Wifred Artigas	90/91	46
05.12.91	ENTORN DE Mn. AMADEU OLLER Taula rodona	91/92	51
12.03.92	SANT JOAN DE LA CREU. EL MISTICISME AVUI Angel M. Briñas	91/92	49
04.06.92	L'ABAT OLIVA, BISBE DE VIC I LA SEVA ÈPOCA Antoni Pladevall	91/92	54
10.12.92	ANTONI GAUDÍ I EL MODERNISME Francesc Cardoner	92/93	41
24.02.94	CATALUNYA I L'ABAT ESCARRÉ Jordi Carbonell	93/94	56

Apartat: **CULTURA**

Data	Tema i ponents	Curs	Assist.
13.10.88	REFLEXIONS AL VOLTANT DEL MILLENARI DE CATALUNYA Joan Rigol i Roig	88/89	68
24.11.88	LA PRESENCIA DELS JUEUS A CATALUNYA FINS L'ANY 1492 Carles Benarroch	88/89	38
22.12.88	LA MÚSICA I LA SEVA EXPRESSIÓ RELIGIOSA ACTUAL Concert de guitarra clàssica per Joan Planas Presentació: Wifred Artigas	88/89	38
12.01.89	L'UNIVERS DE STEPHEN HAWKING Manuel García Doncel	88/89	73
22.02.90	LA IMATGE COM A COMUNICACIÓ I EL SEU IMPACTE PSICO-VISUAL Ferran Aguiló	89/90	41

05.12.85	COLLOQUI SOBRE VINT ANYS DESPRÉS DEL CONCILI VATICÀ II	85/86	25
06.02.86	SÍNODE DE CAPELLANS CASATS Josep Camps	85/86	26
20.02.86	MINISTERI I CELIBAT. EL FET DELS CAPELLANS CASATS Josep Camps Anton Fortuny	85/86	33
17.04.86	L'ESGLÉSIA EN EL FRANQUISME Casimir Martí	85/86	38
30.10.86	CANVIS DE MODEL D'ESGLÉSIA. L'ESGLÉSIA CAP ON VA? Comentaris de la conferència de Hans Küng, convidat per la Fundació Alfons C. Comín Enric Subirà	86/87	28
21.04.88	MINISTERIS BAPTISMALS Josep A. Carmona	87/88	34
05.05.88	LA DONA DINS L'ESGLÉSIA Andrea Rienitz	87/88	41
20.04.89	REFLEXIONS ENTORN A LA MEVA ORDENACIÓ SACERDOTAL Jordi Espí	88/89	50
30.11.89	EL COMPROMÍS DELS LAICS Eulàlia Monfort Pilar Ferrando Anaclet Andrés Prudenci Gatell i Cos	89/90	46
03.05.90	III CONGRÉS LITÚRGIC DE MONTSERRAT Enric Subirà	89/90	36
13.12.90	IMATGE DE LA NOSTRA ESGLÉSIA. ELEMENTS QUE LA DISTORSIONEN Ricard Pedrals	90/91	41
02.05.91	MÚSICA SACRA I LITÚRGICA I LA SEVA PROJECCIÓ DE FUTUR Pere Soldevila	90/91	40
27.05.93	EL CONCILI CATALÀ Treball sobre el qüestionari a presentar	92/93	30
19.05.94	LA NOSTRA PARTICIPACIÓ AL CONCILI DE CATALUNYA Maria Fàbregas Núria Sayas Josep Martínez Lluís Ahicart Wifred Artigas	93/94	
02.06.94	L'OPUS DEI Joan Estruch	93/94	

Apartat: FE

Data	Tema i ponents	Curs	Assist.
23.02.84	CREURE, AVUI Wifred Artigas	83/84	14
08.03.84	CREURE, AVUI. EVOLUCIÓ EN LA FORMULACIÓ DEL CREDO Wifred Artigas	83/84	17
22.03.84	CREURE AVUI Enric Subirà	83/84	14
25.10.84	FE I COMPROMÍS, AVUI Enric Subirà Laura Gasó M. Teresa Serra Maria Fàbregas	84/85	23
08.01.87	LA FE I L'ART Xavier Aguiló	86/87	31

11.12.86	VIURE EL NADAL AVUI Josep Maria Ballarín	86/87	46
22.10.87	CIÈNCIA I FE Manuel García Doncel	87/88	54
05.11.87	COL·LOQUI "CIÈNCIA I FE" Col·loqui	87/88	35
03.12.87	ELS GOIGS COM A EXPRESSIÓ DE FE I DE CULTURA A CATALUNYA Anton Fortuny Jacint Alcañiz	87/88	30
26.01.89	I DESPRÉS DE LA VIDA, QUÈ? M. Cruz García Ferran Aguiló M. Dolors Farrés Carles Pahisa	88/89	65
02.11.89	FE I MATEMÀTIQUES Albert Dou	89/90	67
04.04.90	FE I MALALTIA M. Rosa Suñol	89/90	76
18.02.93	VIVÈNCIES I TESTIMONIATGE D'UN LAIC Lluís Ahicart	92/93	52
29.04.93	FE I CIÈNCIA David Jou	92/93	42

Apartat: FÒRUM

Data	Tema i ponents	Curs	Assist.
07.02.85	I FÒRUM "HOME I EVANGELI" ANÀLISI DELS TEMES Pilar Ferrando Alicia Plaxats Josep M. Martí	84/85	19
21.02.85	I FÒRUM "HOME I EVANGELI" LLIURES AL SERVEI DELS HOMES M. Teresa Serra Montserrat Aguilar Ferran Aguiló	84/85	24
14.03.85	I FÒRUM "HOME I EVANGELI" LLIURES AL SERVEI DELS HOMES. ELS DÈFICITS DE LLIBERTAT I D'ESPERANÇA EN LA NOSTRA SITUACIÓ ACTUAL Enric Subirà	84/85	23
25.04.85	I FÒRUM "HOME I EVANGELI" L'ACTITUD DELS CRISTIANS ARA I AQUÍ Laura Gasó Lluís Ahicart Anaclet Andrés	84/85	22
09.05.85	I FÒRUM "HOME I EVANGELI" L'APORTACIÓ DELS CRISTIANS AQUÍ I AVUI Debat-col·loqui	84/85	18
23.05.85	I FÒRUM "HOME I EVANGELI" LLIURES AL SERVEI DELS HOMES Cloenda debat dels Temes del I Fòrum	84/85	21
13.03.86	II FÒRUM "HOME I EVANGELI" OBERTS AL FUTUR. CONSTANTS EN L'ESPERANÇA Roser Munté Pilar Ferrando	85/86	20
01.06.86	II FÒRUM "HOME I EVANGELI" 3ª ponència: ON ES CONSTRUEIX ARA L'ESPERANÇA DE CARA AL FUTUR? Roser Munté	85/86	26

07.05.87	III FÒRUM "HOME I EVANGELI" Roser Munté	CRIDATS A LA FRATERNITAT	86/87	32
19.05.88	IV FÒRUM "HOME I EVANGELI" CREIENTS ARA Pilar Ferrando Trini Gordóvil	ARRELATS AL MÓN,	87/88	32
20.04.89	V FÒRUM "HOME I EVANGELI" I LA LLIBERTAT Pilar Ferrando Antoni Fortuny	L'ESGLÉSIA, ENTRE LA POR	88/89	50
17.05.90	VI FÒRUM "HOME I EVANGELI" L'EUROPA DELS 90 Pilar Ferrando Trini Gordóvil Roser Munté	MÍSTICS I PROFÈTICS A	89/90	36
16.05.91	VII FÒRUM "HOME I EVANGELI" Pilar Ferrando Rosa Cos Roser Munté Antoni Fortuny	UTÒPICS AMB L'EVANGELI	90/91	38

Apartat: L'HOME

Data	Tema i ponents	Curs	Assist.
08.11.84	TEOLOGIA DE L'ALLIBERAMENT I Col·loqui sobre la conferència de Leonardo Boff	84/85	24
22.11.84	TEOLOGIA DE L'ALLIBERAMENT II Josep Vives	84/85	50
06.12.84	TEOLOGIA DE L'ALLIBERAMENT III Enric Subirà	84/85	17
20.12.84	ACTITUDS D'ALLIBERAMENT DE L'HOME D'AVUI Enric Subirà	84/85	20
10.01.85	LES BENAURANCES Gaspar Mora	84/85	40
06.06.85	MOTS SOBRE L'HOME Antoni Fortuny	84/85	25
19.02.87	AMNISTIA INTERNACIONAL, UN PROGRAMA SOLIDARI Maribel Barenys Jaume Valls	86/87	36
09.04.87	AL SERVEI DE LA PERSONA M. Rosa Suñol	86/87	52
14.12.89	APROXIMACIÓ A EL SALVADOR Ferran Piñeyro	89/90	67
21.11.91	LA CONFERÈNCIA DE PAU DE MADRID Montserrat Arbós	91/92	65
19.12.91	BARTOLOMÉ DE LAS CASAS I EL TERCER MÓN: AVUI Ramon Xamart	91/92	40
20.02.92	LA SALUT. NECESSITATS BIOLÒGIQUES Joan Bertran	91/92	40
26.03.92	BRASIL I PERE CASALDÀLIGA Carlos Roura	91/92	45
02.12.93	ORGANITZACIONS D'AJUDA I ENTITATS NO-GOVERNAMENTALS Lluís Magriñà	93/94	49

22.03.88	LECTURES DE L'EVANGELI D'UN CRISTIÀ DEL NOSTRE TEMPS José M ^a Valverde	87/88	29
15.12.88	LA FAMÍLIA I LA SEXUALITAT AVUI Maria Alvarez M. Dolors Estella Jaume Valls Andreu Felipe i Ventura	88/89	46
04.05.89	L'IMPOST RELIGIÓS Anaclet Andrés Lluís Ahicart Ramon Marin	88/89	42
01.06.89	LES SECTES PSEUDO-RELIGIOSES I LA SEVA INFLUÈNCIA EN LA JOVENTUT Ramon Vagué	88/89	37
08.02.90	EL 4t. MÓN A CATALUNYA. EL 4t. MÓN A LA BORDETA Alex Masllorens Mercè Ranz Fèlix Mercadal	89/90	66
15.11.90	REFLEXIONS SOBRE EL MÓN ACTUAL José M ^a Valverde	90/91	73
20.12.90	ECOLOGIA. ESTEM EN GUERRA AMB EL NOSTRE PLANETA? QUIN FUTUR CONSTRUÏM? Ferran Aguiló i García	90/91	38
07.02.91	EL FENOMEN SECTARI EN GENERAL. SECTES PSEUDO-RELIGIOSES Ramon Vagué	90/91	37
21.02.91	A L'ENTORN DE LA JOVENTUT Salvador Sallent	90/91	61
07.11.91	REFLEXIÓ ENTORN DEL FET RELIGIÓS Enric Subirà	91/92	33
09.01.92	LA SIDA, UN REPTE PER A LA SOCIETAT D'AVUI Antoni Mirabet	91/92	50
06.02.92	L'INTEGRISME A CATALUNYA Casimir Martí	91/92	50
07.05.92	LA JOVENTUT. PERFIL DE CONDUCTES Salvador Sallent	91/92	41
29.10.92	EL FET RELIGIÓS I ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ SOCIAL Josep Bigordà	92/93	63
26.11.92	ELS MODELS PEDAGÒGICS ACTUALS DE LA JOVENTUT Carles Mascaró	92/93	69
11.03.93	LA DONA DINS DE LA COMUNITAT CREIENT Natalie Capó	92/93	53
13.05.93	ELS FONAMENTALISMES: RELIGIOSOS I LAICS Ramon Vagué	92/93	31
13.01.94	APROXIMACIÓ A LA REALITAT MAGRABINA Mariví Castaño Fàtima Ylias	93/94	55
10.02.94	LA GENT GRAN Lluís Ahicart	93/94	41
10.03.94	UNA EXPERIÈNCIA DE SOLIDARITAT "PROJECTE HOME" Jaume Andrés i Bacardit	93/94	45
05.05.94	FIDELITAT O TRENCAMENT DE LES PARELLES Glòria Pila Miquel Miranda Jaume Valls Ferran Aguiló	93/94	36

Apartat: PASTORAL

Data	Tema i ponents	Curs	Assist.
22.04.83	REVISIÓ CONCLUSIONS ASSEMBLEA DIOCESANA TEMA: PARRÒQUIA Debat	82/83	11
13.05.83	LA PENITÈNCIA Enric Subirà	82/83	17
27.05.83	LA LITÚRGIA I Enric Subirà	82/83	13
10.06.83	LA LITÚRGIA II Enric Subirà	82/83	12
27.10.83	L'IDEARI DE SANT MEDIR Antoni Fortuny	83/84	26
10.11.83	COL·LOQUI SOBRE ELS RESULTATS DE L'ENQUESTA PASTORAL DE SANT MEDIR Col·loqui	83/84	19
09.02.84	PREOCUPACIONS I ANGOIXES DE LA GENT DE LES PARRÒQUIES EUROPEES. LA PARRÒQUIA COM A LLOC D'ESPERANÇA Maria Gibert	83/84	18
07.03.91	LA COMUNITAT CRISTIANA I LA PASTORAL DE LA SALUT Ramon Caralt	90/91	40
12.11.92	REFLEXIONS ENTORN DEL PLA PASTORAL DE BARCELONA Enric Subirà	92/93	47
04.02.93	EL NOU CATECISME DE L'ESGLÉSIA CATÒLICA Bernabé Dalmau	92/93	68
21.10.93	INAUGURACIÓ DE CURS. EXPERIÈNCIA PASTORAL Francesc Vilamala	93/94	63

Apartat: SOCIETAT (Família, Jovent, Marginació, Sectes, etc)

Data	Tema i ponents	Curs	Assist.
21.01.83	PLURALISME I Enric Subirà	82/83	16
04.02.83	PLURALISME II Enric Subirà	82/83	12
18.02.83	PLURALISME III Enric Subirà	82/83	14
25.03.83	GUATEMALA I EL TRIBUNAL PERMANENT DELS POBLES Collectiu	82/83	
26.01.84	TESTIMONI VIU D'UN CRISTIÀ DEL NOSTRE TEMPS Maria Lluïsa Oliveras, Vda. Comín	83/84	32
12.04.84	LA PAU I EL DESARMAMENT Arcadi Oliveras	83/84	16
16.01.86	TOXICOMANIES Josep M. Urendes Antonieta	85/86	32
23.01.86	DROGAADICCIÓ Josep M. Urendes Antonieta Elena	85/86	43
22.05.86	BREU SÍNTESI HISTÒRICA DE LA BORDETA Lluís Ahicart	85/86	14
27.11.86	LA NOVA SITUACIÓ DE LA DROGADEPENDÈNCIA AL NOSTRE BARRI Lluís Ahicart	86/87	30
19.11.87	LES CIÈNCIES DE LA VIDA I LA SECULARITZACIÓ RELIGIOSA Enric Subirà	87/88	30

19.12.91	CELEBRACIÓ FESTIVA DEL NADAL		91/92	40
	Rosa Salvadó	Antoni Martínez	91/92	45
23.04.92	CELEBRACIÓ DE LA PASQUA			
	Mn. Enric Subirà			
	Ferran Aguiló	M. Cruz García		
	Wifred Artigas	Maria Alvarez		
	Prudenci Gatell	Rosa Cos		
	Pilar Ferrando	Roser Gómez		
	Maribel Barenys	Maria Martínez		
	Mercè Olivella	Rosa Salvadó		
	Antònia Vives	Jeroni Pagan	92/93	
24.12.92	PARTICIPACIÓ A LA MISSA DEL GALL		92/93	44
15.04.93	CELEBRACIÓ DE LA PASQUA			
	Mn. Enric Subirà			
	Magdalena Bacardit	Anaclet Andrés		
	Maria Alvarez	Wifred Artigas		
	Trini Gordóvil	M. Carmen San Martín		
	Rosa Coca	Mercè Olivella		
	Montserrat Guardiola		93/94	40
16.12.93	CELEBRACIÓ NADALENCA			
	Rosa Ulldemolins	Rosa Coca		
	Mercè Olivella	Rosa Salvadó		
	Antoni Martínez			
07.04.94	CELEBRACIÓ PASQUAL - EUCARÍSTICA I FESTIVA		93/94	48

Apartat: TROBADES

Data		Curs	Assist.
		85/86	30
14.11.85	SOPAR DE GERMANOR	86/87	34
21.05.87	SOPAR DE GERMANOR (O'FORANCHO)	87/88	37
02.06.88	SOPAR DE GERMANOR (EL BRILLANTE)	88/89	30
11.88	CONVIVÈNCIA A CASTELLTERÇOL (Dies 19 i 20)	91/92	49
21.05.92	CONVIVÈNCIA A CALDERS		

Apartat: CLOENDA CURS

Data		Curs
09.04.83	CELEBRACIÓ ESPECIAL A SANT JOAN DE MEDIONA	82/83
17.06.83	CLOENDA CURS 82/83	82/83
21.06.84	CLOENDA CURS 83/84	83/84
20.06.85	CLOENDA CURS 84/85	84/85
19.06.86	EVALUACIÓ DEL CURS 85/86	85/86
18.06.87	EVALUACIÓ DEL CURS 86/87	86/87
16.06.88	EVALUACIÓ DEL CURS 87/88	87/88
15.06.89	REVISIÓ DEL CURS 88/89	88/89
14.06.90	CLOENDA DEL CURS 89/90	89/90
13.06.91	CLOENDA DEL CURS: REVISIÓ - RECULL - REVETLLA	90/91
18.06.92	CLOENDA: REVISIÓ - RECULL - REVETLLA	91/92
17.06.93	CLOENDA DEL CURS 92/93	92/93
16.06.94	CLOENDA DEL CURS 93/94	93/94

Apartat: PROGRAMA CURS

Data	Tema i ponents	Curs	Assist.
15.10.82	INAUGURACIÓ CURS 82/83. PROPOSTA DE TEMES *PRESENTACIÓ DE MOSSÈN ENRIC SUBIRÀ I BLASI	82/83	14
14.10.83	INAUGURACIÓ CURS 83/84. PROPOSTA DE TEMES	83/84	16
18.10.84	INAUGURACIÓ CURS 84/85. PROPOSTA DE TEMES	84/85	22
17.10.85	INAUGURACIÓ CURS 85/86. PROPOSTA DE TEMES	85/86	24
16.10.86	ESTIMAR LA BARRIADA. NO AVERGONYIR-SE DE L'EVANGELI Conclusions de l'Assemblea Parroquial	86/87	32
05.02.87	COLLOQUI DELS TEMES PRESENTATS	86/87	30
05.11.87	PRESENTACIÓ DE TEMES DEL CURS 87/88	87/88	35
10.11.88	PRESENTACIÓ DE TEMES DEL CURS 88/89	88/89	33
16.11.89	PRESENTACIÓ DE TEMES PER AL CURS 89/90	89/90	34
29.11.90	INAUGURACIÓ DEL CURS. PRESENTACIÓ DE TEMES CURS 90/91	90/91	31
07.11.91	PRESENTACIÓ DE TEMES PER AL CURS 91/92	91/92	33
12.11.92	PRESENTACIÓ DE TEMES PER AL CURS 92/93	92/93	47
04.11.93	PRESENTACIÓ DE TEMES PER AL CURS 93/94	93/94	32

Apartat: CELEBRACIONS

Data	Tema ponents	Curs	Assist.	
11.04.85	CELEBRACIÓ EUCARÍSTICA PASQUAL	84/85	27	
03.04.86	CELEBRACIÓ PASQUAL Mn. Enric Subirà	85/86	26	
23.04.87	CELEBRACIÓ PASQUAL Jacint Alcañiz Mn. Enric Subirà	86/87	35	
07.04.88	CELEBRACIÓ PASQUAL Ferran Aguiló Wifred Artigas Prudenci Gatell Pilar Ferrando Mn. Enric Subirà M. Teresa Serra M. Dolors Estella	M ^a Cruz García Maria Alvarez Rosa Cos	87/88	44
30.03.89	CELEBRACIÓ DE LA PASQUA Mn. Enric Subirà Rosa Farrés Josefina Serrano M. Dolors Pagan	Pep Domenech Antònia Vives Jeroni Pagan	88/89	46
14.12.89	CELEBRACIÓ NADALENCA Eulàlia Monfort Magda Vidal	Maribel Barenys M. Dolors Pagan	89/90	67
19.04.90	CELEBRACIÓ EUCARÍSTICA I FESTIVA DE LA PASQUA Mn. Enric Subirà Núria Marín	89/90	42	
20.12.90	CELEBRACIÓ DEL NADAL M. Teresa Serra M. Dolors Estella Antoni Martínez	Alex Pagan Pilar Ferrando Rosa Salvadó	90/91	38
04.04.91	CELEBRACIÓ EUCARÍSTICA I FESTIVA PASQUAL Mn. Enric Subirà M. Dolors Estella Wifred Artigas Pilar Ferrando Maria Martínez Antoni Martínez	Magdalena Bacardit Antònia Vives Rosa Salvadó Maribel Barenys	90/91	44

Carta n.ºm. 37

EL SÍMBOL DEL PREMI DE POESIA AMADEU OLLER

Aquest llibre representa la presència i l'absència avui en la poesia d'aquest país d'una sèrie de persones que amb els versos que havien escrit han participat en alguna de les convocatòries del premi Amadeu Oller en els darrers vint-i-cinc anys, l'han guanyat, n'han estat finalistes o bé han figurat en alguna de les antologies que havia preparat Joan Colomines.

Els organitzadors del premi han tingut la gentilesa de demanar-me que hi escrivís unes pàgines, com a president que ara sóc del seu jurat. La meua resposta, que, com a finalista de la convocatòria de 1965, ja hi deia la meua amb uns poemes, com a antic participant, era sincera però no em va semblar que els satisfés, i jo no volia córrer el risc que fos interpretada com una manera de desentendre'm del que volien de mi. He acceptat, doncs, d'escriure, després de llegir els originals, unes reflexions sobre el llegit com a epíleg o cloenda. A més, he pogut trobar una mica de temps per a rellegir l'obra d'alguns participants que no hi figuren, per la raó que sigui, i he provat de situar tot plegat (els poemes d'aleshores, els que aporten de nous aquells poetes d'aleshores; els poemes i els poetes de més aprop) en el marc general de la poesia catalana del darrer quart de segle. No he tingut temps, però, per a passar de les impressions a una fonamentació ni que fos una mica sistemàtica del que m'havia semblat.

Potser, això no obstant, algú arribi a considerar que no hi són del tot impertinents, com a reflexions després de la lectura, aquestes pàgines que són l'única manera que he tingut de correspondre a la gentilesa dels que me les han demanades.

Amadeu Oller era un capellà que visqué amb la gent de la Bordeta: que cercà de tenir l'església oberta als problemes del carrer i que, si els problemes del carrer acabava que no arribaven a l'església, sortia a buscar-los. Va dur a terme una tasca social, i va marcar la seva actuació de catalanisme --no sé ara, però quan ell va morir, l'any 1957, tothom sabia què volia dir, dur a terme una tasca social i ser catalanista. La parròquia de sant Medir, que ell havia regit, no perdé cap d'aquestes

dues orientacions; i també l'agraïment en el record: de manera que ha anat dedicant homenatges a la memòria del capellà, de la seva obra i de la seva manera de ser, el primer dels quals fou organitzat l'any 1964.

El lector és pregat de considerar que si hom acordà en aquella ocasió de fundar un premi precisament de poesia i de donar-li el nom precisament del rector, això és raonable que fos degut a la convicció que la poesia i les característiques concretes del premi instituit (limitació a participants inèdits) tenien alguna cosa a veure amb el record d'Amadeu Oller. Dit abruptament: aleshores semblava que la poesia, últim reducte de la llengua perseguida, significava la tenaç voluntat de mantenir-la i fins de mirar-la en la convalescència, aquesta llengua, i que el premi fos per a inèdits era conseqüència de la gran preocupació d'aquell moment que l'allau immigratori i tants d'anys d'escola en la llengua imposada no estronquessin el futur del català també com a llengua literària. Es tractava en definitiva de passar la torxa a la generació dels nascuts després de la guerra civil i de comprovar si aquesta generació existia i estava en condicions de donar senyals de vida poètics i en català. (Tant era així que pocs anys després les bases concretaren que els participants havien de ser joves: més joves de trenta anys.)

D'altra banda, ja hem dit que Amadeu Oller havia volgut donar a la seva fe i al seu ministeri una dimensió precisament social. I aquells eren els anys de la poesia entesa com a compromís i com a servei social: la Poesia catalana del segle XX, de Castellet i Molas, havia estat publicada l'any 1963, i els anys del concili Vaticà II.

Allò va durar, ascendent, fins al Festival del Price, l'any 1970. O sigui, que es nota en els cinc primers anys del premi, en els dos vencedors d'aquella època, en els finalistes i en els poemes de les dues primeres antologies. Hi predomina una concepció social, moralitzant, de la tasca poètica concebuda com un instrument, com una eina de renovació. En un poema d'Isidre Molas recollit en aquest llibre abans de l'alba hi ha com si diguéssim dos móns: el del passat, que no veurà l'aurora, i el del futur, cap a on es dirigeix l'aurora:

L'aurora s'acosta entonant
noves cançons de primavera, de joventut, d'amor,
de treball...

Tothom, en despertar, s'integra en la mena de processó de cants que duu l'aurora ("la gent es desperta i s'uneix / al seu pas"): el poble treballador, representat per les eines, i l'intel·lectual, representat pels llibres, cap al futur:

Porten martells,
una aixada, els llibres, claus angleses,
una fiambrrera, la vida i el calendari de l'any vinent.

L'aurora, la vida que entra i acaba amb la fosca, amb la boira, és evident que és el cant mateix, la poesia, i l'ordre nou instaurat per la processó que duu l'aurora és iguament la poesia (instrument i resultat la mateixa cosa: "l'adob i la dalla", escrivia Molas en un altre poema, "de la paraula solidària"), car és la poesia que dóna forma a les coses:

I la boira es fon al seu cant, al seu pas
i, a poc a poc, el nou dia pren forma.

No cal dir que abans de l'alba volia dir a l'espera de la fi de la fosca, de la llarga nit de l'opressió franquista.

Era professat, utòpicament, per poetes i lectors que la poesia era arma de redreç social i nacional de Catalunya. Alguns poetes es descarregaven en l'activitat d'escriure en vers com un desfogament, com si l'escriptura i la comunicació amb els companys, la possibilitat de deixar testimoni de la impaciència que els neguitejava, els alleujés en la que fou espera inacabable. D'altres incorporaren a aquesta actitud la ironia, o bé una desconfiança que els era connatural (com havia fet Miquel Bauçà). N'hi va haver que apostaren per una altra mena de realisme, en una poesia més elaborada i complexa (com ara Gabriel Ferrater). Pel que fa als poetes de l'Amadeu Oller eren molt joves i en aquells anys tothom creia que invocar la llum n'acceleraria l'arribada. Dels poetes de la primera antologia, molts parlen de la terra ("terra" és en els títols dels reculls de C. Miralles i d'I. Molas), obsessivament i amb referència a la humilitat i a la collita nova, i gairebé tots parlen de solidaritat entre els

humans, de germanor, tot i que, a un altre nivell, són abundoses les crítiques a la situació actual i al capteniment, ara, dels homes; o sigui, que la germanor i la solidaritat són aspiracions, com la collita: de moment no-més hi havia espera crítica, reflexiva i una mica pessimista.

Salvador Espriu i Joan Oliver eren els poetes més llegits pels participants, com pels que no ho eren. Alguns participants imitaven Espriu amb resultats molt notables, com ara Ramon Carreté, i més d'un provava d'assolir la incisivitat; la gota de mala bava precisa, característica de Pere Quart; però eren massa joves. De totes els poetes d'aleshores del premi qui arribaria a assimilar millor el model per^e quartia era Antoni Turull, autor anys a venir d'un documentat estudi sobre el poeta.

A finals dels seixanta encara anàvem d'albes ("el miracle d'una nova albada, / bella, definitiva, ben nostra", escrivia Alvar Valls), i amb l'alba esperàvem la llibertat, per a tothom (altre cop Alvar Valls:

Reviurà el sol enyorat,
mai més ja no hi haurà fosca:
una nova llibertat
farà llum a tots els pobles.)

Però la poesia s'havia fet més cançó, els poetes mostraven sense vergonya un més gran interès per la llengua i una major atenció a la manera com la llengua esdevenia poètica. La llengua, la parla com a exploració de la realitat però també del propi jo, i l'afany de provar diversos camins, orientacions diferents de la paraula, semblaven preparar-se per a passar a un primer pla. Entre els poetes que assajaven llavors, escrivint i cercant un to, un estil, hi havia, a més de Turull, David Jou i Valerià Pujol, entre els que no van tenir premi.

La dècada dels setanta fou, sobretot en la primera meitat, fèrtil: hi va haver sis anys seguits de premi (1971-1976), record ^{mem(s)} igualat en el període últim (1984-1989). Carles Riba i Josep Carner eren llegits com a mestres de dir, el sonet imperava i la llengua semblava, en aquells anys de recuperació econòmica, haver passat de la justesa i la penúria a l'abundor, al joc i a l'experimentació. Josep-Vicenç Foix emergia. La consolidació de la poesia catalana en el simbolisme, doncs, i l'avantguarda ^{te} tempta-

ven la curiositat dels novells poetes, els interessos dels quals apareixien diversos i fins dispersos, dins l'obra d'un mateix participant. Francesc Codina escriu ara, a propòsit d'ell aleshores que guanyà el premi (1974), que "es veu prou que patia una greu incontinència, temàtica, lingüística, formal". És una manera massa crítica de dir-ho, però es refereix a un fet constatable i general. Compromesos, i amb més consciència de causa que molts dels anteriors, amb la llengua i amb la tradició poètica catalana, no manifestaven, emperò, afany de regeneració ni moral ni social ni política; almenys no de la mateixa manera que els anteriors, en el sentit que no creien que la poesia en fos un instrument; o que, si creia algun d'ells que podia ser-ne, pensava que podia ser-ho en ella mateixa i no pel que hi manifestés el seu autor.

En definitiva, els poetes ja no cantaven la mort del "Che" Guevara, com havien fet Turull i Valls, per exemple, sinó que refeien Foix amb ànim de ruptura ("Sol i mussol i amb profunda clivella / llevo punyal de ma terra ferrera...", escrivia Ramon Pinyol) i homenatjaven Morte a Venezia, poso per cas, tal com feia Albert Rossich.

El juny de 1968, Gabriel Ferrater, prologant un llibre de Marta Pesarrodona, escrivia que hi havia un compromís "a què en definitiva s'ha de subjectar tot poeta; el d'assumir una mètrica estricta (amb rima o sense, amb isosil·labisme o no)." Venia a dir que la poesia era llibertat, però que no era divertit d'exercir-la si no era dins d'uns límits, en el marc d'una exigència; quan deia mètrica volia dir "marcar la llengua amb una dicció personal durement definida". Cap d'aquests poetes no hi arribava, aleshores, però veieren que calia una mètrica; foren, això no obstant, poc exigents: s'imposaren unes normes mètriques, rítmiques i de rima. Entengueren dominar aquestes regles i altres jocs com l'al·literació i algun altre recurs retòric com si fos haver assolit l'ofici. Malgrat tot, els poetes joves dels setanta protagonitzaren un gir important: ensenyaren que no les bones intencions ni la veritat sinó l'ofici poètic era la base, el fonament de la poesia.

De tota manera, la diversitat, tal com deia, els caracteritzà, en grup i individualment. I els del premi Amadeu Oller són una mostra d'aques-

ta diversitat; una mostra particularment rica. A més dels premiats, a la tercera antologia hi havia gent com Joan Barceló o Pere Fons.

Més de la meitat del llibre que el lector ha llegit és format pels poemes dels participants d'ençà de 1981. Són més perquè encara no ha passat prou temps, potser; perquè el temps encara no ha garbellat, per dir-ho amb una expressió de Teresa d'Arenys. O potser són més perquè són més. Això de la poesia és com la pluja, que no cada any plou igual i que hi ha anys que gairebé no plou i d'altres que els aiguats fan mal. Potser si escric que em sembla que la poesia d'aquests anys encara s'ha fet més diversa, més dispersa, això només sigui una falsa impressió produïda pel fet objectiu que hi ha més poemes d'aquests anys representats. Però potser no.

Aquests homes i dones arboren la quotidianitat, les coses de cada dia, els afers, les persones; solen il·luminar-ho en el record des d'aprop. Entre el quotidià, dins de les coses, en el gest d'una persona, en un moment, hi ha pluja d'estrelles o una espuma... Refer-ho en l'escriptura, recordat, és diguem-ne "treure l'esdeveniment poètic de l'anonimat", com diu Lluís Calvo. O sovint l'experiència que es revela font de poesia consisteix no en un fet aïllat, en un moment únic, sinó en un seguit de moments també assumits com a quotidians, perquè també l'extraordinari és de cada dia, però més carregats de vida, més fondos: l'experiència de l'amor o del sexe, la renovació del viatge. Mirant l'altre aprenen a mirar-se ells mateixos, vella consigna platònica! O veient la terra d'altri matisen, fan més rica la visió que porten dins de la terra d'ells.

• Quant a la dicció, alguns d'ells són agosarats, més valents, confien més en la imatge com a senzilla precisió; són més experimentals i lliures. Manuel Joan, per exemple. D'altres, capaços d'un més gran equilibri, semblen posar damunt la taula de bell nou la proposta dels noucentistes: la influència de Foix i la de Manent (i Guerau de Liost) articula la facilitat d'escriptura de Carles Torner, capaç de sotmetre el nou al jou après de l'antic ("m'enrotlla el nou i m'al·lucina el vell"), mestre del sonet.

D'altres, encara, fan del rigor i de l'exigència l'objecte del poema, com Antoni Pladevall.

Alguns d'aquests poetes semblen subscriure d'entrada la inutilitat de la feina poètica; escriu E. Rosales, al bell començ d'un poema:

Paper mullat,
arena banyada,
escriu un llibre a la platja.

En tots ells, en general, hi ha un to més intimista. Tenen tendència a convertir el món en matèria interior. Semblen haver intuït, saber i tot, que el poeta és de vegades l'instrument d'allò que no entén; que la poesia és la pretensió, renovellada, de dir una cosa que fuig, de fixar amb paraules allò que el poeta ha sentit, ha viscut, com creu haver-ho sentit. Intimisme i subjectivisme, doncs.

La poesia no solament diu la fugida de l'exili interior que sembla caracteritzar bona part d'aquests poetes (l'amor, el viatge,...) sinó que ella mateixa, l'exercici poètic, és salvífica, ço és, fa sortir d'estats d'ànim de tancament interior, d'entotsolament. El poeta se sent sol: no se'n plany però trenca el malefici amb el poema i ho sap. Ell aprèn a comprendre's ell mateix en el seu poema i també a acceptar el món. Es mira en el mirall del poema, s'hi reconeix.

Aquest poema de Júlia Ferrer, la vencedora de la darrera convocatòria, duu per títol "exili interior", precisament:

Posa't damunt els ulls
un ram d'orquídies blanques
i pensa el món
de dins del teu exili;
fins que percebis com s'obren nenúfars de promeses
i camins de lava entre les roques.

Les presons no resisteixen un poema.

La paraula poètica salva, doncs. Però no és ja "la paraula solidària" que es proposa l'alliberament col·lectiu, sinó només la paraula que busca acomplir-se en la seva plenitud en el poema; i que si a més aconsegueix l'alliberament individual, tant de bo!

"Les presons no resisteixen un poema", que és un vers amb ritme de marxa, amb començ anapèstic, hauria volgut dir, fa una vintena d'anys,

tota una altra cosa.

Es aquí on som, en fa l'efecte. I, tant lluny d'on érem, el bon mossèn encara fa d'àngel del camí: d'aquest llarg camí de versos que entre tots hem anat fent i recurrent. Per molts anys que duri! Tinc entès que no sempre la pietat popular ha encomanat als germans morts patronatges adients a allò que haurien volgut en vida. També tinc entès que la veritat més profunda s'amaga dins del pou de la voluntat popular.

Carles Miralles

SERRA D'OR

Any XXVIII - Núm. 324 - 25 de setembre 1986

EL PREMI AMADEU OLLER TASCA FETA I TREBALL EN CURS

per Joan Colomines i Paig

La comunitat parroquial de Sant Medir de la Bordeta, a Barcelona, l'any 1964 editava la revista «Pedres Vivents», sota el patronatge eclesiàstic, com era d'ús i, a més, havia instituit un premi literari local en record del seu anterior rector, mossèn Amadeu Oller. D'aquest premi, se n'havien arribat a fer quatre convocatòries. El ressò n'era estrictament parroquial.

Coincidia, en aquells temps, que la revista de poesia «Poemes», que durant els anys 1963 i 1964 havia publicat vuit números, es trobava amb dificultats. Les dificultats provenien de la publicació del número 9 de la col·lecció, que avui dia encara resta inèdit. De fet, la revista no estava autoritzada com a tal, i anava endavant seguint la tàctica d'una altra publicació periòdica catalana, «El Pont», que consistia a presentar els originals a Madrid, com era exigint, com si fossin d'un llibre. A la Sección de Información Bibliográfica del Ministerio de Información y Turismo (llegiu: censura) se'n feia càrrec un gestor, que alhora era porter de l'esmentat ministeri, l'inefable senyor Bernardo Crespo. Per conducte d'aquest senyor es rebia, o la denegació, o l'aprovació condicionada a unes supressions, o el permís provisional. Un cop imprès l'original, es dipositava a la delegació de Barcelona, la qual cosa permetia uns anys de coll, donada l'olla administrativa, fins que no es descobria alguna transgressió, si no hi havia cap denúncia per entremig. En el cas de «Poemes» trigaren exactament dos anys a descobrir que aquells originals no eren de llibre, sinó que es tractava d'una revista que sortia periòdicament.

Hi hagué, perquè tots ens coneixiem, un intent de supervivència, entre «Pedres Vivents» i «Poemes». El qui llavors era rector de Sant Medir, mossèn Josep M. Vidal i Aunós, oferí que «Poemes» sortís com a suplement de «Pedres Vivents», que ja ho era de la «Hoja Diocesana» de Barcelona. Àdhuc aconseguí una certificació de l'Arquebisbat que el nomenava censor de la publicació. La certificació és signada amb data 19 de juny de 1965.

Anna Dodas,
guanyadora
del Premi
Amadeu
Oller 1986,
repleguardó
de mans de
Joaquim
Ferrer,
conseller de
Cultura del
govern de la
Generalitat
de
Catalunya.

Malgrat tantes, i tan enginyoses, facilitats, mesurant els pro i els contra, i sabent que les coses les volíem per a durar, es decidí que la col·laboració potenciés precisament una altra cosa: el menut premi literari en memòria de mossèn Amadeu Oller. I es decidí que fos un premi dedicat als joves poetes inèdits catalans, i que sense perdre el seu caràcter de premi de barri s'expandís i expandís l'obra dels poetes joves destacats tan lluny com ho permetés la qualitat intrínseca de les obres. Com, afortunadament, ha succeït.

LES CONVOCATÒRIES

El mes de novembre de 1964 es publicà la primera convocatòria, corresponent a l'any 1965, del que en aquell moment es rebatejà, amb facilitat donada la ubicació, com a «Premi Mossèn Amadeu Oller, per a poetes

inèdits». A la convocatòria primera, que fou feta en un full volant, es donaren a conèixer les bases del concurs, que venien a ser una mena de declaració de principis, i de les quals cal destacar que el premi consistia en l'edició de l'obra guardonada. Aquesta era la condició que interessava els impulsors: la difusió d'obres inèdites que s'ho valguessin. D'obres i de noms de joves poetes. S'editaven les obres, les primeres bases parlen de cinc-cents llibres, cent dels quals eren lliurats al guanyador, però l'edició arribava al miler. Calia prudència. I els exemplars es difonien entre els escriptors en nòmina, els crítics, les institucions de cultura, segons les bases, i el públic assistent a l'acte. Però la veritat és que els exemplars s'enviaven, a més, a escoles conegudes, Instituts de segon ensenyament amb gent de confiança, a la Universitat, i a les llibreries que tractaven el llibre català, per a la difusió gratuïta entre els clients. I això a tot l'àmbit dels Països Catalans, encara que no es digués.

	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	TOTAL	
Participants	17	10	12	20	19	20	11	10	11	18	12	14	27	23	15	30	23	31	21	15	21	393	
Homs	14	11	11	17	14	10	11	7	7	15	11	11	21	19	11	22	20	23	15	6	14	294	
Morts	3	1	1	3	5	2	4	2	3	3	1	3	6	4	4	8	3	8	5	7	7	96	
S'd																						3	
11-14 anys																						1	
15 anys												1										1	
16 anys					2	2													1			7	
17 anys				1	2	2	1	1		1	2	1	2	1								15	
18 anys	2	1	1	3	1	2	1		2	1		1	1	3	1	5	2				1	28	
19 anys	2		1	3	2		3	3	1	4	2	1	6	2	2	3		2		2		40	
20 anys	1		1	1	1			2	1	4			3	3		3	2					26	
21 anys	1	2	1	1	2		2	1	1		1		3	2		1	4	2	1			27	
22 anys	1	1	1	3		1	1	1	1	4	1	3	3	1	3	1	2	1	5	1		36	
23 anys			4		1					3	1	2	3	1	3	3		3	4		3	34	
24 anys		2		3	2	1	3	1			1	1	2	2	1	3	3		4		2	31	
25 anys	1			2	3	1	3		1			2	3	1		3	1	2		3		27	
26 anys	1		1				1	2	1	2			1			1	4				2	16	
27 anys		1				1						1				2	1	3	1	1	6	17	
28 anys		1					1						1	2				3		3		12	
29 anys				1			1		1		2	1					1	2	4		1	14	
30 anys				2			2									1						6	
Mes de 30 anys	5	1	3	6	4		1								1							21	
S'd	2												1	3	4	4	2	10	1	4	2	34	
Premis concedits		1			1		1	1	1	1	1			1		1	1		1	1	1	14	
Accessits individuals	2	1		1																		5	
Accessits conjunts		1		1	1								1		1			1				6	
Antologies			1a.			2a.					3a.		4a.									4	
Gent inclosa			26			37					39		19									121	
Gent per convocatòria	11	10	5	14	14	9	10	5	6	6	12	9	10									121	
Procedència territorial:																							
Principat	17	10	12	20	19	12	18	11	10	10	18	9	14	25	23	12	28	19	25	15	12	18	357
País Valencià				1			1					1				2	2	3	5	1	2	18	
Illes Balears							1					2		2			1					6	
Saragossa																	1					1	
Andorra																		1				1	
S'd											1				3			2	1	2	1	10	

Dades estadístiques referents a la participació al Premi Amadeu Oller.

També deien les bases que es podien concedir accessits, cosa que ha estat freqüent en el curs de les vint-i-tres convocatòries fetes

públiques fins ara. I que els poemes més destacats dels participants *menors de vint-i-cinc anys* serien publicats a la revista «Poe-

mes». Això revela el desig de promoció, car «Poemes» tenia uns cinc-cents subscriptors, i la intenció de mantenir «Poemes» en circulació, cosa que no succeí.

A la convocatòria primera del premi no es precisava limitació d'edat en els participants. Dues dades interessants de les bases sempre mantingudes, han estat la de tenir tots els treballs presentats a disposició del públic i de la crítica, i la d'oferir un intercanvi de parers entre els participants al Premi i els jurats, cosa que ha produït un gruix de correspondència prou interessant.

Des de 1964 fins a la convocatòria de 1986, o sigui vint-i-tres anys, s'han produït canvis en les bases. I s'han constatat alguns errors a les convocatòries.

Els canvis es refereixen, sobretot, a la precisió de les persones a les quals s'adreça el premi. A partir de la convocatòria de 1968 les bases parlen de poetes inèdits *joves*. I l'any següent, com a conseqüència de la laxitud observada quant al concepte de joventut dels participants, es fixà que el concurs fos destinat a poetes inèdits *menors de trenta anys*.

Les bases de la convocatòria del premi de 1965, el primer.

CONVOCATORIA

LA PARRÒQUIA DE SANT MEDIR DE LA BORDETA, DE BARCELONA, ha instituit, a la memòria de Mossèn Amadeu Oller, el premi de poesia que porta el seu nom, destinat a poetes inèdits de llengua catalana, sota les condicions següents:

1.º El premi consisteix en l'edició del llibre premiat. Per tant, els originals que aspiraran al premi han de tenir en conjunt l'estensió indispensable d'un llibre corrent de poesia.

2.º L'edició, que no serà posada a la venda, constarà de 100 exemplars, dels quals 100 seran lliurats a l'autor premiat i la resta, a disposició de la Comissió Organitzadora, seran repartits entre escriptors, crítics, institucions de cultura i els assistents a l'acte de lliurament del premi.

3.º L'autor premiat és lliure de procedir a una segona edició del llibre, en les condicions habituals, però haurà de fer constar explícitament que es tracta del Premi Mossèn Amadeu Oller.

4.º Podrà ésser concedit un accessit que consistirà en l'edició d'una selecció de poemes formant un bloc, i que serà repartida segons les disposicions del paràgraf dos.

5.º A proposta del Jurat, els poemes més interessants d'autors menors de vint-i-cinc anys podran ésser publicats als facíl·les de poesia Poemes.

6.º El premi podrà ésser declarat desert, però no podrà ésser dividit.

7.º Els originals han d'ésser enviats al Centre Parroquial de Sant Medir, carrer de la Constitució, 17, Barcelona (14), adreçats al Sr. Secretari del Jurat del Premi Mossèn Amadeu Oller, i s'hauran de presentar escrits a màquina, a doble anep, per triplicat, amb el nom, l'adreça i l'edat de l'autor, abans del 15 de gener de 1965. Una còpia de cadascun dels originals presentats no serà retornada i restarà a l'arxiu parroquial, secció Premi Mossèn Oller, a disposició del públic i de la crítica. El Jurat mirarà d'atendre, després de l'anunci del veredicte, qualsevol consulta que li sigui feta per part dels concursants.

8.º L'adjudicació del Premi serà feta per un Jurat format pels senyors Pere Quart, Joan Triadó, Ramon Ferrer, Alfons Romeu, Joan Colomines i Martí Seuri, sota la presidència d'honor del senyor Ferran Soldevila. El senyor Martí Seuri actuarà com a secretari, però sense vot, i com a representant de la Comissió parroquial organitzadora del concurs.

9.º L'acte d'adjudicació del Premi tindrà lloc el dia 13 de març de 1965, a les dotze del migdia, a la sala d'actes del Centre Parroquial.

10. La presentació dels originals presuposa l'acceptació íntegra d'aquestes condicions.

JOSEP M.ª VIDAL AUBAD, Pres.
President de la Comissió Organitzadora

Barcelona, novembre de 1964.

Un altre canvi fou el d'explicitar, a partir de la convocatòria feta l'any 1973 per al premi de 1974, que l'àmbit de distribució era per a tots els Països Catalans.

Quant al nombre d'exemplars editats, ja he dit que sempre fou més que no el que s'indicava, però a partir de la convocatòria de 1977 ja es parla de mil exemplars, clarament. A partir de 1982, quan Llibres del Mall n'agafa l'edició i la distribució, aquesta dada desapareix.

A remarcar, també, que a les convocatòries de 1964 i 1965 es parla d'incloure els poemes destacats a la revista de poesia «Poemes». Que l'any 1966 es continua esmentant «Poemes» i com a alternativa un «Anuari de Poesia», un projecte que sortia de la redacció de «Poemes» i que fou anunciat per Edicions Aymà de Barcelona, però que no arribà a bona fi, malgrat haver lliurat als editors els originals corresponents. I que l'any 1967 ja es parla d'incloure'ls en les antologies del premi, la primera de les quals sortí, precisament, en l'edició d'aquell mateix any. L'any 1982, també desapareix aquesta menció sense cap alternativa.

Encara voldria consignar un altre canvi observat. És que a la convocatòria de l'any 1969, per al premi a donar el 1970, el concurs modifica el nom i s'anuncia com a «Premi Amadeu Oller, per a poetes inèdits oves». Havia caigut el «mossèn», dins un esperit de generositat i d'obertura innegables, per part de la Parròquia.

Finalment, si bé el darrer dia d'admissió d'originals sempre s'ha mantingut, el de la vigília de Nadal, en canvi s'ha canviat sovint a data del dia de la proclamació, per raons que intentaré explicar més endavant.

Pel que fa als errors observats en les vint-i-tres convocatòries, he de dir que es refereixen a les numeracions ordinals, i fins i tot a la datació d'algun premi. Aquest error crec que ha estat motivat pel fet que les convocatòries eren, i són, editades un any i el premi es lliura l'any següent. I que des de l'inici del premi la convocatòria es reproduïa a la primera pàgina del llibre editat, però que a partir d'un cert moment s'hi imprimí la convocatòria següent, per aprofitar la difusió feta amb el llibre i perquè arribés amb el major temps possible, de cara a la participació. A partir de la convocatòria editada el

1985, per al premi a concedir l'any 1986, la numeració ja fou restablerta.

EL JURAT I LA COMISSIÓ ORGANITZADORA

Tractaré juntes aquestes dues qüestions perquè sempre hi ha hagut una entrançable col·laboració entre Jurat i Comissió Organitzadora i perquè, com veurem, hi ha hagut la tendència molt flexible d'intercanvi de persones entre aquests dos estaments.

Ja he dit que l'origen del premi s'ha de situar en la Comissió cultural de la parròquia de Sant Medir de la Bordeta, de Barcelona, presidida per mossèn Josep M. Vidal i Aunós. Aquesta comissió trià el primer jurat, compost per gent que ja havia estat jurat de l'antic guardó literari del barri, com ho eren l'historiador Ferran Soldevila, el pedagog Ramon Fuster i Rabés, el publicista Alfons Romeu i el químic, gairebé alquimista, Martí Saurí, que era l'home del barri. A aquest equip s'integraren Joan Oliver —l'escriptor i poeta «Pere Quart»—, el crític literari Joan Triadú i jo mateix. Ferran Soldevila fou nomenat president d'honor; a la convocatòria de 1969 la presidència efectiva passa a Joan Oliver, i a partir de la de 1985, per al premi de 1986, passa a Carles Miralles.

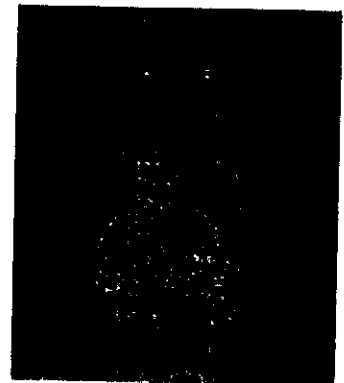
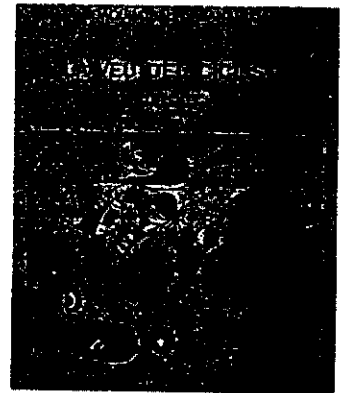
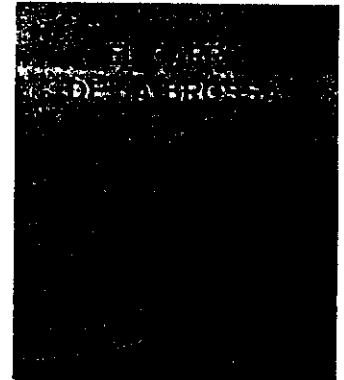
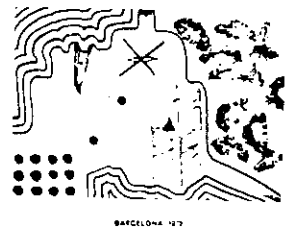
Fins l'any 1969 havia actuat de secretari sense vot Martí Saurí. Però a partir de la convocatòria de 1970 entra com a secretari, amb vot, un dels guanyadors del premi, el poeta Àlvar Valls.

En la convocatòria de 1974 Joan Triadú dimiteix, i hi entra un altre dels guanyadors: Ramon Pinyol. En la convocatòria de 1976 s'hi integra el crític Enric Sullà, i hi entra com a secretari un dels finalistes, Jordi Rams, substituint la forçada absència d'Àlvar Valls. En la convocatòria de l'any 1977, la vacant per mort, ben sentida, de Ramon Fuster és coberta per l'escriptora mallorquina Carme Riera.

L'any 1982, que com el lector ja deu haver observat fou un any de renovació força profunda, es decideix mantenir Joan Oliver com a president, no d'honor sinó efectiu, i es nomena un nou jurat compost pel primer finalista del premi de l'any 1965, el professor Carles Miralles, un dels participants convertit en un escriptor conegut, Josep Albanell, el crític Guillem-Jordi Graells, i l'escriptora

1983
Presidència
de l'acte de
lliurament del
premi
Mossèn Vidal
s'adreça a s
assistents. A
la seva dreta
Josep
Bigorda,
actual rector
de la
parròquia de
Sant Medir,
el doctor
Joan
Colomines,
animador del
Premi des del
primer
moment

REMOR DE REMS

Quatre dels
llibres
guanyadors.

Mireia Mur, que feia de secretària i d'enllaç amb Llibres del Mall.

En la convocatòria de 1983 es canvia Josep Albanell per la poetessa Marta Pessarrodona. En la convocatòria de 1985, Joan Oliver deixa la presidència i l'agafa, com he dit, Carles Miralles. I Mireia Mur deixa el jurat, i el seu lloc del secretariat és cobert per Ricard Ripoll, i s'hi integra Isabel Pijoan, i, l'any 1986, Maria-Mercè Margal en substitució de Marta Pessarrodona.

A la tercera i la quarta antologies hi ha uns quadres estadístics de participació, per gènere i per edat. Hi consten els premis, els accessits i les antologies publicades, amb esment de la quantitat d'aspirants inclosos. Finalment hi ha la procedència territorial dels participants.

En un quadre a part aporto aquestes dades, completades fins al dia d'avui. Què se'n pot deduir?

Sobre la participació es pot dir que, malgrat la limitació d'edat, ha estat força constant, amb tendència a augmentar, sobretot a partir de 1978, encara que, pels temps que erem, la participació ja era notable el 1968, el 1969 i el 1971. El punt més alt, l'hem de situar el 1983, i cal esmentar el 1985 com un any de poca participació, que el 1986 es remuntà; amb tot, el 1985 es mereix un comentari a part.

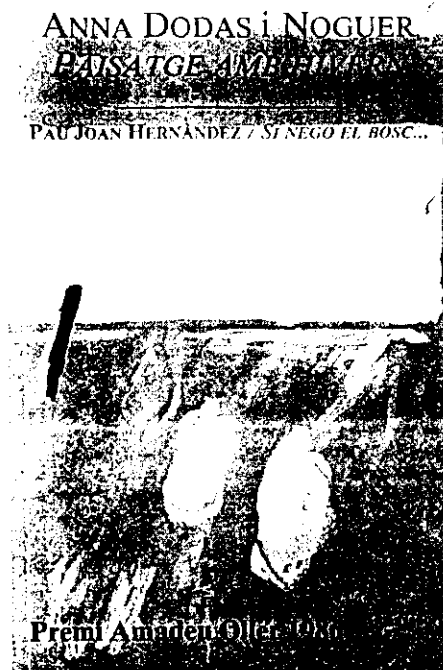
Com ja ha estat dit a l'apartat dels guanyadors, i com constata el quadre, en el curs dels vint-i-tres anys hi ha hagut una participació desigual entre concursants nois i concursants noies, que en conjunt donen la següent proporció: 75 % de nois i 25 % de noies. Una baixa participació, i encara una més baixa proporció en la consecució del premi, que ja hem vist que ha estat de l'ordre del 21 %. Però precisament l'any 1985, l'any en què guanyà Silvia Aymerich, per primer cop aquesta proporció s'inverteix: 6 participants nois i 7 noies. Però un cop d'ull al quadre ens fa veure que no és que hagin augmentat les noies, sinó que han disminuït els nois, i per això tenim aquest any una participació baixa. Caldrà estar atent a aquest fenomen i veure què passa els anys següents.

Sobre l'edat dels participants, veiem que el més jove tenia 11 anys, precisament una noia de l'any 1985, i que les edats de més abundosa participació se situen entre els 18 i els 25 anys.

Als inicis del concurs hi hagué una certa pressió participativa de gent major de 30 anys, que després, pràcticament, desaparegué. Un detall a consignar és que quan el jurat seleccionava un original en què no constava la dada dels anys, la investigava, per atendre el compliment de les bases i de l'esperit del concurs.

Ja he parlat dels premis concedits, els accessits i les antologies. Però ara, a la vista del quadre estadístic, podríem assenyalar el criteri generós en l'adjudicació d'accessits i en la publicació de les antologies. Així l'any 1966, a més del premi, es publicaren dos volums d'accessits, un d'individual i un altre de col·lectiu; l'any 1969 torna a coincidir la concessió del premi amb el d'un accessit col·lectiu; i l'any 1975, a més del premi, es publicava la *Tercera Antologia 1971-1972-1973-1974-1975*, que representà un esforç tècnic i econòmic important.

També cal consignar que mai no ha quedat cap convocatòria sense premiar, sigui amb llibre o amb accessit. I que s'ha tendit a fer que els accessits fossin col·lectius, com els de l'any 1966 (2 concursants), l'any 1968 (4),

En un volum, el text guanyador i el text finalista d'enguany.

l'any 1969 (2), l'any 1978 (3), l'any 1980 (3), i l'any 1983 (6 concursants). L'any 1986 s'han publicat en un mateix volum guanyador i finalista.

Finalment, cal dir que en les quatre antologies s'han inclòs 121 concursants dels 187 que hi participaren fins l'any 1977, data de la darrera antologia, i que aquesta gran participació té la necessària dignitat que requereix la publicació, cosa que es pot comprovar llegint-les a l'arxiu del premi, a la Biblioteca de Catalunya o a la casa de l'Ardiaca. Aquesta dignitat aportada per un 64 % dels participants (els 121 dels 187) és un possible índex de l'acceptable qualitat del conjunt.

Un capítol a part ha de fer referència a la llengua. Aquest pot ser un estudi suggestiu. Precisament, si les bases parlen de l'arxiu del premi no és solament com a garantia de les decisions, sinó per a facilitar l'estudi d'aquest període difícil del nostre país, que enllaça, sense discontinuïtat, amb el retrobament democràtic i autonòmic. Però, com a membre del jurat durant vint anys, puc assegurar que l'any 1970 ja s'havia notat una milloria ostensible que, progressivament, creix a mesura que l'aprenentatge del català deixa de ser un esforç estrictament individual i voluntarista.

En la qüestió de l'ús de la llengua escrita es fa difícil marcar punts de partença o canvis radicals: a les llengües, els costa molt morir i els costa molt reviure en tots els seus usos. Però, a l'inici dels anys setanta, lingüísticament, el concurs fa un tomb. Com el fa en l'estil de la poesia. Així, als inicis del concurs la participació majoritària és de poemes de contingut patriòtic i reivindicatiu. Però aquesta mena de poesia feta amb rigorositat és difícil, i d'ací que des de 1965 a 1970 només es donessin dos premis: a Isidre Molas i a Àlvar Valls. A partir de l'any 1971,

però, l'any de la concessió del premi a Miquel Descot, pseudònim de Miquel Muñoz i Creus, jove poeta de divuit anys, amb *Ira és trista passió*, el registre de les aportacions dels participants canvia. És evident que s'entrava en un altre moment poètic diferent del del realisme històric. El premi ho constatà novament guardonant Ramon Pinyol, de Cornellà, que s'hi havia presentat amb el pseudònim de Ramon Descorn. És curiós constatar la influència dels llibres premiats sobre els nous concursants. I és mèrit del concurs l'intent de mostrar no solament obres dignes, sinó veus noves i originals, com ho representà el trencament que oferí Sala-Sanahuja, per exemple.

Val la pena insistir, doncs, en la profunda convicció dels jurats que el que premiaven era la qualitat, convençuts que només així complirien el servei cultural i polític que Catalunya necessitava.

Això ens porta al necessari balanç del premi, des de l'angle estrictament literari. No es tracta de valorar críticament els llibres premiats, els accessits i les citacions, cosa que ja féu al seu moment la crítica oficial, i que, per cert, fou ben favorable; es tracta de valorar els premis en virtut dels camins i de les trajectòries que hagin pogut originar. Potser encara és prematur, però es pot ben dir que, dels catorze premis concedits, set continuen fent poesia, en publiquen i són considerats: Descot, Pinyol, Sala-Sanahuja, Teresa d'Arenys, Castañons, Joan i Torner, que immediatament aconseguí el Premi Carles Riba. D'altres continuen treballant en el camp cultural i, si fan poesia, per la raó que sigui, no la publiquen. Però en poesia mai no es pot dir la darrera paraula.

Quant als accessits i als participants inclosos a les antologies, hi ha noms amb una raonable credibilitat poètica: així el matalguanyat Joan Barceló i Cullerés, el mateix Carles Miralles, Pere Fons, David Jou, Valerià Pujol, Toni Turull i Joan M. Puigvert, per exemple.

Queda el tema de la territorialitat. La gran majoria dels participants han estat del Principat, amb una reduïda participació del País Valencià i de les Illes, decantada a favor del País Valencià, que amb Manuel Joan i Ariño aconseguí el premi l'any 1981. És evident que aquest capítol de la participació dels escriptors en llengua catalana exigeix un nou esforç, que només serà efectiu amb una sincronitzada col·laboració de les institucions culturals, cíviques i polítiques del Principat, valencianes i il·lenques. Estic ben segur que el segon Congrés Internacional de la Llengua Catalana ho propiciarà.

El premi continua. El 1987, es preveu que l'acte de lliurament s'organitzarà com un homenatge a Pere Quart, el nostre amic Joan Oliver, que, des de l'inici fins a la seva mort, fou un puntal del premi. I l'any 1988 se celebraran els vint-i-cinc anys de la seva activitat actual. Ja des d'aquest moment la Comissió organitzadora prepara una exposició de materials relacionats amb el concurs, i també l'ordenació adequada de l'Arxiu del Premi, per a la qual cosa demana la col·laboració de tothom qui pugui aportar tot allò que s'hi refereixi. Perquè la història es fa així: fent-la, desfent-la i recuperant-la. — JOAN COLOMINES I PUIG.

l'edició de l'any 1981 fins i tot hi ha les llocacions del jurat.

an l'any 1982 es decidí, per raons pràctiques i en plena normalitat, que els llibres pressin als canals d'industrialització i difusió de Llibres del Mall, naturalment aquests preus van variar i s'adequaren a les necessitats dels nous editors.

Des d'aquell mateix any el Servei del Llibre del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya hi col·labora amb algun ajut, ara que el pes fort de l'edició, des de sempre, ha estat a càrrec de la parròquia. En cap cas no pot ser millor aplicada la dita que d'allà d'on venien les misses.

1984
Guanyador:
Finalista:
Carles
Torner i
Merce
Corretja

ACTES DE LLIURAMENT

Com l'anunci del concurs, l'edició dels actes i la seva difusió es feien com hom venien les bases, en canvi els actes de clamació dels guanyadors foren, fins a l'any 1975, ben casolans. Això dit en el millor dels casos, amb la gent del barri i uns quants assidus, i prou. A partir d'aquell mateix any, entrem a les comissaries. Una vegada foren els jurats retinguts alhora, enxampats a l'edició d'homenatge al doctor Jordi Rubió i Pons a la facultat de Dret de Barcelona i es feu a la facultat de Dret de Barcelona i un gran nombre d'escriptors, intel·lectuals i artistes mai vist.

El lliurament contribuïa a la casolanitat el fet que els organitzadors, no els entusiasma l'assessament la publicitat, ni tampoc a la parròquia, en la qual sovint coincidien tres o quatre actes o reunions clandestines, com és notori i ben sabut.

Després que aquestes sessions sovint s'amenaven amb cantautors catalans, o amb altres, com un de memorable de Núria Gual. I que a partir de l'autonomia la independència de la institucionalitat catalana hi ha anat més brillantor, però aquests actes han pres un caràcter que cal respectar.

En canvi, hom els aprofitava per a encabir-hi el que semblava que calia. Podia ser un festival de poesia, o una enquesta o, en el 25è aniversari del concurs, un cartell que anunciava l'edició de la Tercera Antologia -1972-1973-1974-1975, i l'edició d'un llibre, Dotze poemes de l'Amadeu Oller, que es deia de ser publicat durant l'any 1975 per l'editorial Aymà SA, contenint poemes nous dels guanyadors: Isidre Molas, Àlvar Vall, Miquel Desclot, Ramon Pinyol, Joaquim Sanahuja, Francesc Codina i Albert Bach, i de finalistes destacats: Carles Camps, Pius Morera, Joan Barceló, Pere Corretja i Carles Camps. També s'hi va esmentar l'adhesió al primer Congrés per a la recuperació de la cultura catalana, l'adhesió a la candidatura de mossèn Xirriac per al premi de la Pau, i la manifestació pública de conformitat de la Comissió organitzadora del jurat amb el refús dels divuit membres de l'Ajuntament de Barcelona en favor de l'ensenyament del català; i altres tres mencions consten als llibres publicats aquella data.

Tot això es discutia i es planejava durant els sopars que mossèn Josep M. Vidal i Aunós ofería al jurat cada any, entaforats a la torre del campanar de Sant Medir. Uns sopars de canonge, amenitzats per l'anunci, transmès típicament per la televisió, de més d'un estat d'excepció, i per les abrandades, cordials i juvenils escameses de Joan Oliver plenes de citacions bíbliques, que feien somriure mossèn Vidal i deixaven astorats els vicaris, capellans, seglars d'església, agnòstics, ateu i indiferents del voltant de la taula.

CARLES MIRALLES I SOLA

LA TERRA HUMIDA

Dotze poemes per a l'edició
de l'any 1975
de l'Amadeu Oller

Finalista, 1974

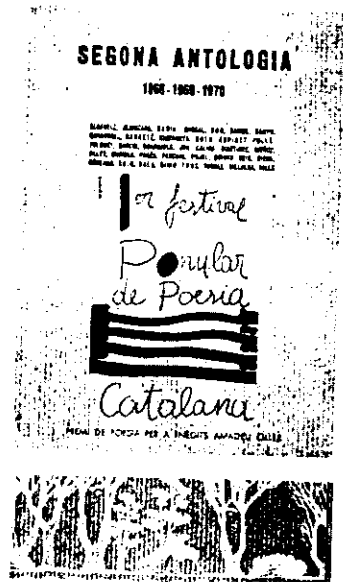
JORDI BORDAS I MIQUEL S. ECHEVARR

DOS INÈDITS

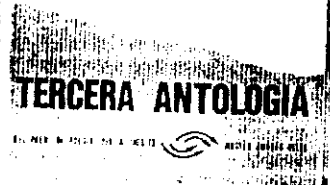
Segon premi i Premi
de la Pau del 1974
de l'Amadeu Oller

Dos dels
recullis
finalistes
que han
estat
editats

Dues de
les
antologies
que
recullen
poemes
s'hi ha
editat
premiats

L'any 1982, la feligresia de la Bordeta va tributar un multitudinari i emotiu homenatge a mossèn Vidal i Aunós, amb motiu dels seus vint-i-cinc anys de rectorat a la parròquia. A aquest homenatge s'adjuntaren la Comissió de Cultura i la Comissió organitzadora del Premi del jurat. En un daure, i fou una satisfacció.

Premi de Poesia AMADEU OLLER Per a poetes inèdits

Vint-i-dosena convocatòria, 1986

LA CONVOCATÒRIA DEL PREMI AMADEU OLLER PER A POETES INÈDITS, organitzada pel Comitè de Cultura de la Caixa de Barcelona i la Parròquia de Sant Medir, té per objectiu afavorir la difusió de la poesia catalana i la participació dels poetes inèdits en la vida cultural de la ciutat. El premi consisteix en la concessió d'un premi econòmic i d'un diploma, a més de la publicació de l'obra guanyadora a la revista "Poemes" de la Parròquia de Sant Medir.

El jurat del premi està format per: Josep Bigordà i Montmany, president; Josep M. Vidal i Aunós, Joan Oliver, Joan Triadú, Joan Colomines, R. Pinyol-Balasch, Carme Riera, Enric Sullà, Mireia Mur i Antoni Fortuny, membres.

La convocatòria del premi d'enguany té com a objectiu afavorir la difusió de la poesia catalana i la participació dels poetes inèdits en la vida cultural de la ciutat. El premi consisteix en la concessió d'un premi econòmic i d'un diploma, a més de la publicació de l'obra guanyadora a la revista "Poemes" de la Parròquia de Sant Medir.

La convocatòria del premi d'enguany.

Em penso que hi ha dos factors clars que determinen, no tots però sí majorment, aquests canvis: la professionalitat i la joventut. Dos elements importants en la vida dels pobles.

Però el premi no ha volgut prescindir de ningú i, la majoria dels noms de les persones eixides del jurat, els retrobem al si de la Comissió organitzadora, que actualment és presidida per mossèn Josep Bigordà i Montmany, l'actual rector de Sant Medir, amb l'anterior rector, mossèn Josep M. Vidal i Aunós, Joan Oliver, Joan Triadú, Joan Colomines, R. Pinyol-Balasch, Carme Riera, Enric Sullà, Mireia Mur i Antoni Fortuny com a membre de la Comissió cultural de la parròquia.

Precisament aquesta comissió ha regulat les noves bases del premi, el nou jurat i les relacions amb els Llibres del Mall i amb l'Associació de Joves Escriptors.

ELS GUANYADORS

El criteri dels jurats ha estat molt restrictiu quant a l'atorgament del premi.

Així, en aquests vint-i-tres anys només hi ha hagut catorze guanyadors: Isidre Molas amb *D'aquesta terra* (1966), Alvar Valls amb *El carro de la brossa* (1969), Miquel Desclot amb *Ira és trista passió* (1971), Ramon Pinyol amb *Remor de remes* (1972), Joaquim Sala-Sanahuja amb *La veu del ciclista* (1973), Francesc Codina (a qui es va lliurar el premi en una galeria de la presó Model de Barcelona, d'amagatotis, és clar) amb *Cops de cap a la lluna* (1974), Albert Rossich amb *Llocs comuns* (1975), Teresa d'Arenys amb

Aor (1976), Manuel Castaños amb *Notes de nit* (1979), Manuel Joan amb *Bateguen els desigs* (1981), Ignasi Ribas amb *Memoràndum* (1982), Carles Torner amb *La ciutat blanca* (1984), Sílvia Aymerich amb *La meua Europa* (1985) i Anna Dodas amb *Paisatge amb hivern* (1986).

Dels catorze guanyadors, hi ha hagut tres noies; és a dir, un 21 %. Sobre l'aspecte de la participació de nois i de noies, en parlaré més endavant.

El nombre d'accèssits ha estat gran. S'han premiat amb accèssit vint-i-cinc persones: Carles Miralles amb *La terra humida* (1965); Pius Morera amb *Un mocador d'herbes per a jòquers* (1965); Francesc Xifré amb *Una escala d'aqueixes de manobre* (1966); Jordi Bordas i Miquel Echevarria amb *Dos inèdits* (1966); Alfred Badia amb *Urgències* (1968); Francesc Carbonell, Ferran Fullà, Carles-Jordi Guardiola i Maria del Carme Oller amb *Quatre poemes* (1968); Ramon Carreté i Enric Cairol amb *Dos poemes 1968* (1969); Pere Picó, Joan de la Rúbia i Joan-Francesc Thomàs amb *Tres poemes 1977* (1978); Victor Sunyol, Miquel Toneu i Agustí Illa-Canet amb *3 poemes 80* (1980); Vicent Berenguer, Herminia Mas, Antoni Pladevall, Sara Pujol, Jordi Ribas i Francesc-Xavier Rivero amb *6 poemes 83* (1983), i Pau-Joan Hernández amb *Si nego el bosc* (1986).

LES ANTOLOGIES

La participació al premi sempre ha estat abundant i, és clar, irregular si es mesuraven en la seva totalitat els originals presentats com a volum. Però, en canvi, ens trobàvem davant de poemes solts prou destacables. Aquest fet, acompanyat de la comarcalitat que la participació assolía, que depassava el marc del Principat amb obres provinents de les Illes i del País Valencià, i de l'absoluta convicció que el que calia era propiciar la

comunicació dels joves inèdits amb el públic i la intercomunicació entre els poetes mateixos, provocà l'aparició de les antologies. De 1965 a 1983 en sortiren quatre: *Primera Antologia 1965-1966-1967* (1967), *Segona Antologia 1968-1969-1970* (1970), *Tercera Antologia 1971-1972-1973-1974-1975* (1976) i *Quarta Antologia 1976-1977* (1977). Totes contenen un pròleg que intenta analitzar la situació socio-cultural del moment, el balanç de la participació, el gènere i l'edat dels participants i les seves procedències geogràfiques. A més ofereixen una bibliografia gairebé exhaustiva de l'espai de temps comprès a l'antologia, amb esment dels llibres editats, de les editorials i dels preus; amb referències de tot el que en podríem dir l'entorn poètic: revistes, traduccions, projecció de la poesia catalana a l'exterior, etc. Relació de les principals editorials de poesia catalana, amb adreces, telèfons i tota mena de referències. A l'apartat antologia hi havia la selecció dels poemes escollits, sempre precedits d'una citació biobibliogràfica de l'autor, amb l'adreça i el telèfon; seguia una taula amb els noms dels autors i els títols dels poemes; i, finalment, a la contraportada hi havia el «daeu», que no era altra cosa que un veredictes molt sintetitzat però que venia a completar (sobretot en el cas dels llibres premiats i els accèssits, que també el contenien) tot el cicle: des de la convocatòria fins al veredictes.

Per una raó estrictament econòmica, l'edició d'aquestes antologies es feia coincidir, generalment, amb els anys en què no hi havia guanyador.

A les portades d'aquestes antologies, que són d'un paper molt característic, cal destacar-hi la reproducció del cartell del Primer Festival Popular de Poesia Catalana, celebrat al Gran Price de Barcelona l'any 1970, a la d'aquell any, i la de l'escut de la Generalitat amb la inscripció «Volem l'Estatut» a la de l'any 1977.

El nombre de participants inclosos, en conjunt, fou de 121. Com a editor hi consta la parròquia de Sant Medir, la realització hi consta a càrrec de Poemes-edicions, i hi ha altres dades, entre les quals mai no manca la de la plena autorització eclesiàstica.

LLIBRES GUANYADORS I ACCÈSSITS

Les edicions eren prèvies al lliurament de premi. Sempre, encara que a vegades amb la tinta fresca, el pilot de llibres era a punt i l'hora del repartiment. Vist ara sembla una cosa natural, però cal fer l'esforç de tornar mentalment, a aquells temps difícils en què una empresa com aquesta era considerada gairebé subversiva. Aquest fet i la manca de recursos esdevenien dificultats, afrontades amb l'estricta bona voluntat de tots els que s'hi movien. Per això val la pena esmentar Jordi Vila Fortuny com a editor, que a l seva Impremta Barcelonesa s'hi va fer més savi que ric.

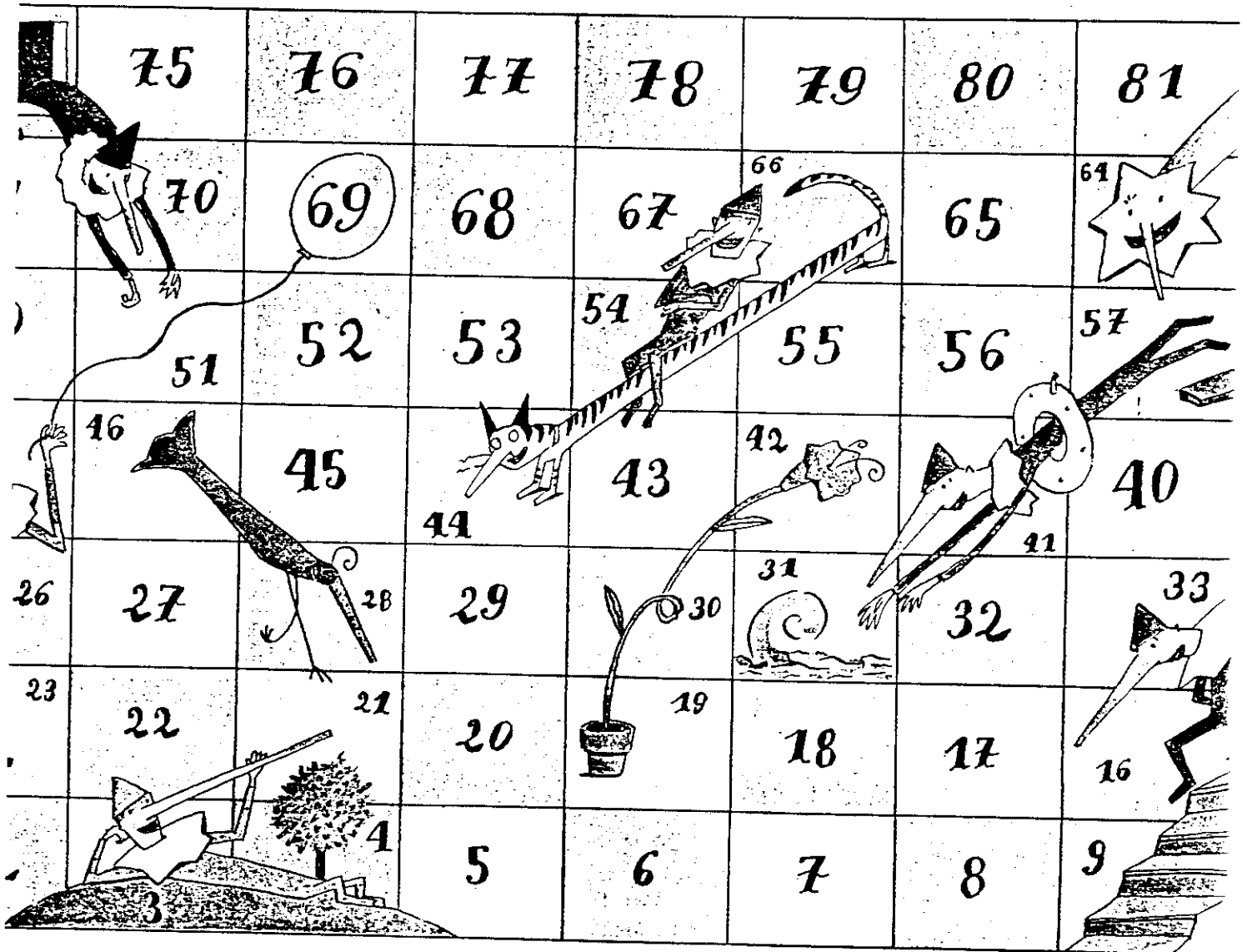
Com ja ha estat dit en parlar de les antologies, els premis i els accèssits contenien molta informació sistemàticament disposada, i tenien un format molt semblant, amb reproduccions a la portada de dibuixos que havien estat publicats a la revista «Poemes»

Cartell de l'acte d'atorgament del premi de l'any passat

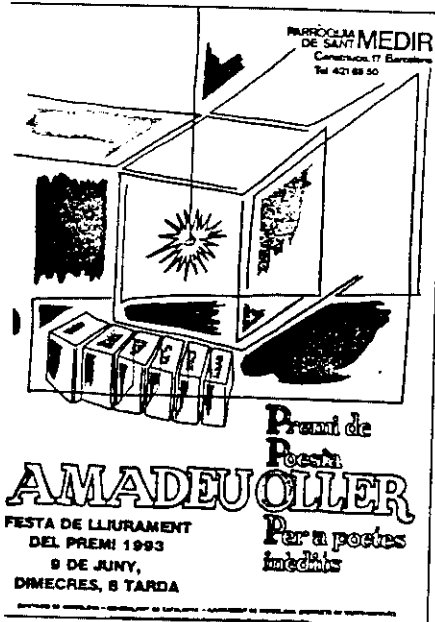
Sarsanedas, Premi d'Honor
per Joan Triadú, Carles Torner, Joan M. Pujals i Maur M. Boix
his Guarner, en el record, una taula rodona amb Lluís Alpera, Jordi Carbonell,
Josep M. Llompart, Jaume Pérez Montaner i Joan Triadú

SERRA D'OR

TRENTA ANYS DE PREMI AMADEU OLLER PER A POETES INÈDITS

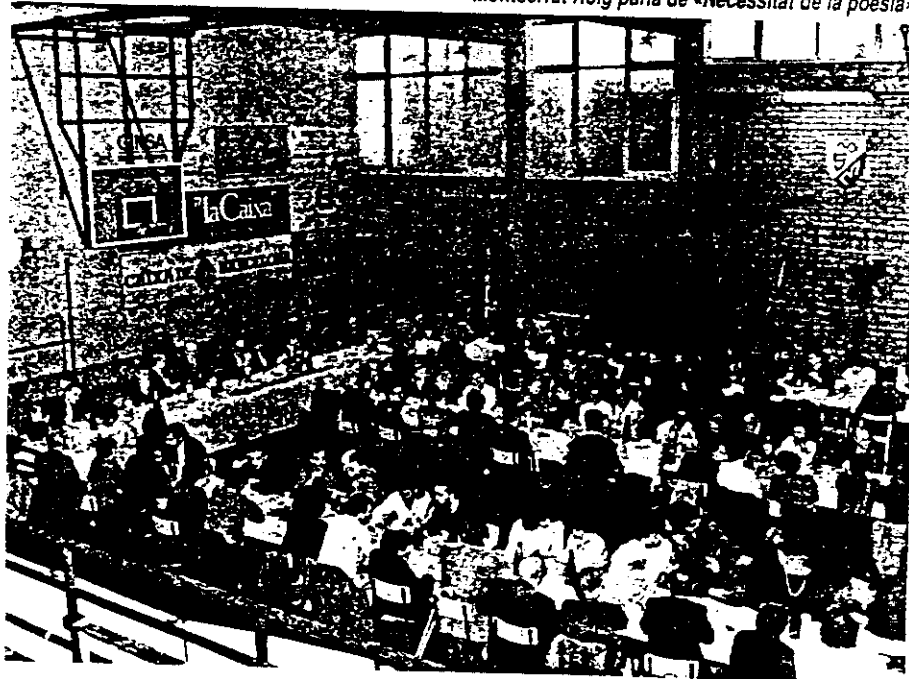
per Antoni Fortuny i Feliu

inunci de l'any passat.

1989. A la diada de l'«Amadeu Oller», Montserrat Roig parla de «Necessitat de la poesia».

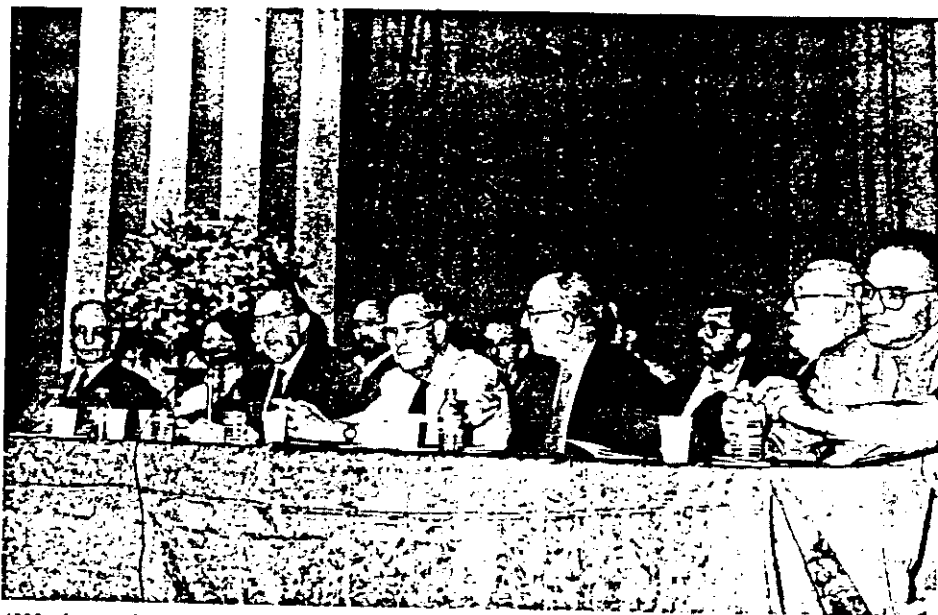

Aquell mateix any i per a celebrar els vint-i-cinc anys del premi se celebra un dinar al poliesportiu.

El setembre de 1986 «Serra d'Or» oferiria una relació extensa detallada de la història del Premi Amadeu Oller, que promou la parròquia de Sant Medir, de la Bordeta, a Barcelona. Sigui l'article Joan Colomines i Puig amb mossèn Josep M. Vidal i Au-

nós i Joan Oliver, «Pere Quart», n'havia estat un dels fundadors i impulsors els llargs i difícils anys de la resistència. En l'escaiença dels trenta anys del premi, reprenem la crònica, des d'aquell punt, amb les dades dels darrers vuit anys.

L'any 1987 formen el jurat de la 23 convocatòria, segons el full de les bases, Carles Miralles, president; Guillem-Jordi Graells, Marta Pessarrodona —que serà reemplaçada a petició pròpia per Maria-Mercè Marçal—, Isabel Pi Joan i Ricard Ripoll, que apareix com

1992. «La poesia, actiu de la nació» és el tema que glossa el mantenidor, Joan Triadú.

a secretari per darrer cop. En el comunicat del veredicté' completen la nòmina J.P. Viladecans i Aleix Clos, que signa com a secretari. El moment, doncs, fou de canvi i d'adaptació. Declaraven guanyador Lluís Calvo i Guardiola, amb *Veinatge d'hores*. La diada de lliurament fou dedicada a Joan Oliver, «Pere Quart», i per segona vegada s'hi inclogué un espai musical.

El 1988, la 24 convocatòria es distingeix per l'edició d'un nou material de promoció obra del dissenyador Ferran Aguiló. Surt una tricornia per al cartell anunciador de la festa, en format 31x42, i les bases i la targeta ostenten un nou logotip. El jurat, al qual s'ha incorporat Isidre Molas, primer guanyador de l'«Amadeu Oller» i llavors parlamentari, premia *ex aequo* Josep-Francesc Delgado i Marc Romera, respectivament pels reculls *Autopista púrpura* i *Genolls de fum*. Aquests dos llibres clouen la sèrie de títols editats per Llibres del Mall. En l'atorgament del premi, un trio juvenil interpreta Mozart.

El 1989 la 25 convocatòria, amb caràcter jubilar, obté un ressò especial a la premsa, en haver-hi fet coincidir l'edició de l'antologia dels 25 anys. Isidor Cònsul i Antoni Pladevall relleven en el Jurat Molas i Viladecans. S'adjudica el premi a *Atmosferes* de Júlia Ferrer, de Barcelona. La publicació passa a Edicions de La Magrana, col·lecció «Cotlliure». El llibre surt amb foto de l'autora a la portada i prologat, amb sis signatures, amb breus anotacions dels jurats. L'acte de lliurament del premi, el 7 de juny, registra el memorable discurs de mantenidor de l'escriptor Montserrat Roig, «Necessitat de la poesia».

El desembre de 1989 apareix l'antologia *25 poetes del Premi Amadeu Oller 1964-1989*, que havia suposat un rept per a la capacitat de treball dels impulsors, i en especial del secretari i de la comissió organitzadora. Ple d'originalitat i força interessant, el llibre —256 pàgines— dona testimoni de les

trajectòries personals respectives i del moment poètic del país. Els 25 participants hi aporten llurs materials amb producció publicada o inèdita, i els acompanyen d'una visió panoràmica de la poesia en aquell moment, com a resposta personal a una enquesta: «Quina era la situació de la vostra poesia i de la poesia catalana, quan vàreu participar en l'Amadeu Oller? Quina és ara?»

Cal subratllar-ne el pròleg, de Joan Colomines, «Alguns interrogants a l'entorn del Premi Amadeu Oller», i l'epíleg amb unes riques reflexions de Carles Miralles. A més dels poemes, hi ha judicis breus de Carles Miralles, Isidre Molas, Carles-Jordi Guardiola, Àlvar Valls, David Jou, Valerià Pujol, Toni Turull, Miquel Desclot, Ramon Pinyol-Balash, Joaquim Sala-Sanahuja, Francesc Codina, Pere Fons, Joan Barceló, Maria-Teresa Bertran, Manuel Joan i Arinyó, Vicent Berenguer, Antoni Pladevall, Carles Torner, Anna Dodas —poc abans desapareguda tràgicament—, Sílvia Aymerich, Pau-Joan Hernández, Lluís Calvo, Josep-Francesc Delgado, Marc Romera, Emili Rosales i Júlia Ferrer.

Un dinar popular aplega 227 comensals al poliesportiu de la parròquia, amb representants de la barriada on el premi és tan arrelat, i de les institucions.

El 1990, la 26 convocatòria integra al jurat un membre més, Joan Maluquer. Això enriqueix el ventall crític i fa més àgils les votacions. Queda, doncs, establitzat en Miralles, Marçal, Pijoan, Cònsul, Pladevall, Maluquer i Clos. El guanyador és Marc Lluch, un matoroní de 23 anys, amb *La fal·lac simetria*. Obre el llibre un pròleg del jurat, a set bandes, recurs que s'empra en els títols d'autors i no en les antologies, i que hi constitueix un valor afegit. L'acte de lliurament es doblà en homenatge a Toni Turull, en el discurs de mantenidor d'Ignasi Riera.

La disponibilitat dels arxius i la col·laboració dels coordinadors va fer possible la realització d'un treball uni-

versitari, «El Premi Amadeu Oller i la poesia catalana (1965-1982)», de què són autors Montserrat Miracle i Puri Pinto, sota el guiatge del catedràtic Jaume Aulet. Perquè no s'estronqui aquesta faceta, la joventut investigadora és convidada a continuar la recerca.

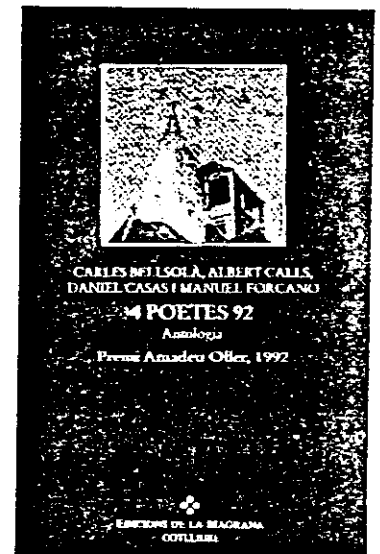
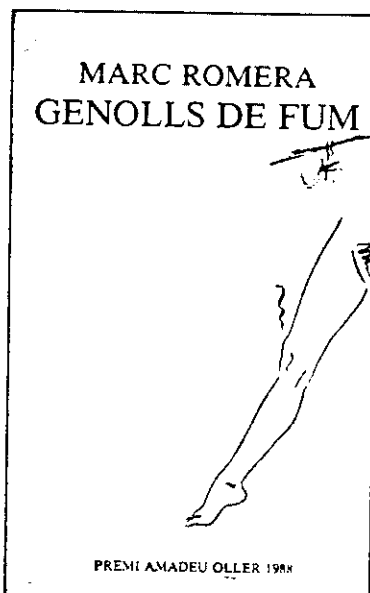
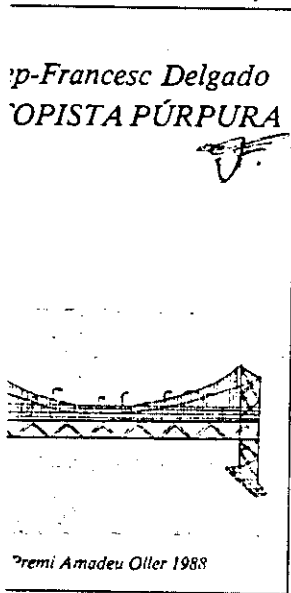
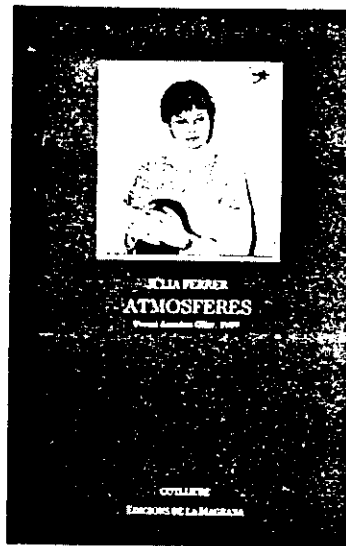
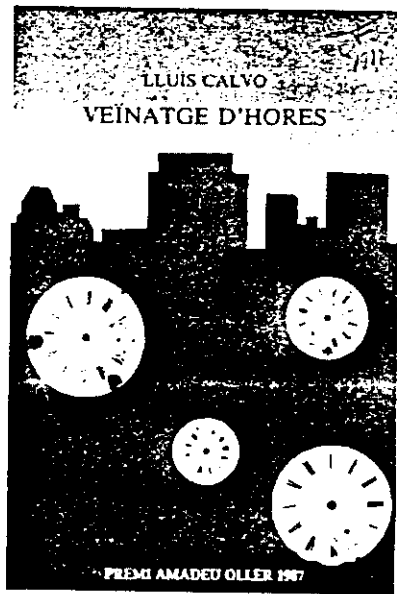
El 1991 Amadeu Vidal i Bonafont guanya la 27 convocatòria amb el poemari *Pou de tardor*, que surt amb pròleg dels set jurats. El jove de 19 anys, estudiant de l'Institut de Batxillerat Joan Boscà, i de música, bé que inèdit, no era desconegut. A la proclamació, les germanes Olaya Tubau, soprano i piano, ofereixen cançons de poetes i músics catalans: Toldrà-Garcés Morera Sagarra, Serra-Carner, i altres. La festa es cloïa amb el notable discurs de David Jou, físic i poeta, catedràtic de l'Autònoma, «El temps en la física i el temps en la poesia».

Tot just començat el 1992, en una exposició itinerant de la conselleria de Benestar Social que poguérem veure al Museu de la Ciència i de la Tècnica de Terrassa l'«Amadeu Oller» era inclòs entre els tres premis emblemàtics.

La d'aquell anys fou una convocatòria marcada pels records i les commemoracions. El 30 de març ens deixava Valerià Pujol. El 24 d'abril, Carles Miralles era proclamat Premi Nacional de Literatura, en poesia. El 20 de maig, Joan Triadú fou Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, i l'1 de desembre s'esqueia l'homenatge al doctor Joan Colomines. La diada comença amb un dinar de premsa a l'Ateneu Barcelonès. La vetllada omple la Sala Sant Medir. El quartet Cervià, de Torelló, interpreta Brahms, Bach, Pau Casals, Vivaldi, Béla Bartók i Mendelssohn. Joan Triadú fou el mantenidor, amb el discurs «La poesia, actiu de la nació».

El poemari d'aquest any, *4 poetes 92*, recull els més notables poemes de Carles Bellsolà, Albert Calls, Manuel Forcano i Daniel Casas «una immensa gamma de registres: filosofia de la mort i de la vida, amb els seus records, colors i verins».

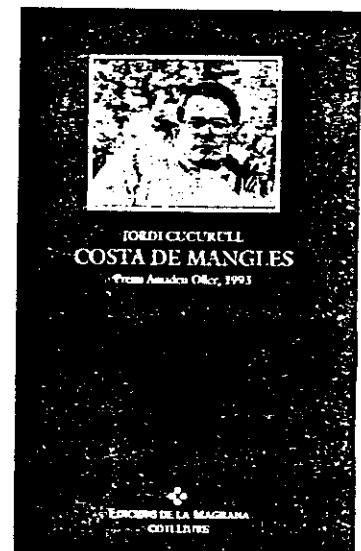

Uns quants llibres que recullen,
any rera any, els poemes
del guanyador del premi Amadeu Oller.

PREMIS DELS DARRERS 10 ANYS

1984	Carles Torner	<i>A la ciutat blanca</i>
1985	Sílvia Aymerich	<i>La meua Europa</i>
1986	Anna Dodas	<i>Paisatge amb hivern</i>
	Pau-Joan Hernández	<i>Si nego el bosc</i>
1987	Lluís Calvo	<i>Veinatge d'hores</i>
1988	Josép-Francesc Delgado	<i>Autopista púrpura</i>
	Marc Romera	<i>Genolls de fum</i>
1989	Júlia Ferrer	<i>Atmosferes</i>
1990	Marc Lluch	<i>La fal·laca simetria</i>
1991	Amadeu Vidal	<i>Pou de tardor</i>
1993	Jordi Cucurull	<i>Costa de mangles</i>

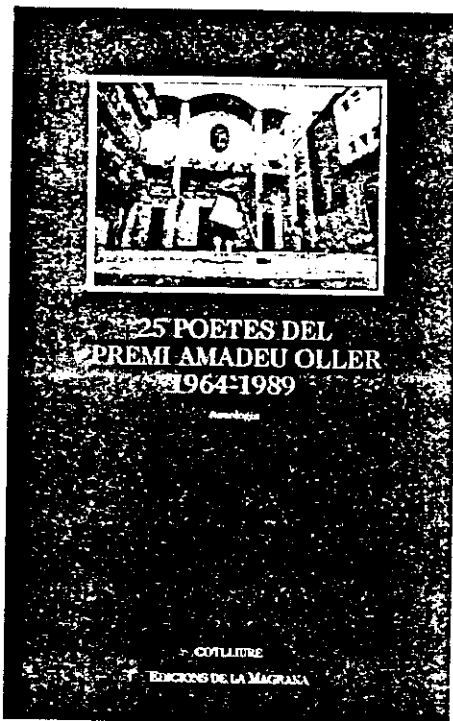

l 1993, *Costa de mangles*, del jove badellenc de 22 anys Jordi Cucurull, graduat de física de l'UAB, és el llibre guanyat en la 29 convocatòria. En l'especial —Ferenc Farkas, Malcolm Lowry— actua el quintet juvenil «Vent

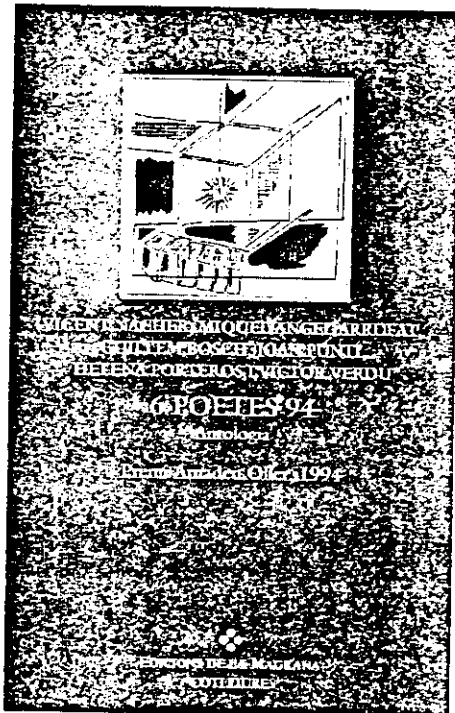
de Tramuntana.» «Poesia i ciutat», de Carles Miralles, subratlla la significació de l'acte.

La trentena convocatòria, el 1994, és una fita, un moment de solidificació i al nostre voler, un punt d'embranchada.

Entre els originals presentats el jurat no tria cap llibre sencer. El poemari que es publica recull mostres dels sis joves poetes que han meregut l'atenció preferent: *Sis poemes 1994*. Aquests són Miquel-Àngel Arrufat, barceloní; Gui-

Una antologia per a reflectir
vint-i-cinc anys d'història.

El llibre d'enguany,
amb poemes dels sis finalistes.

llem Bosch, de Sabadell; Vicent Nàcher Ferrero, d'Algemesí; Elena Porteros i Lirós, del carrer Olzinelles, la Bordeta; Joan Puntí, d'Osona, i Víctor Verdú, d'Almenar. El mantenidor, Jordi Sarsanedas, glossa l'esperit de la festa amb el discurs «Paraules per fer camí».

Una tasca en curs

Arribat a trenta anys, el premi pot oferir algunes fites assolides. Però, sobretot, la comissió organitzadora es proposa continuar treballant dins les mateixes coordenades d'agermanament entre poble i cultura. Al costat del nou rector, Francesc Vilamala, Josep Bigordà continua portant la gestió del premi mentre calgui. Un equip parroquial s'ocupa de les activitats múltiples: exposició, biblioteca, recepció, dinar popular, promoció, pòsters.

Les revistes especialitzades i la premsa de Barcelona, Tarragona, Osona, el País Valencià i les Illes, el full informatiu d'Omnium Cultural i el fascicle mensual de Cultura «Premis literaris en llengua catalana», hi són un suport notable. Els peus de premsa són una despesa considerable per a l'economia feble d'una institució de barriada, que també ha comptat, moderadament, amb l'ajut de les institucions i del Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta.

Considerem positiva l'experiència d'agermanar poesia i música jove, «idil·li entre l'expressió poètica i la lectura musical», com escriu Josep Bigordà, el forjador de la fesomia del premi.

Té sentit actualment un premi amb la publicació de l'obra, sense dotació econòmica? El jovent que hi participa any rera any valora espontàniament aquest binomi: gratuïtat festiva de la creativitat en el jove i solvència d'un jurat no lligat a cap editorial, ni a la mateixa parroquia. Sense menystenir la promoció que suposa ni l'escalf de barri que té la festa que anualment se celebra a primers de juny.

Tot sovint apareixen a «Serra d'Or» i en d'altres mitjans notícies sobre el català a Europa i a Amèrica, sobretot amb motiu dels diferents Col·loquis de l'AILLC i de la North American Catalan Society; això és bo, perquè demostra la vitalitat i l'interès del català fora de Catalunya. Sortosament, d'ençà de l'inici dels anys noranta, la llengua i la cultura catalanes també arriben ara al continent asiàtic, prioritàriament a l'Índia, al Japó i a Corea del Sud, països dels quals, per una raó o altra, he pogut rebre dades i encara en continuo rebent.¹

Fent una mica d'història, el país peoner ha estat l'Índia. Des de fa temps, un bengalí, el professor Aparajit Chattopadhyay, duu a terme una tasca molt meritòria dintre i fora de la Universitat Jawaharlal Nehru, de Nova Delhi. Visitant de Barcelona en diverses ocasions² i coneixedor del català,³ la seva activitat es mou en diferents fronts; fou un dels impulsors dels Congressos de Hispanismo del Siglo XX i de la revista «Hispanic Horizon»; atrau la figura de Ramon Llull, per les connexions entre la mística occidental i l'oriental; darre-rament s'interessa per Pere Calders, que ha traduït i a qui ha dedicat articles,⁴ i ha organitzat una exposició dedicada a Joan Miró. A més, compta amb el suport del cap del departament d'Estudis Hispànics⁵ de la seva Universitat, i amb l'ajut de la cancelleria cultural de l'ambaixada espanyola.

En el II Congrés d'Hispanisme, celebrat el novembre de 1991 a l'esmentada universitat, al qual vaig poder assistir, van ressonar per primera vegada temes i noms de la nostra literatura⁶ en un encontre científic indi. En successius números de la revista ja esmentada, «Hispanic Horizon» han aparegut treballs sobre Pere Calders, Ramon Llull i Joan Miró.⁷

Per atzars de la vida també vaig poder copsar la realitat del català al Japó, en aquest cas centrada a Tòquio i arran també d'un Congrés d'Hispanística, el III de l'Associació Asiàtica d'Hispanistes, celebrat el gener del 1993, al qual vaig poder participar gràcies a un ajut de la CIRIT. Malgrat que ja des d'abans professors-lectors catalans hi feien una tasca molt positiva⁸ i intel·lectuals de casa nostra⁹ hi havien fet parlaments grec que l'aparició de les Actes¹⁰ ha demostrat coses molt valuoses per a la

Carta n.ºm. 38

FESTA A LA PARRÒQUIA I SENTIT DE FESTA A LA PARRÒQUIA

C A R T A   A   L A   C O M U N I T A T
=====

Amigues i amics,

en aquesta carta-davantall voldria senzillament recollir alguns dels sentiments que, pel que em consta, són comuns a la comunitat de sant Medir, amb tots els seus organismes de direcció, d'activitat i de vida, i als companys que formem l'equip de preveres: mn. Josep Maria Vidal, mn. Enric Subirà, mn. Jordi Espí i un servidor.

El primer sentiment és de lloança a Déu per la forma com ens fa experimentar el seu Regne en la parròquia-comunitat de sant Medir i, des de la parròquia-comunitat de sant Medir, en tots els àmbits on es mouen les nostres vides. Vinculat amb aquesta lloança de Déu hi ha el reconeixement i la felicitació a tots els responsables i components de les entitats, moviments, grups i serveis de la parròquia-comunitat, per tot el que són i fan com ho demostren aquest dossier i l'exposició de fets, resultats i projectes que forma part de la festa-assemblea del 12 de maig de 1990. És veritablement una meravella!

Segonament, a l'hora de fer un balanç i d'expressar la satisfacció pel camí recorregut i pels resultats aconseguits que m'atreviria a avaluar amb una qualificació molt alta, se sent també el dèficit o la insuficiència de les energies disponibles, sobretot davant el sofriment i davant les marginacions i davant el buit de sentit que amarguen tantes vides. Manquen voluntats i temps i mitjans per a captar i viure i pal·liar les zones plenes de ferides. I manca, probablement, credibilitat perquè el que és i significa o pot significar Jesús de Natzaret per a totes les persones i les seves circumstàncies sigui joiosament acollit i esdevingui gratificant.

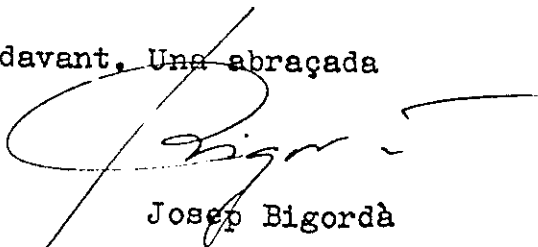
Tercer: enmig d'una societat que sovint sembla anèmica d'esperances i d'Esperança i exposada a la desintegració de la vida comunitària per mor d'un exagerat individualisme utilitari, preocupa qualsevol índex de la parròquia-comunitat que

es pugui interpretar com una resignació impotent o com un abandonament o com un relaxament dels ingredients comunitaris, comunicatius i comunicadors que integren la vivència cristiana.

Quart, amb la mirada llançada vers el futur, se sent la necessitat i el compromís d'assegurar l'equipament de quadres estables de servei a la comunitat i des de la comunitat; millorar el nodriment eucarístic, bíblic i de pregària; multiplicar els factors aglutinadors i integradors (formes de celebració i comunicació de la fe, tribunes de debat, etc.); potenciar els serveis, els grups i els moviments existents i els que poden ser convenients; garantir la consciència de pertànyer a una comunitat més ampla; educar el sentit de llibertat i de fidelitat evangèliques; atendre amb prioritat pastoral les generacions més tendres i les més joves; i fer plausible l'experiència de la fe a les parelles joves i a les generacions que van dels trenta als cinquanta anys.

Finalment, des de la convicció que una de les marques d'origen i d'història de la comunitat de sant Medir és la seva capacitat de diversificació i de pluralitat conjugada amb un gran sentit d'harmonia i de comunió i, alhora, de portes obertes, ens hem d'ajudar tots plegats perquè no s'endureixin mai les simpaties o les antipaties que generen tribus tancades o les enfronten; perquè s'enderroquin de seguida els murs de separació; perquè ningú no hagi de marxar mai de la família parroquial per manca d'espai, de llibertat o d'afecte; perquè la comunitat sigui sempre, sempre, exageradament acollidora; i perquè totes les generacions, infants, joves, adults i grans, s'hi trobin bé, sempre, amb naturalitat i amb satisfacció encomanadisses.

Gràcies. Enhorabona. Endavant. Una abraçada

Josep Bigordà

A la parròquia de sant Medir, maig de 1990.

IV.- NOVA CONSCIÈNCIA ECLESIAL I SOCIAL

1960 - 1964

1960 - 1964 : Cronologia

- 15.01.61 Concert nadalenc de l'Orfeó de Sants.
La casa Batlló fa lliurament d'una campana a la parròquia.
- 22.01.61 1ª actuació oficial de la Coral Sant Medir.
- 5.03.61 Benedicció de la imatge de Sant Medir, obra de l'escultor Enric Monjo.
- 19.02.61 Conferència de Lanza del Vasto sobre "Equívocs de la no-violència".
- 4.04.61 Curset especial de delineants calquistes femenines, a l'Escola d'aprenentatge.
- 6.07.61 Durant l'estiu, els cercles d'estudis de joves i juvenils se celebren als patis de l'Escola parroquial.
- 10-15.07.61 Curset de música. Amb audicions.
- 6.08.61 Concert de la Coral a Gualba.
- 09.61 L'Escola Parroquial amplia el Batxillerat diürn a les noies.
L'Entitat benèfico-constructora de Sant Medir, reconeguda pel Ministerio de la Vivienda, adquireix el terreny situat a la cantonada Jocs Florals, Constitució, Olzinelles. Projecte : 160 vivendes.
- 4-8.10.61 Jornades parroquials.
Gran Assemblea parroquial
- presentació de la campanya : "Construïm la comunitat parroquial"
  - conclusions i consignes.
  - cor parlat, "Foc viu, flames son"

- 25.10.61 Cine-fòrum : "El séptimo sello".
- 12.11.61 Conclusions de les jornades parroquials.
- 8.12.61 1ª pedra de les vivendes de l'Entitat benèfico-constructora Sant Medir.
- 20.02.62 Comença un curset sobre la "Mater et Magistra".
- 15.02.62 Audició de música coral (Orfeó català) i lectura de textos de Joaquim Ruyra (moviment parroquial d'homes). El mes passat, el desembre del 1961, s'havia fet lectura del Poema de Nadal, de J. M. de Sagarra i audició de nadalenques (23.12.61).
- 21.03.62 Celebració comunitària de la Penitència.
- 9-12.04.62 Curset d'AFE sobre la formació del nen.
- 12.04.62 S'aprova un projecte de monument o monòlit a mossèn Amadeu.
- 30.04.62 Ultreia dels "cursillistes".
- 2-10.05.62 Col.laboració de la parròquia amb altres entitats del barri en la Setmana de cultura. La Setmana conclou a la parròquia amb una conferència de Maurici Serrahima, "Pel coneixement de la cultura". Programa de l'AFE.
- 13.05.62 Exposició de gràfics sobre la vida de la Parròquia amb motiu de la III Setmana Nacional de la Parròquia. Visita de 63 setmanistes.
- 16.06.52 Clausura del curs de l'Escola d'oficialia industrial.
- 21.06.62 Concert extraordinari de la Coral amb l'Orquestra Estela.

- 8.07.62 Enquesta sobre la situació de les vacances dels infants.
Càritas parroquial s'ofereix a tramitar les sol·licituds de pensió oficial per a la vellesa desemparada.
- 15.07.62 Litúrgia baptismal comunitària.
- 23.07.62 Conferència d'Oriol Albó als joves sobre Agermanament Barcelona-Caméroun.
- 9.09.62 Festival de música moderna.
- 17-22.09.62 Pregària pel Concili Vaticà II.
- 28.09.62 La vivenda de la rectoria es trasllada a Constitució, 17.
- 11.10.62 Missa solemne vespertina pel començament del Concili.
- 12.10.62 I Ruta de la joventut parroquial a Sant Medir (ermita).
- 1.12.62 II Ruta a la Cartoixa.
- 23.12.62 Queda suprimit el tramvia 52.
- 20.02.63 Carta de mossèn Vidal a Pla i Deniel sobre 150 obrers acomiadats d'Hispano-Suïza (Arxiu Nac. de Cat.) nº 289, de 314 documents.
- 1.04.63 Benedicció de 330 vivendes. I lliurament de les de les claus als usuaris.
- 12.04.63 "Noves veus de la cançó catalana" al Centre.
En la Setmana Santa de 1963, hi participa el futur bisbe francès, mons. Saint-Gaudens.
Es dansa la dansa pasqual, treta d'"Hombres olvidados".

- 19.04.63 Conferència sobre ensenyament, dintre dels actes de la 2a setmana cultural del Districte.
- 28.04.63 Jornada de la JOC.
- 2-3.06.63 Convivència de joves a Pontons. Mor Joan XXIII.
- 21.07.63 Concentració de malalts a Gualba, organitzada per la Fraternitat Diocesana.
- 3-10.08.63 II peregrinació parroquial a Roma.
- 7.08.63. Audiència amb el Papa Pau VI.
- El full diocesà de l'1.09.63 ho recull a la primera plana.
- 12.10.63 La joventut femenina comença el curs a l'ermita de Sant Medir.
- 13.10.63 Visiten la parròquia els PP. A. M. Roguet i Capellades, de l'Art Sacré, de París.
- 27.10.63 Curset mensual de reflexió religiosa : Exigències i esperances del Concili Vaticà II, de 9 a 11 de la nit (seguirà).
- 31.10-4.11.63 Convivència dels homes a Montserrat, que es venia fent des dels inicis de la parròquia.
- Noves seccions d'escoltisme.
- 10.11.63 Apareix la revista "Pedres vivents".
- 12.12.63 Visita a la parròquia del Grup regional "Pax Christi". Conferència sobre objectius i realitats del moviment.
- 22.12.63 Missa encomanada pels obrers de la fàbrica Batlló.
- Es crea el "grup de promesos" format pels futurs matrimonis.
- Construcció de la façana de l'església.

- 22.04.64 S'anuncia que no es podran continuar les colònies a Gualba.
- 11-15.05.64 Conferències sobre la "Pacem in terris".
(La joventut n'havia organitzat un curset el 1963).
- 16.07.64 Informació sobre el Concili.
- 13.09.64 S'anuncia "Vida del Concili" i "Concili, avui".
- 17.09.64 Conferència sobre agermanament Barcelona-Caméroun.
1 sacerdot camerunès, 1 seminarista i alguns seglars.
- 4.10.64 Comença la missa vespertina dels diumenges.
- 12.10.64 Comença informació diària sobre el Concili després de la missa vespertina.
- 19.10.64 Conferència "Els laics, les dones i el Concili", per Maria Martinell.
Mor el Manolo Murillo, el porter de la parròquia de Sant Medir.
- 25.10.64 Actuació d'"Els setze jutges", al Centre Parroquial.
- 14-15.11.64 Homenatge a mossèn Amadeu, amb motiu del trasllat de les despulles a la Cripta.

CONTEXT MUNDIAL

1960 - 1964

- 10.01.61 Dion. Ridruejo, José M. Gil Robles, E. Tierno-Galván escriuen a Kennedy exposant la necessitat de la democràcia a Espanya.
- 12.01.61 Vaga general a la universitat de Barcelona per l'agressió contra els estudiants per part d'un grup de l'Opus, amb motiu d'un "judici bufo".
- 20.01.61 Kennedy pren possessió.
- 13.02.61 Assassinat de Lumumba.
- 18.02.61 S'estrena a Barcelona "El séptimo sello" de Bergman. 5 anys abans fou rodada.
- 26.02.61 Hassan II, rei del marroc.
- 11.04.61 S'inicia a Jerusalem el procés d'Eichmann.
- 21.04.61 Gagarin, el primer home enviat a l'espai.
- 22.05.61 Kennedy anuncia que un home arribarà a la lluna abans d'acabar el decenni.
- 18.05.61 L'escàndol de Viridiana, de Buñuel.
- 30.05.61 Assassinat de Trujillo.
- 3.06.61 Cimera de Kennedy i Krushev, a Viena.
- 10.06.61 Unió de l'oposició espanyola : "Unió de forces democràtiques". PSOE, PNV, Izquierda Demócrata Cristiana i d'altres.
- 18.07.61 Apareix un projecte d'atemptat d'ETA. Havia nascut el 1959, com a conseqüència de la unió d'un grup de redactors de la revista Ekin i d'un rector de les joventuts del PNV. No semblava de gaire durada.
- 11.07.61 Es crea Omnium Cultural : societat civil.

- 14.07.61 Mater et Magistra.
- 13.08.61 Mur de Berlín.
- 20.08.61 Càtedra de llengua i literatura catalana a la Universitat de Barcelona.
- 18.09.61 Mor en accident misteriós el secretari de l'ONU Dag Hammarskjöld.
- 2.09.61 "Un millón de muertos", de J. M. Gironella.
- 30.10.61 La XXIII assemblea del PCUS retira les restes de Stalin de la Pl. Roja.
- 3.11.61 U Thant, secretari general de l'ONU.
- 25.12.61 La bulla "Humanae Salutis" anuncia el Concili per a 1962.
- 15.12.61 Eichmann, condemnat a mort.
- 19.12.61 Es presenten "Els setze jutges" al CICF (havien començat el 1956).
- (És l'any de la mort de Lumumba, Gary Cooper, Josep M. de Sagarra, Nicolau d'Olwer).
- 3.01.62 Excomunió de Fidel Castro.
- 10.01.62 Primera representació d'Els Joglars.
- 12.01.62 Apertura dels cines d'art i assaig.
- 16.02.62 Equiparació dels drets laborals de la dona als de l'home. Ministeri del Treball.
- 20.02.62 Un americà en òrbita : John H. Glenn.
- 1.02.62 Els Beatles són refusats per la Decca.
- 19.03.62 Alto el foc a Algèria.
- 29.04.62 Inauguració del Col·legi d'Arquitectes, decorat amb murals de Picasso.

- 27.05.62 La revista Ecclesia (14.5.62) defensa el dret de vaga.
- 14.05.62 Boda de Juan Carlos i Sofia.
- 5.06.62 El contuberni de Munich.
- 3.07.62 Algèria independent.
- 15.08.62 Els soviètics dominen l'espai.
- 17.08.62 El primer mort del mur de Berlín.
- 25.09.62 Tromba d'aigua sobre el Vallès.
- 25.09.62 Algèria : Ferhat Abbas, president de l'Assemblea Nacional.
- 28.09.62 Ahmed Ben Vella, primer ministre.
- 13.09.62 Tensió USA-URSS per Cuba.
- 28.10.62 Risc de guerra. U Thant i Joan XXIII escriuen a Krushev i a Kennedy.
- 11.10.62 Inauguració del Concili Vaticà II.
- 9.10.62 Europa contra la repressió a Espanya. Montini demana l'indult de Jordi Cunill.
- 1.10.62 Neix Amnistia Internacional.
- 7.11.62 És detingut Julián Grimau.
- 1.12.62 La Pasionaria assisteix al Congrés del P.C.I., a Roma.
- 12.12.62 Kennedy proposa una comunicació directa entre la Casa Blanca i el Kremlin.
- (És l'any de la mort de Faulkner, Hermann Hesse, Marilyn Monroe, Emili Vendrell, Indalacio Prieto).
- 26.01.63 "Viridiana" incautada per la policia de Milán.
- 16.02.63 Heinrich Böll publica "Opiniones de un payaso".
- 20.02.63 Estrena de "El Vicario", de Hoschhut.

- 9.03.63 Inauguració del Museu Picasso.
- 30.03.63 Dirigents del PSUC condemnats : Ardiaca 23 anys; Guti 8.
- 11.04.63 "Pacem in terris" : gran Encíclica de Joan XXIII.
- 04.63 Execució de Julián Grimau.
- 25.04.63 Reapareix la "Revista de Occidente".
- 30.04.63 França anuncia una base de proves nuclears a l'atoló de Mururoa.
- 3.05.63 El TOP.
- 3.06.63 Mor Joan XXIII (1881).
- 21.06.63 Elecció de Pau VI.
- 5.06.63 L'ayatollah Jomeini detingut a Teheran.
- 11.06.63 Auto-immolació d'un bonze, contra la dictadura de Vietnam.
- 4.07.63 Entra en funcionament la primera central atòmica soviètica.
- 17.08.63 Execució de 2 anarquistes.
- 28.08.63 Marxa de 200.000 persones pels drets civils a Washington, conduïts per M. L. King.
- 29.09.63 II sessió del Concili Vaticà II.
- 15.09.63 Ben Bella president d'Algèria.
- 15.10.63 Adenauer es retira.
- 22.11.63 Assassinat de John F. Kennedy.
- 14.11.63 Explosives declaracions de l'abat Escarré a "Le Monde".
- 31.12.63 Els obrers espanyols emigrats representen el 20 % dels llocs de treball del Mercat Comú : A França el 33 %.

(És l'any de la mort de Josep Pijoan, Cocteau, Huxley,

Hindemith).

- 4.01.64 Cimera ecumènica a Jerusalem (Pau VI i Atenàgoras).
- 1.02.64 Els Beatles, als EUA, ocupen el primer lloc d'èxit amb el títol "I want to hold your hand".
- 15.02.64 "Maria Rosa" de A. Guimerà per la Cia. Núria Espert.
- 29.03.64 Barcelona i Madrid, arxidiòcesis.
- 31.03.64 Els 4 primers llocs de la hit parade els ocupen temes dels Beatles.
- 2.06.64 Creació de la OLP.
- 22.07.64 La OEA sanciona Cuba per l'ajut a la subversió de Venezuela.
- 23.07.63 El Senat USA aprova el programa Johnson de combat a la pobresa.
- 2.07.64 Violents avalots racials a EUA.
- 10.08.64 "Ecclesiam suam", de Pau VI.
- 3.08.64 Cuba sotmesa a bloqueig.
- 11.09.64 Manifestació --la primera després de la guerra-- davant el lloc on era el monument de Rafael de Casanova.
- 30.09.64 Carta de 102 intel.lectuals al ministre Fraga sobre la vaga d'Astúries, la repressió i la manca d'informació.
- 14.10.64 Krushev cau en desgràcia. Kosiguin. Li reprotxen "el subjectivisme delirant, la fanfarroneria i les decisions contràries al bon sentit".
- 16.10.64 Nova llei d'associacions. Impossibles els partits polítics.

- 10.10.64 Sartre renuncia al Nobel de Literatura.
- 20.11.64 Comissions Obreres : Neixen a Sant Medir.
- 10.12.64 Premi Nobel de la Pau a M. L. King.

CARTA NUM. 15 : El repte de la TV i del 600.

Amigues i amics,

En la carta anterior, deixava insinuades algunes coses que permeten d'endevinar el desafiament que va representar el canvi de la seu social de Sant Medir i alhora la vitalitat amb la qual pretenia donar resposta.

Al mateix temps, s'anaven produint en la societat una colla de canvis, que començaven a tenir una repercussió notable sobre la vida de la parròquia i sobre la seva incidència social, més enllà de la pròpia comunitat.

Fixeu-vos, si us plau, en dos fets que podrien semblar insignificants o irrellevants : el fet de la TV i el fet del SEAT 600. Feia 4 o 5 anys que funcionava la TV al nostre país i anava augmentant el nombre de famílies que adquirien l'aparell receptor corresponent. I feia més o menys el mateix temps que l'utilitari SEAT 600 arribava a les possibilitats econòmiques d'algunes famílies.

No es tracta pas de lamentar el progrés que la TV i el 600 van representar per al benestar del nostre poble. Lamentar-lo seria improcedent. Amb tot, no reconèixer que els dos fets no eren innocents pel que fa al gruix de la vida social que es registrava en els espais de Sant Medir seria massa ingenu.

La TV i el 600 venien a restar volum associatiu. La TV a casa, i el 600 a la carretera, es vulgui o no es vulgui, representaven forces rivals a la capacitat de convocatòria de Sant Medir. Caldria, encara, afegir que la TV havia d'exercir naturalment un rol informatiu i d'opinió que podia minvar el rol de suplència que potser complia la parròquia.

No hi ha dubte que la incidència d'aquests dos fenòmens, l'any 1960, començava a notar-se. Heus ací perquè al canvi d'emplaçament de la parròquia s'hi afegia aquesta nova circumstància, que podia ser un factor capaç de fer trontollar el dinamisme social i socialitzador de la parròquia. Evidentment, el propòsit dels responsables i de la comunitat de Sant Medir de no afliurar el ritme de l'activitat i de la convivència era la forma més raonable i més saludable d'afrontar la situació juntament amb la presa de consciència clara de la nova conjuntura. Només així, assumint les noves situacions i reaccionant de manera coherent, es podia garantir el sentit del que era i volia ser l'entitat i la comunitat.

Del ritme que mantenia la parròquia a partir del 4 de setembre de 1960 n'hi ha constància a la cronologia corresponent i n'he fet ja indicació suficient.

En aquest punt de la història de Sant Medir, al mateix temps que és de justícia fer adonar de l'evolució experimentada pel progressiu canvi de context, cal advertir que es vivia pendent de determinats fets, que van sacsejar Barcelona la primavera del 1960. La parròquia els seguia molt de prop, malgrat la prudència aconsellable que hom mirava de respectar.

El 27 de març d'aquell any, a Barcelona es va fer una diada de boicot contra el diari "La Vanguardia". El boicot anava adreçat no pas al cos de redacció d'aquest diari sinó al seu director, Luis de Galinsoga. El motiu de la protesta, que per cert va desencadenar la destitució de l'esmentat director, el van donar unes manifestacions del Sr. Galinsoga contra la llengua catalana, a la sortida d'una missa celebrada a l'església de Sant Ildefons.

Més endavant, el 5 de maig, amb ocasió del centenari del naixement del poeta Joan Maragall (1860-1911) que se celebrava al Palau de la Música de Barcelona, en cantar-se "El cant de la senyera", es van fer algunes detencions, entre d'altres, la de Jordi Pujol. La repercussió que tingueren tant la detenció i les tortures a les que fou sotmès, com el judici i la condemna a presó que va recaure sobre el futur President de la Generalitat, també arribà a Sant Medir. El 26 de maig, onze dies després, es va fer arribar a l'arquebisbe de Barcelona una carta, signada per moltes persones, entre d'altres, per persones de Sant Medir, amb la qual expressaven els seus sentiments en relació amb els fets esmentats (vegeu el text al final de la carta).

Situacions com aquesta i, més endavant, la intervenció solidària de mossèn Vidal amb els Obrers de la Hispano Suïssa, aparentment no modificaven la vida exterior de la parròquia. Ara bé, revelaven un aspecte que no fou excepcional ni episòdic en la forma com es desplegava la realitat de Sant Medir. Hi havia una actitud de fons : la sintonia amb el carrer, la sintonia amb el país, la sintonia amb els problemes del món. Això explica una mica el fet d'afegir a la cronologia de la parròquia la referència de fets coetanis d'àmbit extraparroquial. No és pas que la parròquia fos, en cada moment, conscient del que s'esdevenia en el planeta. No. Tanmateix, la sensibilitat que manifestaven molts dels integrants del cos social de Sant Medir anava molt més enllà dels afers interns. I les ganes de seguir la vida de l'Església i del món, més enllà del que marcaven els cànons de determinades comunitats tancades, eren evidents. Més endavant, es van concretar en un servei permanent : la informació sobre la vida de l'Església i el món.

Dic això, en explicar la circumstància o les circumstàncies que envoltaven la parròquia l'any 1960, perquè no era gens estrany que, per exemple, la mort de l'Albert Camus o del Jaume Vicens Vives, els canvis que anava generant a Cuba la revolució de Fidel Castro, el segrestament de l'Adolf Eichmann, la posada a la venda de les píndoles anticonceptives, la independència de 10 països africans, la boda de Balduí i Fabiola, el relleu de governants i personatges carismàtics com Joan XXIII, Krushev, Kennedy, De Gaulle, Adenauer, etc. trobessin el seu ressò en alguns dels àmbits i debats per on es palesava el neguit de Sant Medir.

En síntesi : fet i fet, començava una nova etapa en la vida de la parròquia.

Una abraçada.

CARTA NUM. 16 : "Construïm la comunitat parroquial"

Amigues i amics,

Sant Medir ja ha canviat de seu. De moment. Perquè, vint anys més tard, es recuperarà una part d'aquella finca que havia sigut l'escenari dels primers onze anys de la parròquia, la part que dóna al cantó del Passatge Toledo.

La nova situació va anar acompanyada d'un seguit de circumstàncies que van sacsejar o, com a mínim, afectar el conjunt social d'aquella comunitat.

L'arxiu dels papers i l'arxiu dels records, que de manera constant invoco explícitament o implícitament en les cartes, revelen que la parròquia, en l'últim trimestre de 1960 i en la primera meitat de 1961, ha d'afrontar situacions i circumstàncies com aquestes : a) alguns serveis com el gimnàs i les escoles professionals s'han quedat en els locals de Constitució, 52-56 i Passatge Toledo 10-14; b) la mateixa comunitat o el mateix equip de preveres, diaques i seglars que vivien a la rectoria van restar encara en l'habitatge anterior i no es van traslladar al campanar, que seria el nou domicili, fins el setembre de 1962; c) alguns dels serveis escolars van anar movent-se amb molta autonomia, gairebé paral·lela respecte de la parròquia; d) van anar proliferant nous grups dins de la parròquia, en fer-se més vitals els moviments especialitzats d'Acció Catòlica; e) l'escoltisme amb diverses branques va agafar més gruix; f) les sensibilitats identificades amb l'experiència cristiana eren cada cop més diverses : des del "cursillisme" a la JOC, per exemple; g) l'obertura dels grups i dels moviments permetia la presència i fins i tot la responsabilitat de persones que no sempre se

sentien implicades amb el fet cristià; h) finalment, l'extensió i la intensitat de la resistència contra el règim franquista empenyien persones i grups, particularment joves, obrers i universitaris, a cercar aixopluc en els espais de la parròquia i fins i tot a prendre iniciatives dintre d'aquests espais.

Aquest conjunt de circumstàncies que revelaven xifres màximes de dispersió i de diversitat sovint eren autèntics desafiaments. I com que l'esperit que dominava no era pas el d'excloure ni el de tancar portes, calia buscar i trobar vies d'ecumenisme, sense rebaixar el caràcter cristià i el sentit orgànicament comunitari que estructuraven la parròquia.

Aquí hi ha la clau de la campanya --segurament la primera campanya d'abast parroquial-- 1961-1962. El lema fou : "Construïm la comunitat parroquial".

La campanya havia estat preparada a fons amb anterioritat. A Sant Medir se seguien amb apassionament les orientacions del que, a França --en els sectors renovadors del catolicisme francès--, se'n va dir el catolicisme missioner, com era el cas dels capellans obrers o el de la "parròquia missionera". Per cert que algun dirigent de Sant Medir va anar a entrevistar-se amb l'abbé Michonneau, rector d'una parròquia perifèrica de París i autor del llibre titulat "Paroisse missionnaire", que aquells anys, tingué una incidència indiscutible.

A més, mossèn Vidal, rector de Sant Medir, fou convidat per l'abbé Conan, de París, a una empresa comuna i ambdós iniciaren el "Col.loqui europeu de parròquies" que, ja d'entrada, estava impregnat de l'espiritualitat missionera. I encara, des del 1959 estava anunciat el Concili Vaticà II; a Sant Medir es vivia amb molta il.lusió l'aventura preparatòria. Al costat de tot això,

sobre la taula, hi havia el problema de l'articulació de les nombroses entitats i serveis que formaven el complex parroquial amb la comunitat que, d'altra banda, es pretenia que s'inspirés en un projecte obert i missioner.

Amb aquest treball previ i dins d'aquest marc es van organitzar unes jornades parroquials els dies 4, 5 i 6 d'octubre. Es va parlar del significat de la parròquia, del paper dels seglars, i del sentit de les institucions parroquials. L'anàlisi de les tres ponències posen de manifest un propòsit de fons que va ser el nucli de l'assemblea : la formulació d'un ideari, que servís de referència "constitucional" per a tots els grups.

El dia de l'Assemblea --8 d'octubre de 1961-- va començar amb una pregària col·lectiva pel Concili Vaticà II que s'inauguraria al cap d'un any exactament. I l'Assemblea, pròpiament, va incloure : 1) la presentació de la campanya "Constituïm la comunitat parroquial"; 2) les "conclusions i consignes" extretes de les ponències preparatòries; 3) un cor parlat i el cant final, que, per cert, era un himne que durant molts anys es va cantar a Sant Medir (vegeu-lo al final de la carta amb el programa).

Les conclusions, es van concretar en idearis. Fins i tot, el juliol de 1963 --en el curs d'una altra peregrinació parroquial a Roma-- es van lliurar al Papa Pau VI. Són les següents :

"1.- La Parròquia de Sant Medir vol i ha d'assegurar, en tota la seva activitat i en totes les seves institucions, la finalitat pastoral i missionera.

2.- La Parròquia de Sant Medir ha d'alimentar constantment l'esperit missioner dels seus membres a través d'idearis i consignes.

3.- La Parròquia de Sant Medir vol mantenir la seva tensió missionera : a) millorant la comprensió de la pedagogia de la seva Litúrgia: b) pensant en un Catecumenat d'adults; c) treballant per un sistema d'iniciació a la vida cristiana.

4.- La Parròquia de Sant Medir vol i ha d'ésser fidel en totes les seves activitats i en totes les seves institucions, a l'estructura jurídica que, per voluntat de l'Església, juga en la Diòcesi : estructura centrada en la funció pastoral del rector per la sol.licitud de les ànimes.

5.- La Parròquia de Sant Medir no vol ni ha de limitar-se en la seva missió apostòlica a la territorialitat, sinó que ha de despertar i cultivar vocacions missioneres que s'integrin en els Moviments Apostòlics especialitzats pels seus ambients socials.

6.- La Parròquia de Sant Medir vol i ha de tendir --a través de les seves institucions temporals-- a transformar l'ambient a fi de facilitar l'evangelització de les persones.

7.- La Parròquia de Sant Medir no vol ni ha de destruir la vida humana de la barriada, sinó que a través de les seves institucions temporals, vol i ha de despertar-la i enlairar-la.

8.- La Parròquia de Sant Medir, amb les seves institucions temporals, vol i ha d'assegurar : a) l'autenticitat del servei; b) la seva finalitat pastoral (mediata o immediata).

9.- La Parròquia de Sant Medir no vol parlar de col.laboració amb les altres institucions parroquials, per ser una expressió ambigua que posa en quarantena l'estructura jurídica de la Parròquia, sinó que vol parlar més aviat d'actua c i ó c o m u n i t à r i a (no unicitària).

10.- La Parròquia de Sant Medir vol eficaçment col.laborar (sense cap intent de mermar l'autonomia) amb la finalitat pastoral i missionera que tinguin altres institucions de la barriada de signe, més o menys oficialment, d'Església.

11.- La Parròquia de Sant Medir vol --per si mateixa i pels seus membres seglars particularment-- influir no dominativament sinó apostòlicament en les institucions de la barriada no depenents de la Parròquia.

12.- La Parròquia de Sant Medir ha d'entendre la necessitat i la urgència d'una estructuració jurídica més complerta de les distintes institucions parroquials : estructuració basada i presidida pels criteris indicats en aquestes mateixes conclusions."

Després de rellegir aquest text, és possible que ens assaltin algunes preguntes : a) per quin motiu comença a aplicar-se a la parròquia el llenguatge de "missió"; b) a què ve la urgència d'una estructura jurídica de la parròquia; c) perquè es posa tant d'èmfasi sobre la funció del rector; d) quin significat amaguen les "reserves" contra el terme "col.laboració" de les diverses entitats parroquials; e) a què fa referència la proposta de col.laboració amb altres institucions vinculades amb l'Església, presents a la barriada.

Algunes de les claus que obren la resposta a aquestes preguntes ja les he insinuades abans. Serà, però, aclaridor afegir encara d'altres pistes. Era evident que el sentit de fe de la gent de la barriada no es podia donar per suposat. Per tant, la relació entre la parròquia i la barriada, a més dels factors comuns a qualsevol entitat que es proposa de mantenir una bona convivència, reclamava de la comunitat parroquial un comportament que no es desentengués de la seva activitat específica, és a dir de l'encàrrec "missioner" de comunicar l'Evangelí allà on n'era absent o oblidat o desconegut. La urgència d'una estructura jurídica, l'èmfasi sobre la funció decisiva del rector, les reserves contra el terme "col.laboració" de les altres entitats de la parròquia són tres requisits amb els quals es vol, d'una banda, barrar el pas a la tendència que manifestaven alguns grups, serveis i entitats de la parròquia de ser massa independents del cos social parroquial i, d'una altra banda, garantir més bé la imatge harmoniosa i simbòlica de tot el complex "Sant Medir". Finalment, la proposta de col.laboració amb altres institucions vinculades amb l'Església fa referència senzillament a un intent ingenu que van temptejar els dirigents de Sant Medir amb l'Opus Dei que, en aquells moments, era responsable d'una organització esportiva "Xaloc", instal·lada al carrer Gavà, gairebé davant del carrer Alps, i que anava al darrera d'entrar a la "Fundació Garcia Fisas" per tal d'obrir nous serveis. Ingènuament, repeteixo, els dirigents parroquials, convençuts que no hauria estat positiva la sensació de competència entre dues realitats d'Església, van donar passos o, més ben dit, van allargar la mà a fi i efecte de teixir una determinada col.laboració. Recordo --i ho recorden d'altres

testimonis--, perquè hi era present, que un migdia, va venir convidat, a Sant Medir D. Florencio Sánchez Bella, responsable aleshores o un dels màxims dirigents de l'Opus, a Barcelona. En el transcurs del dinar, els responsables de Sant Medir van fer, ingènuament, la proposta de col.laboració. L'actitud de D. Florencio fou molt clara : "res de col.laboració; nosaltres tenim el nostre camí i el seguirem". I així va concloure la ingènua temptativa de col.laboració, en un dinar on no es van sobrepassar els límits de la més estricta i convencional urbanitat. Diverses vegades hem recordat alguns dels presents aquesta temptativa, i de fons del cor hem agraït el refús de l'Opus. Qui sap si amb aquell refús no va quedar vacunada la ingenuïtat.

Quina eficàcia tingueren l'assemblea i la campanya d'aquell curs, és difícil de valorar. L'evolució dels fets demostra, si més no, que es mirava d'encarrilar les coses d'acord amb les exigències de cada moment i d'acord també amb les circumstàncies que apareixien.

A les acaballes del curs, maig de 1962, es feu a Sant Medir una exposició gràfica sobre la vida de la parròquia amb motiu de la III Setmana Nacional de la Parròquia que se celebrà a Barcelona, 63 dels setmanistes varen visitar la parròquia i, per tant, també l'exposició. Per cert que en la I Setmana Nacional de la parròquia, la de Sant Medir hi havia estat present com a parròquia-pilot. D'això s'en donà constància al Papa Pau VI, en la memòria que li fou lliurada el juliol de 1963, quan ell acabava d'estrenar-se com a Papa.

A reveure.

Una abraçada.

CARTA NUM. 17 : Fe i societat : el compromís dels joves.

Amigues i amics,

El curs següent --1962-1963-- va començar, si més no en el que fa referència a la joventut parroquial, amb unes ganes similars a les del curs precedent. Se sentia la necessitat de donar elements de vertebració identificadora.

Aquesta fou la finalitat d'un curset sobre "orientacions apostòliques" que es va dedicar als grups joves i juvenils, de noies i de nois. Es tractava d'oferir motivacions per a dur a terme el "compromís" que assumien en pertànyer a la joventut parroquial.

Analitzant una de les ponències, es veu ben clar el lligam que s'establia entre compromís i auto-obligar-se, i entre donar la paraula i complir la paraula empenyorada, i entrar així en el joc de la llibertat, de la fidelitat i de la veritat. Les propostes concretaren moltíssim els actes d'enriquiment interior --cercles sistemàtics d'estudi, jornades d'estudi i actes religiosos --i la projecció del moviment a través de reunions, assemblees, cursets, setmanes, actes, d'acord amb les campanyes. "Sense compromís --reblaven les consignes-- no hi ha personalitat, no hi ha convivència, no hi ha grup, no hi ha organització, no hi ha moviment, no hi ha comunitat". L'equipament interior i de fe és recordat una i altra vegada. Els responsables de la parròquia, pel que es veu i pel que es dedueix, pretenen treballar els factors de contingut i d'organització que han de vitalitzar el grup, l'entitat social, i que poden mantenir la seva capacitat integradora i la seva força irradiadora. Cal tenir present que el concepte i la consciència

que la parròquia té d'ella mateixa i dels grups que la componen i de les institucions i serveis que genera o que neixen sota el seu impuls, va unit amb la idea de compromís militant, és a dir amb el projecte de trametre el dinamisme cristià humanitzador que porta i amb el projecte de recrutar gent que vulguin compartir aquesta tasca.

Aquests anys justament va anar agafant un fort envigoriment el compromís temporal dels cristians, és a dir l'esforç i la lluita per transformar la societat, bastint un món més igual i més just i més lliure.

Una nova modalitat es va estrenar l'any 1962, després del curset al que feia referència al començament d'aquesta carta.

La nova modalitat fou "la ruta de la joventut de Sant Medir". En els papers que es guarden hi ha constància de dues rutes : la primera fou el 12.10.62 i la segona el 9.12.62.

La primera es feu amb motiu del Concili. A la vigília s'havia inaugurat a Roma, sota la presidència de Joan XXIII, el Concili Vaticà II. Recordo que, en arribar a Vallvidrera, abans de començar la caminada fins a l'ermita de Sant Medir, algú dels participants va informar breument del discurs obert i esperançador que havia pronunciat el Papa i del qual en donava compta la premsa del dia.

Com i què foren les rutes, un ho pot deduir dels fulls de convocatòria de la I Ruta :

I RUTA DE LA JOVENTUT DE SANT MEDIR

DIA 12 d'octubre del 1.962

Ruta a l'ermita de Sant Medir.

- 7.30.- Concentració de noies, joves, jovenívols i jovenívols a la plaça de l'església parroquial de Sant Medir.
- 9.--.- Caminada i estudi del temari per grups de treball : des de Vallvidrera a l'ermita de Sant Medir.
- 1.--.- MISSA a l'Ermita.
- 2.--.- Dinar i jocs.
- 4.--.- Reunió de tots els grups.
- 5.--.- Retorn a Barcelona.

L'horari anava acompanyat de les següents notes orientatives de les converses i del debat al llarg de la Ruta :

"Una ruta en començar el Concili.

RUTA és la forma de peregrinació moderna.

El camí va ser obert per Péguy en la seva pujada a Chartres, ell tot sol.

Avui, diferents Moviments cristians, Pax Christi, A.C. especialitzada i grups parroquials, han seguit el mateix camí.

Ruta és símbol de la nostra vida. És un caminar junts durant una estona, símbol d'aquesta marxa de cada dia de tots els que vivim en aquest món, que no és pas definitiu, sinó camí, pelegrinatge, vers la casa del Pare.

Ruta és també una ocasió de diàleg.

Ruta és, per sobre de tot, una pregària.

+++

"CONCILI ECUMENIC és un esdeveniment extraordinari d'Església.

És Assemblea extraordinària dels DOTZE (Col·legi episcopal = Col·legi apostòlic) per a deliberar i decidir la manera més viable de fer arribar als homes el Missatge i la Realitat de la Salvació.

Davant d'unes circumstàncies extraordinàries, l'Església

- experimenta la necessitat de proclamar en forma extraordinària, que Jesucrist ens ha salvat, i que, per tant, és necessari creure en Ell;
- sent la urgència de renovar la seva vida per a presentar un nou esclat de cristianisme;
- vol avançar en la tasca de la unitat, de la santetat i de la catolicitat.

El Concili vol ser una resposta de l'Església al món d'avui; amb l'exigència per al cristià de conèixer el món d'avui i de ser fidel a la resposta de l'Església.

"VISIO DEL MON D'AVUI.

El món d'avui, marcat per unes dimensions vitalment planetàries, pel predomini de la tècnica, per la confluència i convivència de cultures molt diverses, pel fenomen del marxisme, i que compta aproximadament amb uns tres mil milions d'habitants, presenta, entre altres, aquests problemes :

EN L'ORDRE TEMPORAL :

- El 65 o el 70 % dels homes estan infraalimentats.
- Mentre que a Suïssa, per exemple, hi ha un metge per cada 710 habitants, a Indonèsia n'hi ha un per cada 71.000.
- 180 milions de famílies viuen en tuguris, no en vivendes.
- L'atur forçós i el treball prematur tenen en els països subdesenvolupats unes dimensions pavoroses.
- En un any (1955) hi van haver 700.000 emigrants intercontinentals; en nou anys han sortit d'Itàlia per a altres llocs d'Europa 500.000 persones.
- A l'any 1956 hi havien en el món de 30 a 40 milions de refugiats.

EN L'ORDRE RELIGIOS :

En el món hi han uns 500 milions de catòlics. Un nombre semblant està integrat pels membres de les confessions cristianes no catòliques. És a dir, aproximadament, hi ha un 37 % de cristians.

Reflexió.

¿En tens tu la culpa d'aquests problemes?.

¿Hi tens res a fer tu?.

¿T'esforces per descobrir que hi pots fer?

¿Sents amb convenciment que els altres són els teus germans?

¿Es pot conciliar la teva actitud amb l'amor als germans?

"MISSIO DE L'ESGLÉSIA

L'Església ha rebut de Jesucrist la missió de prolongar la seva "presència" en el món i en el temps per a la salvació de tots els homes.

¿Ets capaç d'imaginar com seria el món per tu si no coneguessis Crist?

¿T'has sentit mai perdut?

¿Què vol dir ser salvat?

¿Has sentit a un pare dir als seus amics : Tinc un fill ? Això és un model del que significa una bona nova, una bona notícia.

¿Vivim els cristians amb el convenciment vital de la Bona Notícia de la Salvació?

La teva actitud amb els germans, ¿es concilia amb el coneixement que de Jesucrist et dona l'Església?

"RESPONSABILITAT DEL CRISTIA

Hi ha dos ordres de problemes : uns que afecten solament al temps, i uns altres que afecten també a l'eternitat; uns que fan referència a la civilització temporal, i uns altres que fan referència a l'evangelització del Regne de Déu (comunicació de la Bona Nova de la Salvació).

La responsabilitat davant dels problemes temporals se'n diu compromís temporal.

La responsabilitat davant del Regne de Déu se'n diu Apostolat.

¿Te'n sents dispensat d'alguna d'aquestes responsabilitats?

¿Què fas de cara el compromís temporal?

¿Què fas en l'Apostolat?

¿Què fas perquè els altres creguin en la Bona Nova de Crist, creguin en Crist?

¿Què són els altres per tu?

¿Què són els fets de vida per tu?

En el moment del Concili :

Si el Concili és esdeveniment d'Església i tu tens un paper a desempenyar en l'Església,

¿Quin pot ser el teu lloc en el temps del Concili? "

La ruta del 9 de desembre fou de Badalona a la Cartoixa de la Conreria sobre el tema de l'Advent.

Tinc la impressió que el relat és excessivament cofoista. Mireu : la vida real la tenyien moltes ombres, moltes tensions i molts fracassos. A més dels desafiaments al.ludits en alguna carta anterior, el capítol de dèficits ha d'incloure amb tota seguretat, --perquè fou així tal com ho deixen entreveure els papers i més que res ho contenen les memòries personals-- : les tensions entre la tendència unitària parroquial i la força centrífuga i autònoma dels grups, sobretot dels moviments apostòlics especialitzats; les tibantors entre els tarannàs dirigistes i les exigències de més participació democràtica que demanava la maduració; les respostes migrades a determinades convocatòries. Recordo que d'aquesta etapa deriva la referència sovintejada d'aquell adagi àrab : "No vulguis creure que els estels han mort, encara que el cel estigui tapat de núvols".

Una abraçada.

CARTA NUM. 18 : Un forn de cultura proper al poble.

Amigues i amics,

He tornat a repassar la cronologia, els programes de diferents grups, les activitats de cara al carrer, les visites, les adquisicions artístiques. Tot allò que correspon als anys 1961-1964. Segueixo ratificant-me en la idea que la parròquia de Sant Medir ha tingut sempre quelcom d'"ateneu popular" en el sentit d'esdevenir un forn de cultura propera al poble. Ni que sigui de forma molt sumària em proposo de subratllar en aquesta carta alguna mostra d'aquest vessant.

1. En aquesta etapa, s'adverteix que les múltiples experiències de caràcter coral musical, que s'havien fet des dels inicis de la parròquia, ja que la música i el cant dins i fora de la litúrgia van sobresortir sempre, es concreten en una formació coral que té la primera actuació el 22 de gener de 1961. (Per cert que el 12 de febrer de 1992 va celebrar el concert núm. 100).

2. La vocalia del cultura dels homes estrena una iniciativa brillant amb el nom de "recés prop de la música i les lletres". Periòdicament celebra una sessió. Un exemple : audició de la 6ª Simfonia de Beethoven i lectura del poema de Montserrat, de J. Mª de Sagarra.

3. L'AFE continua amb els seus cursets que van des de la iniciació històrica i social fins a la formació dels infants.

4. La parròquia col.labora amb diverses entitats de la barriada en una Setmana de cultura del 2 al 10 de maig de 1962. La Setmana conclou als locals de la parròquia amb una conferència de Maurici Serrahima, "Pel coneixement de la cultura".

5. D'entre una cinquantena de conferències que es pronuncien a Sant Medir al llarg de quatre anys --1960 - 1963-- són de destacar les següents : "Equívocs de la no-violència", a càrrec de Juan José Lanza del Vasto, "Rhodèsia", per Jaume Turigas, missioner, "Africa", per Miquel Pulido, que marquen l'extensió dels interessos culturals a la parròquia.

6. El teatre i el cine esdevenen expressions eficaces dels neguits culturals. Aquest punt ja l'he remarcat abastament en una altra carta. Ara, però, vull recordar un parell d'anècdotes que poden ser prou il·lustratives. La pel·lícula d'Ingmar Bergmann, "El séptimo sello" (1956), fou estrenada a Barcelona el 18 de febrer de 1961. Doncs bé, a Sant Medir, en sessió de cine-fòrum fou projectada el 25 d'octubre d'aquell mateix any. La pel·lícula "Viridiana", de Buñuel, que havia causat un gran escàndol (18 de maig de 1961) i havia estat prohibida, al cap de pocs mesos, en sessió clandestina, es va passar a la sala de Sant Medir. La veritat és que alguns responsables de la parròquia, que ignoraven/ ignoràvem el fet, van/vam manifestar una notable irritació. Permeteu-me que recordi la poca gràcia que em va fer --per les repercussions que podia tenir--, quan un diumenge al matí, se'm va posar al corrent de la "transgressió". Enrabiades al marge, calia reconèixer, d'una banda, la curiositat que circulava, i, d'una altra, el grau de llibertat amb que es movia la gent de Sant Medir.

7. El teatre. El significat del teatre, representat o llegit, en la història de la parròquia, és digne d'un estudi propi i a fons. El simple llistat, llarguíssim i variat, de les representacions posaria de manifest el sentit que ha tingut en cada cas i en cada moment; simple distracció o esbarjo,

desvetllament de vocacions teatrals, forma d'associació, sintonia amb els neguits culturals del moment, anàlisi de grans temes humans.

8. Recordeu que en la primera meitat dels anys 60, i abans, es produí a Catalunya el fenomen de la nova cançó?. Doncs bé, a Sant Medir, aquesta època, van actuar Els setze jutges, Raimon, Serrat, Carme Rigalt i "noves veus de la cançó catalana" format per Esteve Guarro, Germans Prada, Angel Casas, etc.

9. Un capítol a part el demanen les expressions que podem situar dins de l'arquitectura i en l'escultura artístiques. En una carta anterior he ressenyat algunes impressions sobre l'arquitectura, d'inspiració gaudiniana, de la nova església. En relació amb el tema, el mes d'octubre de 1963, organitzades pel Patronat Municipal de la Vivenda, a Barcelona, es van celebrar unes "Converses sobre arquitectura religiosa". Les converses tingueren lloc en la nova seu del Col·legi d'arquitectes, sorprenentment decorat amb murals de Picasso. Dins de les converses va ocupar un espai destacat la informació sobre els nous corrents d'arquitectura religiosa i, concretament, sobre l'església de Sant Sebastià, de Barcelona, dels arquitectes Josep Mª Martorell i Oriol Bohigas, i sobre l'església de Sant Medir, de l'arquitecte Jordi Bonet i Armengol. Precisament el 13 d'octubre de 1963, havien visitat l'església de Sant Medir dues personalitats, assistents a les "Converses" : el P.A.M. Roguet, director del Centre de Pastoral Liturgique, de París, i el P. Capellades, director de la revista "Art Sacré", la qual, en el núm. de novembre-desembre 1963, va dedicar 7 pàgines a l'església de Sant Medir.

Quant a l'escultura, tot i reconèixer que l'església de Sant Medir és d'una extraordinària sobrietat en el camp de les imatges, la fidelitat informativa reclama que deixi constància de tres escultors catalans que han signat obres que són a Sant Medir : Josep M. Camps i Arnau, Rafael Solanic i Enric Monjo. Josep M. Camps i Arnau és l'autor del Sant Crist que presideix les processons del Via Crucis i de la imatge de Sant Medir que, actualment, és al monestir de Sta. Maria de Cadins, a Sant Medir, de Girona. Rafael Solanic és l'escultor de la bella i petita imatge de Crist Rei, del Centre Parroquial, del Sant Crist amb rostre de ressuscitat que hi ha a l'entrada --banda esquerra-- de l'església, i de la terra-cuita sobre Sant Medir que presideix la façana del Centre Parroquial que cau sobre el c/ Constitució. Enric Monjo és l'autor de l'escultura de Sant Medir que presideix l'altar major. Vaig tenir ocasió de visitar l'exposició que, primer, al Palau Moja (20.12.95 - 31.01.96) i, després, al Centre Cultural de la Caixa de Tarrassa (29.02.96 - 7.04.96), es feu amb motiu del centenari de l'escultor Enric Monjo. Em vaig fixar que, per a l'escultura que hi ha a l'església de Sant Medir, l'escultor feu servir el disseny del relleu "Romeria de Sant Medir" realitzat per ell mateix a la capella del Bon Consell, de l'Ajuntament de Barcelona.

10. Finalment , ja que acabo de referir-me a l'arquitectura i a l'escultura religioses existents a la parròquia, vull reclamar l'atenció sobre els vitralls ovalats que ornamenten la nau de l'església. Són set vitralls que representen els set sagraments, segons l'ordre següent : Baptisme, Confirmació,

Penitència, Eucaristia, Unció als malalts, Ordre i Matrimoni. El vitraller Josep Gómez va dur a terme aquesta obra d'art l'any 1988.

Pel que fa al tema lingüístic, alguna vegada s'ha manifestat una certa estranyesa per l'ús preponderant del castellà en els fulls informatius públics a la parròquia. He de recordar que la legislació imposada del moment era la que era. Cal saber que la càtedra de llengua i literatura catalana a la Universitat de Barcelona no es va restablir fins el 20 d'agost de 1961. I això no va comportar pas encara l'ús indiscriminat del català en les publicacions escrites. Ni de bon tros.

Res mes. Fins aviat.

Una abraçada.

CARTA NUM. 19 : Lluita obrera.

Amigues i amics,

Com un paisatge submergit i perifèric alhora, al llarg de tota la seva història, la parròquia de Sant Medir realitza una tasca reconeguda de factor integrador de vida social i d'incidència socialitzadora.

Entrant a exposar en detall aquest paper social de la parròquia, voldria que reparéssiu en els aspectes següents : la creació de serveis d'atenció a necessitats evidents de la barriada, i no només de la clientela de la parròquia; la promoció del bastiment d'habitatges; la iniciació de coneixement i de sensibilitat socials; l'organització de seminaris d'estudi sobre aquests temes; la formació de militants; la participació en accions reivindicatives; el suport i l'acolliment de grups i moviments, de signe polític o sindical, que lluitaven pel canvi o per la transformació de la societat. Tots aquests trets configuren el rol que la parròquia de Sant Medir fa i realitza en allò que, amb llenguatge genèric, anomenen rol social. L'interès i l'esforç que es posaven perquè l'experiència de la fe no fos alienadora, els demostren la insistència de parlar i d'estudiar la responsabilitat temporal del cristià, l'organització de cercles i de setmanes d'estudi sobre l'encíclica "Mater et Magistra" i la "Pacem in terris" de Joan XXIII. Tot això i l'estratègia de mantenir les finestres obertes, malgrat la censura oficial vigent, per a estar al corrent del que passava, aquí i allà, en el món, eren condicions que afavorien el tarannà corresponent. Per això, fets com la carta (10.I.61) que Dionísio Ridruejo, Jose M. Gil Robles, E. Tierno Galván adrecen a Kennedy,

exposant la necessitat de la democràcia a Espanya, la vaga d'Altos Hornos, de Sagunt (31.3.61), la revolució cubana, la vaga de Mieres (Astúries) de dos mesos (abril-maig de 1962), la defensa que la revista Ecclesia (14.5.62) fa del dret a la vaga, la detenció de militants obrers, l'aparició del TOP (3 de maig de 1963), la notícia que els obrers espanyols emigrats representen el 20 % de llocs de treball al Mercat Comú, etc., no són realitats tancades a la gent de Sant Medir. Eren temes d'informació i reflexió.

Vull referir-vos un fet d'aquesta època que esdevingué molt decisiu.

Feia quatre o cinc anys que mossèn Vidal presidia la comunitat parroquial, quan es produí aquesta circumstància, significativa al meu entendre, pel que fa al caràcter de Sant Medir. El protagonisme del fet va correspondre a mossèn Vidal. Però, indubtablement, la seva decisió marcava i marcaria el caràcter d'identificació amb les reivindicacions obreres que tenia i havia de tenir el fet social Sant Medir.

Ho explicaré amb les mateixes paraules de mossèn Vidal, en una entrevista on, recordant algunes empreses de la barriada que donaven feina als alumnes de l'Escola professional de Sant Medir, explica el que segueix : "Una de les empreses era la Hispano Suïssa, que ocupava uns terrenys entre l'antiga estació de Magòria i Sant Medir actual. En un moment determinat hi va haver un conflicte laboral perquè els obrers no cobraven puntualment i tenien por de quedar-se sense feina. Fins que un dia els treballadors van prendre l'actitud de parar la producció com a mesura reivindicativa. I es va parar tota la fàbrica. Jo no en coneixia cap dels treballadors. Però em va venir a trobar una

comissió d'obrers i em diuen : "Mossèn, venim a demanar-li un favor". Sembla que encara ho estic vivint. Jo els pregunto què volen i em diuen que els faci una carta de recomanació per anar a veure el governador. A la parròquia ja vivíem aquests problemes del barri. Jo els vaig dir : "Mireu, fer la carta és la cosa més fàcil, però la carta l'estriparan i no en faran cas. En canvi, jo estic disposat a acompanyar-vos". Vam anar al Govern Civil i ens va rebre el Governador. Ell, amb aquella mena de pedagogia dels sistemes dictatorials, els va fer unes reflexions dient que la vaga no seria una solució i que es farien mal ells mateixos, i els va acomiadar desitjant que es pogués resoldre favorablement el conflicte. A partir d'aquell moment, a Sant Medir es va crear una caixa de resistència. Els qui havien trobat una altra feina i cobraven feien una aportació per als qui no en tenien. Es va crear un equip que mantenia ferm l'esperit de lluita. Amb ells vaig anar a Madrid --no recordo si van ser quatre o cinc vegades-- agafant els expressos de la nit. Vam anar al Ministeri de Treball diverses vegades a parlar amb una comissió que feia referència a conflictes d'aquell tipus. Aquell grup de treballadors va tenir el suport i van ser molt ben atesos per la gent de la JOC madrilenya. A les 9 del matí anàvem cap al Ministeri, fèiem les gestions i, al vespre, cap al tren altra vegada. Al final vam aconseguir que els del Ministeri els rebessin. I pel que els van dir, es veu que els empresaris de la Hispano Suïssa ja feia temps que volien tancar la fàbrica. La manera de tancar sense haver-los d'indemnitzar era declarar el conflicte laboral com una activitat subversiva. Així tota aquella gent seria castigada amb pèrdua del lloc de treball sense indemnització. El Ministeri de Treball va autoritzar el tancament

de l'empresa. Però amb aquella lluita vam aconseguir que els treballadors fossin indemnitzats i que els reconeguessin els drets. Per mi va ser el primer cop fort en l'aspecte social del treball".

En l'arxiu general de Catalunya hi ha la còpia d'una carta adreçada (20.2.63) per mossèn Vidal al cardenal primat Pla i Deniel sobre els 150 obrers acomiadats de la Hispano Suïssa.

Aquest fet que, com remarca mossèn Vidal, fou per a ell un "cop fort en l'aspecte social" és possiblement molt determinant pel que fa a l'abast de l'aspecte social de la parròquia. És a dir, quan es parla del factor social i socialitzador que pot tenir una parròquia, no necessàriament es pretén senyalar que la socialització abasti també una implicació en la lluita en favor de les reivindicacions històriques del món obrer. Ara bé, quan ens referim a Sant Medir, s'ha de reconèixer que el vessant social va comportar aquesta solidaritat, com es veurà en el tarannà que progressivament va demostrar la parròquia.

Si el record del fet en què intervingué mossèn Vidal i el factor social reivindicatiu que va caracteritzar el fet integrador de la parròquia conduís a fer-se de la vida parroquial una imatge esbiaixada i polaritzada, caldria corregir-la. No era pas així. La parròquia seguia mantenint les antenes obertes en molts fronts. Tot i que és veritat que la sensibilitat vers els fets humans que mostraven conflictivitat i sovint dramatisme era singularment viva i encomanadissa.

Potser ja se sobreentén. Però, ni que pugui caure en reiteracions, us he de fer avinent que la presència en la convivència parroquial dels moviments apostòlics especialitzats --ACO i JOC sobretot-- donava a aquestes menes de decisions

coherència i audàcia. No diré que s'anul·lés la por, perquè aquesta, es volgués o no, hi era. Amb tot no va paraitzar gairebé mai la responsabilitat social de la parròquia. En aquest punt, he de fer una puntualització que considero indispensable perquè les coses se situïn adequadament i exactament. El context polític aconsellava unes normes elementals de prudència i de clandestinitat, i, per tant, un nivell determinat de decisions no es podien compartir amb tota la comunitat. Aquesta estratègia fou inevitable en tots aquells casos on s'hi jugaven conflictes socials o político-socials que venien contemplats per la repressiva legislació d'ordre públic.

Acabo aquesta carta, fent referència a una data que ha entrat ja en la història oficial de la Resistència : la data fundacional de Comissions Obreres de Catalunya, als locals del Centre parroquial de Sant Medir : 20 de novembre de 1964.

Mossèn Vidal explica : "ens va venir a trobar un grup, tots amb pseudònims, demanant la sala per reunir-se. Cada diumenge s'hi van anar reunint. Jo veia que s'havia de fer, i ho deixava fer. Amb por. Fins que va arribar el dia que s'hi va fer la constitució oficial de les CCOO de Catalunya. Hi van venir el Marcelino Comadro i altres líders sindicals"

Deixem el relat aquí. Fins aviat.

Una abraçada.

CARTA NUM. 20 : La parròquia en un nou context social i
cultural.

Amigues i amics,

En la carta núm. 15 he fet esment de les noves circumstàncies --la influència de la TV i del 600, el canvi d'ubicació, la dispersió i l'autonomia d'algunes seccions-- amb les quals s'encarava la parròquia a l'hora de verificar-se el nou emplaçament de les seves instal·lacions. Us assabentava aleshores de l'interès admirable que, en tots els àmbits de l'entitat, es va desplegar per aconseguir la idoneïtat vertebradora i animadora que havia palesat en les etapes primeres.

Novament, m'he de remetre a la cronologia que encapçala el capítol. El gruix i la qualitat de la vida i de l'activitat en sectors tan diversos i plurals donen una idea de les energies posades en joc. El que no és tan fàcil de calibrar és l'eficàcia i el resultat. En tot cas, es pot suposar i, després de consultar papers i testimonis, certificar-ho.

He dedicat estones i estones a analitzar, també amb l'ajut de memòries plurals, l'evolució d'aquells anys : 1960 a 1964. Hi ha moltes lectures a fer o, més ben dit, moltes coses a llegir quant als continguts d'aquella evolució : la capacitat integradora respecte del barri i més enllà de la barriada, la vitalitat religiosa, la fe oberta a la transcendència i la fe compromesa amb la justícia, la defensa de la llibertat dels altres, la renúncia a les situacions privilegiades i a l'ajut del poder polític. Evidentment, en cada un d'aquests camps, l'evolució registrada al llarg d'aquests anys en progrés o en regressió és comprovable. I el progrés i la regressió són el que

són. Segons com són positives, segons com negatives. Ja m'agradaria d'entrar-hi més a fons. No voldria, però, de cap manera condicionar el judici o la valoració que en pugueu o en vulgueu fer-vos vosaltres, amigues i amics, destinataris d'aquesta correspondència epistolar.

En la consideració que es vulgui fer d'aquesta història, no es pot perdre de vista allò que constitueix la raó de ser de la parròquia : el seu caràcter d'institució cristiana encaminada a animar i coordinar l'experiència de fe dels seus associats i a fer possible la comunicació d'aquesta experiència a d'altres que lliurement la vulguin viure.

La raó de ser de la parròquia, vull dir la raó més profunda, essencial, de ser de la parròquia, al llarg del temps i per mor del contacte amb la cultura i amb els condicionament dels pobles i de les persones, es troba implicada, o embolicada en tantes coses que de tant en tant resulta necessària una operació de discerniment per poder retrobar l'essencial. A més a més, de sobte, en el curs de la història, apareixen fenòmens culturals o progressos tècnics o lectures ideològiques que, a primer cop d'ull, poden donar la impressió que el fet religiós o l'experiència de la fe estan cridats a emigrar o a desaparèixer. La comunitat de Sant Medir, de forma progressiva, es va anar equipant i configurant de manera que : a) sense deixar del tot determinades pràctiques o devocions més o menys arrelades en la tradició catòlica i en la mentalitat del poble, va saber orientar la seva vida amb la familiaritat bíblica i amb la Litúrgia més depurada; b) sense caure en bel.ligeràncies, va saber deslligar --o va intentar fer-ho-- la fe cristiana de les hipoteques que havia acceptat del franquisme arran de la guerra civil 1936-1939;

c) sense oblidar les regles de joc pròpies d'una vida associativa ben identificada i ben identificable, va assajar de no tancar mai les portes i de mantenir l'ideal de no limitar-se a acollir els que venien sinó també de fer-se present, sortint cap a fora, en experiències veritablement humanes, al marge o malgrat els propis condicionaments institucionals; d) sense menystenir les exigències ètiques o morals, va posar l'accent en els grans valors que neixen de l'Evangelí i del sentit humanista.

Ja sé que allò que acabo d'escriure pot semblar molt bonic i molt teòric, i que, en la pràctica, les coses no van anar o no han anat tan fines. Mireu. Deixeu-me expansionar-me. Sant Medir no ha sigut el que ha sigut perquè sí. Si teniu la paciència de llegir els butlletins de "Sant Medir" (1952 - 1956), els números del "Radar de La Bordeta" (1956 - 1958) o "Pedres vivents" (1963 - 1966), si averigüeu quins eren els continguts de les tertúlies del dissabte, si analitzeu les línies dels seminaris, cursets, conferències, cine-fòrums d'aquella època, us adonareu perfectament quina era l'orientació que es perseguia.

Si algú arribés a pensar que tota la comunitat ho vivia plenament, ho sento, li he de dir que no era així. Per sort o per dissort. Potser no cal entrar-hi. De fet, l'opció, el nodriment espiritual, les lectures i el tarannà que formaven l'estil de Sant Medir, van marcar el seu rostre i el seu camí. Ara, com en qualsevol entitat social, el grau de vivència dels objectius per part dels associats és molt diversa i plural.

Aquest equipament va permetre que Sant Medir, enmig dels canvis i dels sacsejaments que van començar a viure's els anys 60, pogués mantenir la seva identitat i demostrar la seva possibilitat de presència i d'encarnació en un context molt diferent i en unes coordenades absolutament noves.

És notori que el Concili Vaticà II (1962-1965) es visqué a Sant Medir com aigua de primavera, amb el convenciment que, d'una banda es confirmava l'autenticitat del camí que s'anava seguint i que, d'una altra banda, es posaven les bases per a un futur, imprevisible certament, però no exiliat de l'esperança cristiana ni de les esperances humanes.

Així s'explica que la parròquia fes actes de solidaritat amb el Concili, organitzés conferències i cursets per a posar-se al corrent de les reformes conciliars i muntés un servei d'informació, diària primer i setmanal després, sobre la marxa del Concili. Després del Concili, aquest servei d'informació esdevingué, sense parar mai durant 14 anys, fins l'any 1978, trobada dominical informativa sobre l'Església i el món amb una participació que es movia entre els 25 i els 50 assistents.

Us prego que no deixeu limitar la vostra atenció pels centres d'interès que vaig recollint. No oblideu que les cartes contenen un assaig d'interpretació. La vida real o el retrat, ni que sigui a fragments, d'aquest fenomen social probablement el trobareu en la cronologia. Algunes vegades, en forma d'interrogants. Però aquesta no deixa de ser una forma acceptable d'aproximar-se a la veritat. Des de la carta núm. 15 fins a la 20, aquesta exactament, he intentat d'oferir unes dades que són com trets visibles de la nova consciència d'Església i, per tant, de parròquia que s'anava forjant.

En el final d'aquesta carta, em situo cap als acabaments de l'any 1964. Tal com s'havia previst, les despulles de mossèn Amadeu, el fundador i primer dirigent de la parròquia de Sant Medir, foren traslladades del cementeri nou a la cripta de l'església de Sant Medir. Els actes tingueren lloc els dies 14 i 15 de novembre, quan es complien set anys del seu traspàs.

Acabava una època? Començava una època?. A Sant Medir, tot i ser veritat una cosa que digué un dels vicaris, --"el pes de la història dels anys de la parròquia és potser en el fons una mica massa de tradició"--, ho és també, penso, l'enginy creador que ha sabut mantenir. El record agraït és també una forma de sembrar avenir.

Fins aviat.

Una abraçada.

V. ENGRESCAMENT, DESENCÍS I LLUITA

1964 - 1971

1964 - 1971 : Cronologia

- 19.01.65 Reunió plenària de l'equip parroquial de Litúrgia.
- 22.01.65 Conferència de l'holandesa Anna Ma Schlinter :
"Mètodes de formació ecumènica".
- 7.02.65 Recés de la JOC a Sant Medir.
- 7.03.65 Comença l'aplicació de la reforma litúrgica conciliar.
- Se suprimeix la processó dels enterraments al carrer.
- Els serveis parroquials són igualitaris i gratuïts.
- 7.03.65 Festival de música moderna al Centre.
- 14-21.03.65 Setmana juvenil.
- 15.03.65 Projectió de la pel·lícula "Padres e hijos", de Vittorio de Sicca. Comentaris pedagògics del Dr. Ramon Bassols.
- 24.05.65 1ª sessió de l'Escola activa de pares, que es reunirà periòdicament fins el 1968.
- 26-27.06.65 Jornada d'estudis dels membres del Consell parroquial, integrats en els grups de Pastoral d'adults, de joves i d'infants.
- S'estudia el pla pastoral per al curs vinent.
- Juliol-Agost 1965 Camps d'estiu i colònies a Vidrà i a Santa Maria de l'Estany.
- 8.09.65 Inauguració de la pista poliesportiva als patis de l'escola.
- 14.09.65 A partir d'aquesta data, informació diària sobre el Concili Vaticà II, que comença la IV sessió.
- 19.09.65 2 nous grups escoltes a la parròquia.

- Comença el servei "Paidià", destinat als infants i a les famílies.
- 2.10.65 Anunci de la conferència del sacerdot belga Louis Evely, sobre "Déu, aquest desconegut".
- 27.11.65 El "full dominical" de la parròquia comença a recomanar les lectures bíbliques.
- 12.12.65 Gran assemblea dels joves.
- 13.12.65 Conferència de monsenyor Orestes Keramé, teòleg consultor del Patriarca Maximos IV.
- 19.12.65 Col·locació de la primera pedra de l'Orfeó de Sants. Mentrestant, els assaigs es fan al Centre de Sant Medir.
- 1.01.66 Comença un nou curs de delineants a l'Escola d'aprenentatge Mossèn Amadeu Oller.
- 16.01.66 Servei de guarderia infantil els diumenges.
- 23.01.66 S'inicia el servei d'Assistència social per tal d'atendre cassos de beneficència, bossa de treball i altres necessitats. Es reorganitza Caritas parroquial.
- 29.01.66 Conferència del teòleg dominic francès P. Le Guillou sobre ecumenisme.
- 27.02.66 Lectura poètica per Coloma Lleal, guanyadora de l'Englantina d'Or, als Jocs Florals de París, 1965.
- 10.04.66 Premi escolar de dibuixos per als nens del barri.
- 24.04.66 Festa de primavera organitzada pel grup parroquial de matrimonis.
- 22.05.66 Des del "full", la parròquia saluda l'arquebisbe coadjutor, D. Marcelo González.

- Estiu 66 Campaments escoltes
i Colònies d'estiu.
- 30.07.66 Joan Capri i la seva companyia representen "La
viuda alegre" i "Un metge imaginari".
- 24.09.66 S'anuncia l'experiència de mares catequistes. El
grup es constitueix el 9.10.65.
- 16.10.66 Es convida als feligresos a participar en la
preparació de la missa dominical i de l'homília.
- 26.11.66 Conferència del professor Josep Mª Bricall sobre la
Comunitat Europea.
- 27.11.66 Comença una informació dominical sobre l'Església i
el món.
- 3.12.66 Audició del disc de Raimon, gravat a l'Olímpia, de
París.
- 17.12.66 Conferència sobre la immigració a Catalunya, per
Daniel Cervera.
- 19.01.67 Celebració ecumènica. Prediquen Joan Estruch,
aleshores episcopalià, i Josep Bigordà.
- 14.02.67 Comença un cursset d'iniciació bíblica, a càrrec de
Frederic Raurell, Romuald Mª Díaz i Eduard Bosch.
- 1.05.67 Amb motiu de l'1 de maig, la parròquia recorda els
drets fonamentals de l'home en relació amb el
treball, i, en concret, el dret d'associació.
- 30.04.67 El servei de Colònies es farà a Vidrà. La parròquia
ha adquirit una casa que posa al servei de
famílies, entitats i infants del barri.
- 25.4 - 9.6.67 Curset d'iniciació sociològica per a les dones :
"Iniciació a la sociologia i treball de la dona".

Un grup de mares de la parròquia redacta una circular amb enquesta de cara a muntar una guarderia, que més endavant serà GUINBO.

- 3.05.67 Curset de català.
- 18.07.67 Se celebra a Barcelona el IV Col.loqui Europeu de Parròquies.
- 25.07.67 Inauguració de la casa de Vidrà. El preu indicatiu de pensió diària : 75.- ptes.
- 13.08.67 Marxa a Douala Teodor Vergés. L'1.09.67, ho fa Joan Pedrisa.
- Octubre 67 L'ICESB.- L'Institut catòlic d'estudis socials de Barcelona -inicia a La Bordeta una curs de 9 mesos d'iniciació social, amb titulació. I el CICF - Centre d'influència catòlica femenina - inicia un curs de tècniques d'oficina per tal de crear una Escola de secretariat de direcció.
- 26.10.67 Festival de "música d'avui", mostra de cançó i mímica.
- 19.11.67 Es fa una crida per a interessar sobre el problema de l'ensenyament als nens especials.
- 21.01.68 Conferència sobre "Problemes humans i religiosos de l'India" pel professor August Pañella.
- 30.03.68 I cicle de conferència sobre cultura popular.
- 31.03.68 L'Orfeó de Sants s'acomiada de Sant Medir perquè ja disposa dels nous locals.
- 13.10.68 El full remarca l'èxit de les manifestacions fetes per aconseguir la presència d'un guarda a la cruïlla Constitució/Olzinelles.

- 20.10.68 Festival de la cançó popular.
- 27.10.68 S'anuncia un Curs de Teologia i Bíblia per a seglars, al S.O.S.
S'expressa el condol per la mort de l'abat Escarré, el qual, abans de l'exili, havia celebrat una Eucaristia de comiat, a la primavera de 1965, a Sant Medir.
- 5.11.68 Hippy-68 : festival de la cançó actual.
- 24.11.68 Comença a funcionar la Guarderia infantil GU.IN.BO al c/ Constitució, 52.
- 3.02.69 S'organitza un curs per correspondència sobre la Bíblia.
Festival de la cançó : Ovidi Montllor, Jaume Arnella i "Els Sapastres".
Cursos especials per a la dona : "La missió de la dona, avui".
- 9.03.69 En la festa solemne de Sant Medir, davant les colles i davant les autoritats locals, predica el Dr. Joan Llopis i censura el moment polític de repressió. Un dels regidors organitza un enrenou notable.
- 8.09.69 Teatre : Joan Capri representa "El gandul".
- 26.10.69 Escultisme coeducatiu : un grup de Llops-Daines dins de l'Agrupament de noies.
- 23.11.69 L'equip de Caritas llança un "sos" per poder atendre 5 malalts internats a Sant Pau, al Clínic i al Frenopàtic.
- 29.11.69 Comença un curs sardanista.

- 30.11.69 La JOC promou la campanya de venda del Calendari Internacional 1970.
- 11.01.70 Pròxim començament de la Catequesi d'adults. La primera sessió té lloc el 6.02.70. Des de feia tres o quatre anys, cada quinze dies es reunia un grup de dones en pla de reflexió catequètica, que va simultanejar i que, avui encara, es reuneix els quarts dijous de cada mes. Se'l coneixerà com el Grup femení de reflexió, o el Grup dels quarts dijous.
- 20.05.70 Festival de maig de la Cançó catalana, amb Ovidi Montllor i d'altres.
- 26.06.70 Informe sobre el grups existents als locals antics de la parròquia : Agrupament Germanor, Barrufets, Trapelles, Club d'esplai infantil, Escoltes : Llops, Rangers, Pioners; Gimnàs, etc.
- 28.06.70 La Guarderia GUINBO fa una crida per aconseguir un local nou.

CONTEXT MUNDIAL

1964-1971

- 27.02.65 Escalada americana a Vietnam.
- 25.02.65 Manifestació de protesta a Madrid. 5.000 estudiants. Expedient a Aranguren, García Calvo, Aguilar Navarro, Montero Díaz, Tierno Galván, J.M. Valverde.
- 18.03.65 Descontentament obrer al món del treball i a la universitat.
- 5.04.65 Els russos ajuden Vietnam del Nord amb armament.
- 22.05.65 El P. Arrupe, general dels jesuïtes.
- 20.06.65 Cop d'estat de Bumedian contra Ben Bella, a Algèria.
- 2.07.65 Els Beatles a Madrid i a Barcelona.
- 26.09.65 La reina condecora els Beatles.
- 3.10.65 El "Che" Guevara segueix en la lluita.
- 18.10.65 Camilo Torres, guerriller.
- 4.10.65 Pau VI a l'ONU.
- 11.11.65 Independència de Rhodèssia.
- 8.12.65 Clausura del Concili Vaticà II.
(És l'any de la mort de Churchill, T. S. Eliot, Ignasi Barraquer).
- 17.01.66 Es perd una bomba a Palomares.
- 1.01.66 Els hippies.
- 19.01.66 Assemblea lliure d'estudiants.
- 20.01.66 I festival de jazz a Barcelona; Duke Ellington i Ella Fitzgerald.

- 11.02.66 Fraga assegura que no hi ha contaminació nuclear a Almeria (7 de març s'hi posa).
- 20.02.66 Prohibit un homenatge a Machado.
- 11.03.66 Caputxinada. 400 delegats, 70 invitats.
Creació del SDEUB --Sindicat Democràtic dels Estu
dants Universitaris de Barcelona--.
- 28.03.66 Breznev, secretari general del PCUS.
- 31.03.66 Manifest de CC.OO.
- 9.04.66 Fi de l'Index de llibres prohibits.
- 16.04.66 Polònia : crítica severa de l'Església polonesa al govern.
- 18.04.66 Revolució cultural a Xina.
- 16.04.66 Es crea el Premi Nacional de Literatura per a poesia catalana.
- 11.05.66 Manifestació de capellans a Via Laietana.
- 1.05.66 Casette : un nou suport sonor.
- 22.07.66 Surt el Tele-estel, en català, el primer després de la guerra.
- 3.08.66 Podgorny, cap d'estat a l'URSS.
- 13.09.66 Els últims 5 anys, Barcelona ha acollit 400.000 immigrants.
- 22.09.66 Intel.lectuals a la presó : José M. Moreno, José Manuel Caballero Bonald, Ridruejo, Sastre, López Salinas. 69 professors de Barcelona, expedientats.
- 5.10.66 El TOP recorda el segrestament de "Cartas al pueblo español" però sobreseeix la causa contra Gil Robles i d'altres.
- 24.10.66 Assemblea dels no-aliniats a Nova Delhi.
- 28.10.66 Retorna el professor Josep Trueta.

- 6.10.66 Moviment antiguerra Vietnam, "Fes l'amor, no la guerra".
- 22.11.66 Aclamada la Llei Orgànica de l'Estat.
- 4.11.66 L'aventura de Cuadernos para el diálogo --nascuda el 1963. El ministeri vol excloure Ruiz-Giménez de la direcció..
- 14.12.66 Sí a la Llei Orgànica.
- 13.12.66 Premi Sant Jordi a Mercè Rodoreda. "El carrer de les Càmelies".
- (És l'any de la mort de Víctor Català, Montgomery Clift, Walt Disney).
- 12.01.67 Una ordre judicial ratifica el segrestament d'Actualidad española.
- 3.02.67 Els estudiants demanen llibertat.
- 1.03.67 El Tribunal Suprem declara il.legals CC.OO.
- 12.03.67 Svetlana Stalin elegeix la llibertat.
- 4.04.67 Enduriment del Codi Penal contra els delictes de premsa, tot i no existir la censura prèvia.
- 21.04.67 Estat d'excepció a Biscaia.
- 10.06.67 La guerra dels sis dies a Israel. Moshe Dayan, ministre de defensa.
- 28.06.67 Els escriptors xecoslovacs condemnen la política del Partit i demanen lliberalització.
- 8.07.67 Aranguren i Tierno desposseïts de la càtedra.
- 11.07.67 Estafa de Nueva Esperanza, immobiliària. Afecta a 10 mil persones i la xifra és de mil milions de pessetes.
- 3.08.67 Segueix l'escalada a Vietnam.

- 8.09.67 Es treu la censura a les pel·lícules d'Art i Assaig.
- 21.09.67 Carrero Blanco, vicepresident.
- 9.10.67 El "Che" assassinat.
- 15.11.67 Es dispensa els alumnes no catòlics de l'assignatura de religió.
- 3.12.67 Barnard fa un trasplantament de cor.
(És l'any de la mort d'Azorín, Adenauer, André Maurois).
- 5.01.68 Alex. Dubcek secretari del comitè central al P.C. xecoslovac.
- 10.01.68 Tancament de la Facultat d'Economia de Madrid fins l'1 de març, sancionant els 7.000 estudiants.
- 18.03.68 Vaga dels obrers siderúrgics de Nowa Huta, solidaris amb els estudiants de Cracòvia.
- 22.03.68 Agitació estudiantil a Madrid i a Barcelona.
- 15.04.68 Primavera de Praga.
- 4.04.68 Assassinat de M. L. King.
- 1.05.68 MAIG FRANCÈS
- 18.05.68 Multitudinari recital de Raimon a Madrid amb incidents i enfrontaments amb la policia.
- 6.06.68 Assassinat de Bob Kennedy.
- 7.06.68 ETA comença a matar.
- 9.06.68 Tito aprova reformes polítiques i socials després d'avalots estudiantils.
- 22.07.68 Parla el dissident Sajarov.
- 20.08.68 Invasió soviètica a Praga.
- 5.08.68 Estat d'excepció a Guipúzcoa. 50 detencions.

- 14.08.68 Es restableix la llei de bandidatge i terrorisme de l'any 1960.
- 16.08.68 El bisbat de Bilbao, ocupat per 40 sacerdots.
- 2.08.68 Atemptat contra el cap de la Brigada d'Investigació social de Sant Sebastià, Melitón Manzananas.
- 11.08.68 Genocidi a Biafra.
- 10.09.68 II Pla de desenvolupament. Sou mínim : 102,- ptes. diàries.
- 11.10.68 Marat-Sade, de Peter Weis, és el gran boom teatral de Barcelona.
- 20.10.68 Jackie Kennedy esdevé esposa d'Onassis.
- 5.11.68 Elecció de Richard Nixon.
- 30.11.68 El Catecisme holandès en entredit.
- 2.12.68 L'ONU condemna la política apartheid del govern sudafricà.
- 4.12.68 Nous desordres estudiantils a Barcelona. La policia entra a la facultat de Medicina.
- 19.12.68 "Sábado gráfico", segrestat.
(És l'any de la mort de Jaume Sabartés, Pla i Deniel, Menéndez Pidal, Steinbeck, de l'abat Escarré).
- 1.01.69 S'accentuen els enfrontaments d'Irlanda del Nord.
- 17.01.69 Assalt al rectorat de Barcelona. Clausura.
- 20.01.69 Avalots a molts indrets, després de la notícia de la mort d'Enrique Ruano, caigut des d'un setè pis.
- 24.01.69 Estat d'excepció.
- 16.01.69 Immolació de Jan Palach, a Praga.
- 17.01.69 Manifest contra la tortura. 1500 signants. Més de 100 casos denunciats.

- 3.02.69 Yasser Arafat (40 anys) cap suprem de l'OLP.
- 10.02.69 Decret del ministeri autoritzant la coeducació.
- 22.02.69 Vaga de 25.000 miners a Astúries.
- 1.04.69 TOP condemna Néstor Luján, director de Destino, per publicar una carta sobre el problema de la llengua catalana.
- 30.04.69 Homilia de Cirarda. El dia 23 havia estat detingut José Angel Ubieta, acusat d'ajudar un etarra.
- 28.04.69 Dimiteix De Gaulle, en conèixer que el 52 % dels votants en el referèndum li era contrari.
- 17.04.69 Dubcek, destituït.
- 17.04.69 Bernardette Devlin, als Comuns.
- 16.06.69 Pompidou, nou president francès.
- 12.06.69 5 sacerdots bascos davant del Consell de guerra.
- 10.07.69 Detinguts Mossèn Xirinachs i mossèn Dalmau.
- 21.07.69 L'home arriba a la lluna : Armstrong i Aldrin.
- 22.07.69 Franco designa successor.
- 23.10.69 Comença la retirada USA de Vietnam.
- 22.11.69 Els bisbes de San Sebastián i Bilbao publiquen una pastoral conjunta sobre la violència al País Basc.
(És l'any de la mort de Jaspers, Eisenhower, Manuel Bonet i Muixí, Higini Anglès).
- 21.01.70 Pau VI refusa qualsevol compromís en el tema del celibat.
- 21.01.70 Allende, candidat d'Unidad Popular.
- 10.03.70 Donació de Picasso --900 obres-- a Barcelona.
- 29.04.70 Carrillo preconitza l'aliança de Partit amb intel.lectuals i estudiants.

- 20.05.70 El PCF expulsa Garaudy.
- 26.05.70 Helder Camara denuncia els abusos de poder de la dictadura brasilera.
- 12.08.70 Exit de l'Ostpolitik de Willy Brandt.
- 1.09.70 Mural de Miró i Artigas a l'aeroport.
- 24.10.70 Allende, president de Xile.
- 15.10.70 Sadat president d'Egipte.
- 30.12.70 Procés de Burgos.
- (És l'any de la mort de Bertrand Russell, Josep Carner, François Mauriac, Charles De Gaulle).

CARTA. NUM. 21 : La simbòlica setmana del 15 al 22 de
novembre de 1.964.

Amigues i amics,

En la biografia de les persones i de les comunitats es donen a vegades coincidències que, si més no, ofereixen un bon material per a la simbologia corresponent. Una cosa d'aquesta mena va succeir a Sant Medir el mes de novembre de 1964. Fixeu-vos quina cosa tan curiosa. En l'espai de sis dies, del 14 al 20 d'aquell mes, la parròquia de Sant Medir va protagonitzar o fou escenari d'aquests esdeveniments : 1) trasllat de les restes mortals de mossèn Amadeu Oller a la cripta de l'església de Sant Medir; 2) canvi de nom de l'antic carrer de les Panes, que comunicava el c/ Constitució amb la Gran Via passant per la banda de llevant de la fàbrica Fatjó. Des d'aquell dia el c/ de les Panes era dedicat a mossèn Amadeu; 3) inauguració del monòlit dedicat a mossèn Amadeu en un petit jardinet urbanitzat expressament al davant de l'església parroquial; 4) benedicció del grup de 161 habitatges construïts per l'Entitat benèfico-constructora Sant Medir en l'espai del c/ Constitució, números parells, que va des del c/ Jocs Florals al c/ Olzinelles; 5) llançament, fora de programa, de la primera convocatòria del Premi de poesia per a poetes inèdits Mossèn Amadeu Oller i 6), fora de programa també, per raons més que òbvies, fundació de Comissions Obreres al local del Centre parroquial. D'aquest últim esdeveniment Sant Medir no en tenia cap protagonisme. Ni ningú de Sant Medir, gairebé, no en tenia cap altre coneixement que el fet d'un nombre de persones que, degudament acollides pels responsables, es reunien habitualment als locals del Centre i que, pel que es veia,

prenien algunes precaucions. I, ben cert, la coincidència d'aquesta fundació dins d'aquella setmana no és probable que fos calculada.

Ara, el que no és difícil de dir, a la vista de tot plegat, és : "Això és Sant Medir". D'aquí que un gosi parlar d'una setmana indiscutiblement simbòlica. Perquè hi ha : a) l'estimació i la renovació dels orígens en una persona excepcional; b) l'homenatge al mig del carrer;; c) la fidelitat al servei de la construcció d'habitatges; d) la memòria d'una forma d'entendre el servei al país i a la seva cultura a través de la creativitat poètica; e) la disponibilitat a comprometre's amb la causa obrera, cedint espais de llibertat que la parròquia no volia acaparar com a privilegis. D'altra banda he de recordar que, a la parròquia, va actuar una secció d'ofertes de treball al servei de 800 obrers, de la fàbrica Batlló, que havien quedat sense feina.

Repeteixo : no és possible separar del rostre de la parròquia de Sant Medir la coincidència d'aquests trets que realment el configuren.

I el servei de la fe ?. Ja ho he dit en algun altre moment : sense el servei de la fe no s'entén res de Sant Medir. Si anem repassant el ritme normal d'aquells dies --el que surt a la crònica i el que no surt per la mateixa quotidianitat -- veureu la raó profunda de la dimensió social d'aquesta entitat, com a institució i com a comunitat: la seva experiència religiosa cristiana. Experiència, d'altra banda, que no es deixava anar pels camins de la rutina, sinó que maldava per renovar-se. Feia pocs dies que havien actuat els "16 jutges" al Centre parroquial. I, sobretot, tenint present l'afany renovador conciliar, s'havia celebrat una conferència sobre "els laics, les dones i el

Concili"; s'havia fet una jornada de fraternitat amb els malalts; i es preparava un cicle de 4 conferències sobre la tercera sessió del Concili.

El mes de desembre de 1964 es va atorgar el Premi Nobel de la Pau a Martin Luther King. Ja ho sé que això no té res a veure amb la biografia de la parròquia. Bé. No ho sé. En qualsevol cas, us puc assegurar que la temperatura humana i cristiana, que el compromís de Luther King feia sentir, trobava ressò dins d'aquesta comunitat que se sentia subjecte responsable d'una convivència i d'una actuació de servei a la societat.

Els diferents punts que miro de compartir amb vosaltres, a través de les cartes, no són fruit de cap somni ni de cap invent. Entre les fonts que em forneixen d'informació i d'elements de reflexió hi ha la revista "Pedres vivents" de la qual, des de 1963 a 1966, en van aparèixer 8 números, a més del número extraordinari que va sortir el 1964 amb motiu del trasllat de les restes de mossèn Amadeu. D'aquest número extraordinari n'he extret moltíssima informació i n'he transcrit articles sencers com a postdata d'algunes cartes.

Perquè us arribeu a fer càrrec del que era la revista, resseguiré, com a mostra el número 7, que devia aparèixer l'estiu o la tardor de 1965.

D'entrada, un noticiari de vida parroquial : el P. Schenk, director del centre pastoral de València ens ha visitat per fer un estudi sobre la visió i l'organització particular de la nostra parròquia; el P. Stanislas de Lestapis S. S. de París, especialista en els problemes de la natalitat, ha passat uns hores aquí per a informar sobre l'estat actual de la recerca científica en aquesta qüestió; el P. Évely, sacerdot belga, autor de diversos

llibres prou coneguts, ens parlarà sobre "Déu, aquest desconegut"; cada dijous els sacerdots de la nostra parròquia es reuneixen per parlar i precisar les línies de la predicació dels diumenges, etc. L'editorial, que signe J.M. Vidal, referint-se a la revista diu: "... en el seu contingut hi trobareu dues orientacions ben definides: una de caire intel·lectual, que ens ajudarà a construir la nostra personalitat i a desenvolupar-la; l'altra, més concreta, que posarà al nostre abast la vida de La Bordeta, posant-nos en comunicació els uns amb els altres, per a la realització d'una vida comunitària més profunda". Segueix un estudi sobre la parròquia de Sant Medir, "porció viva del poble de Déu en marxa". Una columna, amb aire d'escaramussa, sobre l'especialització o la dimensió parroquial dels moviments. (Aquesta columna va provocar una polèmica de la que se'n fa ressò el núm. 8 de "Pedres vivents". Un índex de la tensió entre Parròquia i moviments especialitzats o entre una concepció de la parròquia i una visió dels moviments). Les pàgines següents estan dedicades al cine --la producció de Saura-- i al teatre --la pobresa del teatre català d'aquell any en contrast amb algunes obres que representa el T.E.C. --teatre experimental català--. Una taula rodona sobre la Cooperativa de Sants "La nova obrera" i una enquesta sobre la visió d'Església que té l'escoltisme. Una pàgina del Dr. Colomines sobre la resposta a la 1ª convocatòria de l'Amadeu Oller i sobre l'acte de lliurament celebrat el 12.03.1965. Val la pena transcriure la plana a la postdata. Una entrevista amb el Joan Triadú sobre el català i l'ensenyament del català. Una ficció sobre les bruixes de La Bordeta. Una reflexió sobre l'entrada al treball i la seva problemàtica. I, finalment, consideracions de l'equip de pastoral

dels joves de la parròquia de Sant Medir : S'hi endevina la preocupació per la interioritat de l'experiència cristiana.

Penso que us serà gratificant aquesta breu passejada per un dels números de "Pedres vivents".

Una abraçada.

CARTA NUM. 22 : Radiografia de les actituds religioses.

Amigues i amics,

La carta anterior us ha conduït probablement a seguir algunes petjades que va deixar en la memòria Sant Medir 1964/1965. Les dades que us he transcrit em suggereixen que en l'itinerari que explora la parròquia s'està comprovant un canvi de rasant, en el sentit invers del que s'acostuma a aplicar; vull dir que la parròquia, en aquell moment, és conscient que la carretera no presenta una inclinació fàcil de descens relativament còmode sinó una inclinació ascendent que reclama noves energies i nous recursos.

No m'he d'anticipar. Fem les coses pas a pas. Una decisió sàvia és la que prenen els dirigents de la comunitat : primer, fer una revisió a fons dels moments que s'estan vivint. Una revisió que ha de comportar un coneixement més precís de la vida religiosa del barri i una radiografia, el menys convencional possible, de la marxa de la parròquia de Sant Medir; segon, avaluar la situació d'acord amb la realitat observada, i, alhora, d'acord amb les exigències que va apuntant la renovació o la reforma del Concili que des del 1962 es va celebrant a Roma i que és, cada cop més, el focus de nous models de configuració i de presència de la comunitat cristiana en el context social i cultural de l'època; tercer, programar més bé i amb més coherència la col.laboració de totes les energies de la comunitat i l'orientació o les orientacions de les vies que es van obrint.

L'evolució de les coses en la vida social, en l'ordre polític, econòmic, literari, artístic i en la mentalitat de les persones és evident. La parròquia no pot deixar d'observar-ho i és conscient que el canvi interpel·la i exigeix respostes adequades.

Amb l'ajut d'un sociòleg preparat a USA i a França es pren la decisió de dur a terme un treball objectiu i seriós sobre l'estat religiós a la barriada. Després de 15 anys de tasca pastoral en aquella demarcació, era aconsellable un contacte més profund i més tècnic amb la realitat : era evident que el grup humà canviava de context socio-econòmic i que el suburbi s'anava transfigurant progressivament en medi urbà. Mesurar amb un cert rigor el canvi fou l'objectiu de l'estudi que es va suggerir. D'acord amb el sociòleg, s'elegí l'àmbit de la investigació : l'anàlisi de les actituds de la gent de barri respecte al fet religiós. L'opció per l'anàlisi de les actituds va prevaldre per damunt de la descripció de la conducta religiosa, perquè va semblar més revelador i més orientador el coneixement dels motius, dels prejudicis, dels valors i de les valoracions que formen el món interior de la persona. Per això, la investigació es va dividir en tres aspectes : a) el fet humà (la persona en relació amb la barriada, la professió, la família, l'habitatge, els transports, el treball, la política, els serveis, etc.); b) el fet religiós (la persona en relació amb la transcendència, amb Déu, amb les creences, les pràctiques religioses, amb el més enllà); c) el fet d'església (la persona en relació amb la institució eclesial, els seus ministres, la seva normativa, etc.).

Es formaren tres equips : un de contacte, un altre d'enquestadors i un tercer de control (de recull i classificació de les dades). Després d'un treball de selecció de cara a assegurar la representativitat, els enquestadors van entrevistar 250 famílies. La barriada tenia aleshores uns 10.000 habitants. Pertant, el propòsit fou d'enquestar un 10 % de les famílies. Van dedicar-hi 520 hores de treball.

(A la postdata hi ha un primer despullament de les enquestes).

A la vista dels resultats, hi hagué la constatació d'una realitat que fins aleshores podia haver quedat una mica ennuvolada. De seguida, es va parlar de crisi : crisi conflictiva provocada per la invasió de la civilització tècnica, crisi dels atabalats per uns horaris de treball anormals, crisi per l'ambigüitat que es llegeix en el pes social que manté encara l'Església. De fet, es va interpretar, al primer cop d'ull, que els resultats eren alarmants.

Una lectura més profunda, i potser posterior, dels resultats obtinguts d'aquella enquesta posava de manifest més aviat una altra cosa : si en alguns moments de la trajectòria de la comunitat de Sant Medir s'havia tret la conclusió que la totalitat de la barriada, o gairebé, s'identificava amb el sentit estrictament religiós i eclesial de la parròquia, les dades de l'enquesta desarmava aquesta lectura. Evidentment, el que es veia ben clar és que no era exacta la suposada visió d'una població radicada a La Bordeta absolutament associada a Sant Medir. De totes maneres, les dades recollides amb aquell estudi van aclarir una colla de punts : 1) la vida social de la parròquia era vigorosa: 2) la seva incidència i repercussió restava cada cop

més circumscrita als grups i persones que es movien dins d'una identificació més parroquial i dins dels serveis culturals i socials; 3) la capacitat aglutinant i associadora havia de competir, més enllà de la seva identitat i dels seus serveis, cada vegada més amb la tendència a l'autonomia, a la secularitat i a les possibilitats que oferien els mitjans tècnics de la TV, de l'utilitari propi, de la caseta fora de la ciutat. Amb tot, és inqüestionable que la irradiació social de la parròquia, tant pel que fa als membres integrants com pel que fa als seus destinataris, sempre continuà anant més enllà del que en podríem dir socis confessionals. D'altra banda, en la segona meitat dels anys 60, com veurem més endavant i com ja hem vist en determinades situacions, la vessant social i socialitzadora de la parròquia tingué molt a veure directa o indirectament amb la lluita social i política i amb el naixement d'altres entitats que podien assumir més pròpiament i més plenament una missió social i reivindicativa.

L'estudi de les actituds religioses de la barriada i els seus resultats van empènyer de seguida una profunda i àmplia revisió de les línies que movien Sant Medir. Aquesta tasca es va realitzar durant els dies 30 de juny i l'1 i 2 de juliol de 1964, en unes jornades que celebrà l'equip sacerdotal de la parròquia al Tibidabo.

El punt d'arrancada anà marcat pels resultats de l'enquesta que foren presentats com a primícia : la visió de la realitat, a vegades dura, a vegades contradictòria, fou un estimulants magnífic de cara al treball. Els resultats dibuixaren l'actitud religiosa a la barriada i el seu coneixement era imprescindible per a situar degudament el diàleg pastoral de la parròquia.

Des d'aquests pressupòsits es varen fixar uns objectius més concrets i més reals : prendre consciència de les necessitats a les que havia d'atendre la parròquia com a organització pastoral; reflexionar més seriosament sobre el significat que tenien les organitzacions i serveis no directament pastorals i sobre l'orientació que calia dona'ls-hi; fer un plantejament realista de les possibilitats actuals atenent a una jerarquia de valors en el compliment dels deures pastorals ; estudiar a fons els recursos personals i reals; establir el pla d'acció i de revisió periòdica. Aquests objectius es varen aplicar a les celebracions de la fe, a l'organització de la catequesi, als moviments evangelitzadors i a l'orientació missionera de tot l'organisme parroquial, a les institucions assistencials, als serveis culturals, a l'esbarjo.

Si arribeu a pensar que el debat que va acompanyar tot aquest treball va transcórrer com una bassa d'oli, us equivoqueu de mig a mig. Aquells que van participar a les jornades del Tibidabo --repeteixo, del 30 de juny al 2 de juliol de 1964-- viuen encara i recorden la llibertat d'expressió que es va fer servir, la diversitat de posicions que hi havia, les tensions inevitables, la necessitat sovintejada d'haver de recórrer a les votacions a fi i efecte de trobar sortides concretes i operatives.

Sospito que alguns em demanaríeu quina era la diversitat de posicions. Doncs, mireu per exemple : a) no hi havia la mateixa opinió respecte de la valoració del culte i de la valoració de la presència missionera; b) no hi havia el mateix pensament respecte de la imatge de la parròquia : ¿havia de ser un organisme tan complex i obert també a camps no estrictament pastorals o havia

d'assemblar-se més a un moviment simplement evangelitzador, desprenent-se d'altres institucions i serveis?; c) no hi havia coincidència sobre la manera d'entendre l'evangelització; etc. etc. Com es van afrontar les diverses posicions. Doncs, com es va poder i, probablement, com calia fer-ho. És a dir, tots --ho puc dir amb força coneixement de causa-- en sortíem enriquits de la diversitat. Això no vol dir pas que es vagin suprimir les diverses posicions. Ni molt menys. Cadascú hi deia la seva, argumentant-ho. La llibertat sovint va anar acompanyada d'apassionament. I s'anaven adoptant plans concrets. I endavant. L'afecte i el respecte entre els membres de l'equip i dels equips successius es mantingueren sempre.

En termes generals, podria dir-vos que aquesta tònica ha prevalgut a Sant Medir, al llarg de tota la seva història. Ara, però, estava referint-me als anys seixanta i primers dels setanta. No s'ha d'oblidar, d'altra banda, que els membres de l'equip clerical com molts dels components de la comunitat global de la parròquia no han sigut pas els mateixos.

He d'acabar aquesta carta. L'èmfasi el voldria posar en les ganes que es van tenir --s'han tingut sempre-- de conèixer la realitat d'una forma rigorosa, i en la resposta que calia donar a la realitat més coneguda.

Una abraçada.

CARTA NUM. 23 : Aposta per la coresponsabilitat.

Amigues i amics,

És molt difícil, o em resulta difícil, escapar-me de repeticions. Primer, perquè, es vulgui o no, la vida ho és de repetitiva. I segon, perquè fent servir el llenguatge epistolar, caic en la temptació de l'espontaneïtat i l'espontaneïtat no gasta massa manies a l'hora d'haver de repetir alguna cosa.

No exagero gens ni mica, quan dic una i altra vegada que, a Sant Medir, o, més exactament, a molts sectors de la comunitat, l'esdeveniment del Concili (1962-1965) es vivia amb il.lusió, i amb passió il.lusionada. Les intuïcions que inspiraven els passos i el ritme de la parròquia trobaven confirmació en el Concili. Els atzucacs que de tant en tant barraven el camí, de sobte, per obra i gràcia del Concili, desapareixien i s'obrien nous horitzonts. Això deixa entendre el desig de seguir de forma permanent el desenvolupament del Concili, com una veritable aventura plena de vicissituds i desenllaços inesperats.

Una de les evidències conciliars fou l'accent que posava sobre l'autèntic subjecte responsable de l'Església i, per tant, de la parròquia : el subjecte no és la jerarquia, o el clergat, sinó el "poble", el poble de Déu. Ja, abans de clausurar-se el Concili, gràcies a aquesta presa de consciència es va fer a Sant Medir el primer intent de Consell parroquial. "Per Consell Parroquial --podem llegir en el paper que contenia el projecte de constitució-- entenem l'agrupació de sacerdots i seglars que assumeixen la missió i la responsabilitat d'orientar la marxa de

la parròquia (...) i d'organitzar amb veu i vot aquells aspectes de la pastoral que no venen previstos per la llei, tenint en compte les línies i disposicions d'aquest document".

No vull tornar feixuga la carta amb la transcripció de tot el document --que podeu trobar a la postdata--. Només transcriuré la primera indicació que revela l'esperit que dominava. "Naturalment, --diu el text-- tant els membres del Consell com els altres membres de la comunitat parroquial de Sant Medir han de vetllar : a) perquè no es redueixi l'activitat apostòlica dels laics a la seva responsabilitat dins de la parròquia, sinó que s'estengui al deure ineludible de la seva presència cristiana en la família, en el barri, en la professió, en el treball, en la societat, en el món; b) perquè els seglars que no formen part del Consell no se sentin excusats de la fidelitat a la seva vocació apostòlica; c) perquè l'activitat dels membres del Consell, s'entengui no com un privilegi sinó com una responsabilitat de servei".

El Consell es va posar en marxa, després d'unes jornades d'estudi --26 i 27.6.1965-- abans que s'acabés el Concili. La clausura del Concili tingué lloc el 8.12.1965.

Compte, però!. Aquella primera experiència del Consell no durà pas massa. Aviat es va veure que entre el paper i la vida el salt no sempre esdevé planer i fluid. Què va passar?. Ho va frenar el pes clerical?. Hem intentat fer memòria algunes persones que vam viure aquella època. No s'ha de perdre de vista que, de fet, era una experiència única. A més a més, tal com havia remarcat un dels vicaris que treballava aleshores a la parròquia, Sant Medir, tot i tenir una història relativament curta, 15 anys en aquells moments, arrossegava "potser en el fons

un cert excés de tradició" ("Pedres vivents", 4 abril 1964). I, al marge d'aquestes referències que poden explicar la durada efímera del primer consell, probablement la raó fonamental cal cercar-la en la dificultat d'harmonitzar la línia general de la parròquia amb les línies dels moviments especialitzats (la JOC, l'escoltisme) els quals, d'altra banda, mantenien un forta autonomia i podien imaginar el Consell com un instrument de control. Que hi havia tensions, és més que cert. Les tensions, en l'equip dirigent, es van suportar força bé. des de la forta amistat, amb més o menys elegància. La sortida, en canvi, no va resultar possible o factible dins del Consell. I no es volgué forçar l'experiència, perquè es temia que podien trencar-se coses i, fins i tot, amistats i persones. Ben aviat, doncs, el Consell va passar a corrent subterrani. Calia esperar.

En el terreny de la corresponsabilitat va entrar més fàcilment, i es consolidà amb prou rapidesa, l'equip que es feu càrrec de l'economia parroquial. La constitució d'aquest equip, l'anunci del qual es fou el 22 de gener de 1967, anava acompanyat d'una múltiple intenció : la corresponsabilitat, la transparència, l'austeritat.

Al cap de 10 mesos, l'equip d'economia parroquial donava notícia dels primers subscriptors i feia públic l'estat de comptes des de l'1 de gener al 30 d'octubre de 1967 (veure postdata). La corresponsabilitat en la gestió econòmica va anar precedida d'una decisió que afectava els anomenats aranzels. Ja feia alguns anys que s'havien suprimit a la parròquia els honoraris econòmics pels serveis litúrgics. Així ho exigien tant la necessitat de separar

les celebracions de la fe de qualsevol implicació econòmica com la voluntat d'excloure tots els factors de possible discriminació.

Amigues i amics : una de les finalitats que tinc davant meu és la d'oferir una visió de conjunt del camí que ha anat fent la parròquia, a més a més d'un intent d'interpretació de les dades que subministren els papers escrits i els escorcolls de les memòries vives. Tornant als projectes de la parròquia de concretar o materialitzar la participació i la corresponsabilitat s'adverteixen, al costat de les dificultats inherents a una estructura no pensada amb esquemes democràtics, els assaigs d'aproximar-se al màxim a l'ideal de fer que tota la comunitat s'hi senti implicada.

La crònica que vertebrava amb dates i dades la biografia d'aquesta comunitat ofereix un plec de recursos, l'objectiu dels quals era --i és-- equipar degudament els seus membres. La maduresa de les persones és condició indispensable per a la reivindicació de la pròpia corresponsabilitat i per a un exercici adequat de la condició de creients oberts a noves exigències i a noves possibilitats.

En aquest plec de recursos, situeu-hi, si's plau, a) el servei d'informació sobre la vida de l'Església i el món, tan decisiu en una etapa (1964-1976) autoritària, de dejuni informatiu; b) l'interès en fer immediatament visibles les reformes conciliars en la vida litúrgica, en "obertura ecumènica, en el diàleg amb la secularitat; c) la dedicació a estructurar i enriquir millor la predicació sobretot en moments forts com la

Quaresma i l'Advent; d) l'organització de conferències i cursos de reflexió teològica i bíblica; c) la promoció d'una Escola activa de pares.

La preocupació per l'equipament informatiu i educatiu no comporta, com es pot veure, cap abandonament de l'activitat i de la militància apostòlica i compromesa de 15 grups de la parròquia.

Aquesta època, concretament el setembre de 1965, s'inaugura Paidia al servei dels infants i de les famílies. Tot un experiment pedagògic d'esbarjo i d'educació que té una gran acceptació al llarg de dos o tres anys.

La vocació de Sant Medir de ser un factor que contribueix a vertebrar i promoure la vida del barri no s'abandona. Això no vol dir, però, que no es noti cada cop més el procés d'independència d'amples sectors del barri respecte de la vida associativa parroquial. D'una altra banda, el creixement demogràfic de La Bordeta es produeix en un context diferent del que configurava el barri en els primers anys de vida de la parròquia.

Cal remarcar que, al llarg dels anys 60, tot i constatar-se una millora socio-econòmica en les famílies del barri, també s'hi observen situacions socialment deplorables. Com sempre, la parròquia es demostra sensible. Hi ha, però, una novetat. La consciència social ha madurat i, en conseqüència, al mateix temps que es reorganitza el servei parroquial de Càritas, comença el 1966 un servei d'assistència social per atendre casos d'atur i d'altres necessitats. Ambdós serveis miren d'inspirar-se en una actitud de solidaritat més que de paternalisme.

Finalment, he de recollir un altre fet característic. En començar el curs pastoral 1966-1967, s'anuncia per a la Catequesi parroquial l'assaig de mares catequistes. No es tractava d'introduir una novetat per la novetat. El que passava senzillament és que les circumstàncies de la vida social ja no feien fàcil ni potser possible la trobada dels infants els diumenges a la tarda per a les sessions de Catequesi. I la consciència d'Església s'adonava que les escoles, en qualsevol cas, no eren els àmbits adequats de fe per a una veritable Catequesi. Per això, es va pensar que l'àmbit autèntic era la comunitat cristiana i que les/els educadors veritables podrien ser els propis pares/mares. Així va néixer l'experiència de les mares catequistes, experiència que compleix ara 30 anys.

Una abraçada.

CARTA NUM. 24 : Enmig de la sotragada cultural del 68.

Amigues i amics :

Encapçalo la carta amb una al·lusió solemne a unes coordenades una mica excepcionals. Situem-nos. Som als anys 60. Més exactament, hem traspassat l'equador dels anys 60. No sabria dir ara si en aquells moments érem clarament conscients de la sotragada que experimentava el nostre món i que, per tant, afectava tot i tothom. Amb la distància de 30 anys, un agafa la perspectiva suficient per adonar-se que vam passar moltes coses i que inexorablement el que passa al planeta afecta tot el planeta. Sigui el que sigui, i amb el convenciment que l'anàlisi de la societat és encara molt lluny d'una ciència rigorosa, no és cap misteri, que aquells anys, es va viure, i la parròquia, per tant, va viure enmig d'una forta sotragada cultural, social, religiosa.

Una mica a l'atzar, recullo alguns fets : escalada americana al Vietnam (27.2.65); 5.000 estudiants es revoltent a Madrid per l'expedient contra Aranguren, García Calvo, Aguilar Navarro, Montero Díaz i Tierno Galván (25.2.65); els Beatles a Madrid i a Barcelona (2.7.65); Camilo Torres, un sacerdot colombià, guerriller (18.10.65); el moviment hippie pren volada amb el mite Kerouac (1.1.67); es prohibeixen actes d'homenatge a Machado (20.2.66); D. Marcelo González Martín és nomenat arquebisbe coadjutor de Barcelona (20.2.66); Caputxinada : 400 delegats i 70 invitats encerclats (11.3.66); manifestació de capellans contra les tortures de la Policia (11.5.66); 69 professors de Barcelona expedientats (22.9.66); Fraga vol excloure Ruiz Giménez de la direcció de "Cuadernos para el diálogo" (4.11.66); manifestació demanant el boicot al referèndum de la Llei orgànica (7.12.66);

la guerra dels sis dies a Israel (10.6.67); Aranguren i Tierno, privats de la càtedra. Solidaritat del professor Valverde (8.7.67); Primavera a Praga (15.4.68); assassinat de M. L. King (4.4.68) i de Robert Kennedy (6.6.68); Maig francès (1968); Encíclica "Humanae vitae" i polèmica posterior (25.7.68); el bisbat de Bilbao ocupat per 40 sacerdots (16.8.68); el Catecisme holandès en entredit (30.11.68); assalt al rectoral de la Universitat de Barcelona, i clausura (17.1.69); estat d'excepció (24.1.69); el TOP condemna Néstor Luján, director de Destino per publicar una carta sobre els problemes de la llengua catalana (1.4.69); l'home arriba a la lluna (21.7.69); escàndol financer a MATESA (9.8.69); Consell de guerra a Burgos contra militants d'ETA (13.5.70); Procés de Burgos (30.12.70), etc. etc.

Enmig d'aquesta història, alguns dels fets esmentats tingueren evidentment una singular repercussió en la marxa de la comunitat. Per dir-ho d'una manera distant, cap d'aquests fets resultava indiferent. Cal recordar que tot això s'esdevenia en plena efervescència postconciliar, quan la parròquia d'altra banda, s'havia compromès a viure a fons l'esperit del Concili Vaticà II (1962-1965), desafiant les vacil·lacions que es posaven de manifest amb la desautorització dels moviments especialitzats d'A. C. que van fer els bisbes responsables Morcillo i Guerra Campos, i patint el malestar que generava la publicació de la "Humanae Vitae" i la desqualificació del Catecisme holandès que era aliment substancial de molts que necessitaven substituir els esquemes preconciliars.

Més encara : per les venes de la cultura, universitària i popular, d'aquell moments hi circulaven noves idees i noves formes globals d'entendre la vida : els Beatles, els hippies,

els "fans" del maig francès, el pensament de W. Reich, de Marcuse, etc. Tot aquest onatge demanava molta salut i moltes ganes de discerniment perquè el món nou que s'anunciava no tenia gran cosa a veure amb la societat que el Concili havia mirat com a interlocutora. Des de la parròquia es va mirar de transmetre no pas una actitud d'acomodació acrítica als models de societat que aquells fenòmens afavorien, sinó un estil obert a l'anàlisi i a la possibilitat de discerniment. Sobretot, es va mirar d'articular, com ja s'ha vist i com veurem després, un fort equipament.

Les meves impressions poden donar la sensació de claredat i d'equilibri en aquells moments. En realitat, no era així. Al costat de les bones intencions i al costat d'alguns assaigs carregats d'il·lusió, la crònica fa constar també les confusions i els malestars. Una cosa cal afirmar rotundament : mai no es va tirar la tovallola. Em remeto a la crònica de la vida parroquial.

Després de tot el que acabo de comentar, observareu que a molts nivells de la parròquia i, per descomptat, en les persones, sacerdots i laics, dirigents, s'hi detectava una forta diversitat de posicions pastorals. D'aquesta manera es va haver d'exercitar la convivència de posicions i de rols diferents; la unanimitat en algunes coses i la discrepància en moltes; i el recurs cada cop més freqüent al desempat democràtic. Quan un repassa els resums de les trobades que un parell de cops a l'any, normalment, feien els responsables, s'hi endevina la presència de tensions i també de vies de solució.

Tinc davant meu un document preciós : és magníficament expressiu de moltes coses que s'apunten en aquesta carta. Es tracta d'un sermó que va fer el Dr. Jordi Gol, metge,

estretament vinculat a Sant Medir, el dia de la primera missa d'un company que estava molt ficat en els nous ambients de joventut i que seguí estant-hi, i que, durant un temps, exercí el ministeri de prevere. Vegeu el text d'aquest sermó que pronuncià en Jordi Gol el 24.11.1968, a l'església parroquial de Sant Medir.

"Sermó meu a la primera missa de l'Arnella.

Com heu de ser, els sacerdots ? com els volem ?. És difícil de dir. De fet, el més segur és que els volem diferents.

La Paraula de Déu i l'Eucaristia són immutables, però el poble que la rep i la celebra canvia, i el ministeri, el servei, ha, doncs, de canviar.

Mirem els orígens, mirem l'orient.

No hi trobem funcionaris, funcionaris del culte, inclús d'uniforme, la casta.

Hi trobem sobretot dues menes d'homes :

L'apòstol, nòmada, inestable, visitador, vocacional, creador de comunitats, verge o com si en fos, profeta, que viu com a fora-seny.

I, l'ancià, prevere, conseller que la comunitat s'ha escollit per president, sortit d'ella, l'assenyat.

Ara, els laics, la gent de poble, em sembla que necessitem, que volem, aquest doble testimoni sacerdotal :

els fora-seny, cremats, abrusadors, verges, profetes, líders, no dels valors humans, sinó de la Paraula, testimonis.

els assenyats, estables, consellers, pares sense paternalisme, casats.

tots però ben sortits del poble, pròxims al poble, no funcionaris, no professionals, no uniformats, que per nosaltres el sacerdoci no és una professió ni un estat civil, sinó una vida de servei, una vida més de servei que les altres vides.

I mentrestant, mentre els carismes no es puguin destriar, sacerdots, haureu de ser ben verges i ben pròxims a les famílies, ben assenyats i ben fora-senys, ben profetes, ben testimonis, ben fidels i ben sincers, sobretot. Gràcies, perquè ja ho sou així, sigueu així sempre i cada vegada encara més.

Jordi Gol"

Fins aquí el text. És cert que només fa referència al que s'espera dels sacerdots en aquell moment --1968--. I és cert també que el tarannà profètic del Dr. Gol era el seu tarannà i no seria exacte dir que era el tarannà de la majoria. Ara bé, el que em sembla significatiu és que les paraules del Dr. Gol expressaven o eren indicatives d'una societat, de continguts i contorns nous, que demanava una determinada forma de ser i de fer o més ben dit que no era compatible amb pretèrites formes de ser i de fer.

A la postdata hi trobareu algunes de les coses significatives que han estat al·ludides al cos de la carta.

Una abraçada.

CARTA NUM. 25 : Rol social de la parròquia en el nou
paisatge.

Amigues i amics :

Quan em vaig comprometre a fer aquest treball, em dominava la curiositat de descobrir, al llarg de prop de mig segle de camí recorregut per la parròquia, els trets més específicament socials d'aquesta experiència. Probablement pel fet d'estar més familiaritzat amb els aspectes estrictament eclesials i pastorals, se'm feia més llaminera la investigació del paper social de Sant Medir. A l'hora d'entrar en la feina he vist que no sempre era tan fàcil el destriar ambdues vessants.

Confio, tanmateix, que tant les dades datades com les consideracions o les inflexions que miro de subratllar en la meditació epistolar, vagin aportant pel seu propi pes perspectives globals de la significació de la parròquia en la seva incidència dins de la barriada i dins de la societat. Amb tot, em sembla oportú, ara, de fer una exposició una mica més sistemàtica de com veig el rol social de la parròquia a Sant Medir els anys 60. Voldria aplegar, com si hagués de fer una lliçó acadèmica, els punts de referència que poden donar una visió global. M'agradaria que les coses que vull remarcar no agafessin un caire apologètic. Perquè, qui s'atreveix a dir el que ha estat encertat en cada moment o el que hauria d'haver-se dut a terme?. M'agradaria, doncs, que la meua exposició reflectís la realitat, sense anticipar-ne cap avaluació.

M'exposo a repetir algunes coses. Ja ho sé. Però estic convençut que l'afany d'esbrinar quin va ser el paper social de Sant Medir els anys 60 em demana la mirada sobre alguns paisatges

d'amplària o d'envergadura més global. En concret, 1) el paisatge social, econòmic i polític d'aquells anys; 2) el paisatge de la vida i dels moviments d'Església catòlica que tenien força aleshores; 3) les repercussions que aquest doble paisatge varen projectar sobre la parròquia. De tot plegat és possible que en pugui escatir el paper social que va oficialar la parròquia de Sant Medir.

1. Pel que fa al paisatge social, econòmic i polític dels anys 60, mirem de situar-nos en el moment en que, havent acabat l'"era blava" del franquisme (1939-1957), havia començat l'"etapa tecnocràtica" (1957-1973). Amb els successius plans d'estabilització i de desenrotllament econòmic i de comerç exterior, es posen les condicions d'un ràpid creixement econòmic, alhora que s'originen, sobretot al començament, greus problemes d'ocupació i de subsistència en la classe treballadora i en les capes més deprimides de la societat. Arran d'aquest estat de coses es desencadenen onades fortes i generalitzades de reivindicacions, de lluita i de resistència forta contra el règim. No cal dir que les noves circumstàncies econòmiques empenyeren o propiciaren un moviment econòmic important cap a l'exterior i l'interior del país. Barcelona i, per tant, la barriada de La Bordeta, varen ser punts de destinació de grans contingents d'immigració.

2. Del paisatge eclesial en general i del paisatge creient de Sant Medir, marcat per una volguda sintonia amb els pontificat de Joan XXIII i amb les grans intuïcions del Concili Vaticà II ja n'he dit moltes coses que propiciaven el compromís, la pluralitat i la radicalització.

I les repercussions que ambdós paisatges projecten sobre la parròquia de Sant Medir foren, entre altres, les següents : a) els efectes socials, econòmics i humans del desenrotllament, amb llums i ombres, amb progrés i amb desarrelament; b) el decantament cap a una o altra opció socio-política de caire reivindicatiu; c) les tensions, les pors, les contradiccions, les ambigüitats, pròpies d'aquestes circumstàncies; d) les noves relacions entre fe i compromís; e) la dificultat d'articular la nova experiència de la fe en els hàbits d'entendre o d'expressar la religiositat; f) la nova manera de comprendre la presència de l'Església en el món, corregint la imatge d'un món dins de l'Església.

Des d'aquesta conjuntura i des de la constatació que la parròquia de Sant Medir estava radicada en una població on també hi havia necessitats elementals per cobrir, i en una barriada insuficientment proveïda de vertebració social, s'entén el rol social que hi va desplegar la parròquia : establiment de nous serveis assistencials i culturals, creació d'un Premi de Poesia com l'Amadeu Oller, promoció del fet associatiu eclesial i extraeclesial, impuls d'altres associacions, i respecte i protecció i aixopluc de grups que no tenien ni condicions de llibertat.

Tornem a fer un cop d'ull sobre les dades que recorda la crònica dels anys 1965-1970. No he d'entretenir-m'hi. Només deixeu-me senyalar alguns punts, com aquell que fa servir el punter sobre serveis que representen alguna novetat :

a) per als infants : Paidià, al servei dels infants i de les famílies des de l'esbarjo i des de la pedagogia (19.9.65):

Guarderia infantil els diumenges (16.1.

66);

Premi escolar de dibuixos (10.4.66);

Campaments i colònies d'estiu a Sant Pau de Segúries (31.7 al 18.8.66);

Colònies d'estiu a la Casa de Vidrà (25.7.67), casa que més endavant es posarà a disposició de les famílies de la barriada (16.8.70);

L'esplai :

Guarderia infantil diària al carrer Constitució, 52 amb el nom de GUINBO (Guarderia infantil Bordeta) (24.11.68);

b) per a la formació social : L'Institut Catòlic d'Estudis Socials de Barcelona organitza un curs de 9 mesos --dues classes setmanals de 8 a 10 de la nit-- sobre Iniciació social amb titulació, al c/ Constitució 28-30, entr. 3ª (octubre 1967);

c) per a la formació de tècniques d'oficina : El CICF inicia un curs amb l'objectiu de fer una escola de secretariat de direcció. Les classes al matí i durant nou mesos (octubre 1967).

d) per a la cultura : I cicle de conferències sobre cultura popular : "Els treballadors en l'actual conjuntura espanyola" (30.3.1968); l'Orfeó de Sants s'acomiada de Sant Medir (31.3.68).

e) per a la promoció de la dona : 1) Curset d'iniciació sociològica per a les dones --dimarts i divendres de cada setmana -- (25.4 - 9.6.1967); i 2) Cursos especials per a la dona : "La missió de la dona, avui" (febrer 1969).

És curiós de tenir en compte que la majoria d'edat de la dona equiparada a la de l'home (21 anys), no es va establir jurídicament fins el 4 de juliol de 1972.

En la carta núm. 23 ja s'ha fet esment de la creació del servei d'Assistència Social els inicis de 1966. Per a il·lustració dels lectors, transcriuré al final d'aquesta carta una part de la memòria que va redactar l'assistent social de Sant Medir del barri de Sants, l'any 1971. Val la pena de destacar les dades que ofereix sobre la guarderia infantil, el naixement del Centre Social de Sants, i d'altres comunicacions.

En relació amb el rol que desplegarà la parròquia, mirant de donar suport a les llibertats cíviques i polítiques, permeteu-me que hi dediqui una carta sencera.

Fins aviat, doncs.

Una abraçada.

CARTA NUM. 26 : Contribució a la Resistència.

Amigues i amics :

Mentre escrivia la carta precedent, sentia dintre meu la necessitat de trencar una mica els esquemes acadèmics que, vulguis no vulguis, t'exposen a deixar fora una colla de fets i de coses que, no saps per què, sembla que no caben dintre d'una sinopsi massa arrodonida.

Per aquest motiu, no em cenyiré pas amb massa rigor al que m'havia compromès al final de la carta. Explicaré naturalment el que volia explicar. M'adono, però, que hauré de perfilar una mica el títol i no estar-me de dedicar un espai concret al que podríem dir ajut o contribució "a la resistència antifranquista".

En aquesta pàgina s'hi han d'incloure, ni que sigui telegràficament, diversos fets, diverses actituds i diverses circumstàncies relacionats amb la resistència antifranquista que tingueren el recolzament o la complicitat o la connivència de la parròquia. És obvi que el recolzament, o la complicitat o la connivència no eren l'acord d'una assemblea. Els dirigents o el dirigent primer assumien la responsabilitat amb discreció, amb silenci, amb risc. Des de 1964 a 1975, organitzacions sindicals, formacions polítiques consolidades o germinals, grups de pensament, assemblea de Catalunya, etc. pogueren reunir-se a Sant Medir amb les precaucions normals que exigia el moment. La tàctica de la parròquia --aquí, repeteixo, seria impropï parlar de comunitat-- era la de deixar les pròpies dependències, sense esbrinar, gairebé mai, la identitat dels qui es reunien. És un buit deplorable, històricament parlant, no poder disposar de les dades que permetrien de fer una crònica de l'exercici de la

clandestinitat a Sant Medir. Aquestes dades no hi són a Sant Medir, on només hi resten petjades indefinides en la memòria d'algunes persones i algunes creuetes, indicatives d'espai compromès, en les pàgines dels dietaris. El buit només podien omplir-lo els "usuaris", és a dir, tots aquells que de manera bastant regular hi tenien ja el seu "local social" i tots aquells, molts que ocupen espais polítics, sindicals o periodístics, i que fins i tot ara, quan algú els parla de Sant Medir, exclamen: "Ah, Sant Medir!. Jo vaig ser-hi". Hi havia el convenciment que era absolutament legítim, ni que en el codi franquista fos il.legal, el dret d'associació i de reunió i d'expressió. Aquest convenciment no esborrava ni el risc ni la por, però donava suport a la consciència del qui s'aventurava a obrir les portes i, arribat el cas, a dissimular.

Tothom recordarà, més ben dit tothom pot assabentar-se que, des de l'any 1953, l'Església espanyola gaudia, en els locals que pertanyien a l'església, d'una situació de privilegi, fiscal i policial. Les esglésies venien a tenir una espècie de tradicional o ancestral "dret d'asil". Els dirigents de Sant Medir --i, per ser sincers, d'altres dirigents eclesiàstics, al marge del consentiment dels bisbat, el qual de totes maneres va guardar silenci i, en termes generals, va respectar els implicats-- varen considerar que la pròpia situació de privilegi l'havien de compartir amb aquells que es trobaven privats dels drets elementals, i així, estenent el privilegi, convertien la situació en comarca d'ús més universal.

La pràctica de la resistència, algun cop, tenia expressions més públiques. Assemblees de treballadors, vagues de fam, a l'església. Aleshores, l'acció dels responsables de la parròquia

consistia en impedir que les forces de l'ordre públic, els "grisos" i la policia secreta, entressin a l'església. S'invocava l'article corresponent del Concordat de 1953 entre el Vaticà i el Govern espanyol. Val a dir que a Sant Medir en termes generals es va respectar el Concordat la qual cosa no implica pas que la parròquia fos partidària d'aquest instrument legal. Ja us en parlaré en una altra carta. En definitiva, una cosa era invocar el Concordat per tal d'estendre a d'altres els àmbits de llibertat dels que gaudia l'Església, i una altra cosa era maldar per mantenir una situació de privilegi discriminatori.

Us deia abans que l'actuació de la parròquia en aquests espais de "resistència" no podia interpretar-se, per raons absolutament comprensibles, com un acord de la comunitat. He d'afegir que, per molta que fos la discreció, era difícil mantenir-ho tot en la clandestinitat, especialment quan els actes tenien una clamorosa publicitat a l'església o a les proximitats de l'església. És curiós de totes maneres saber que moltíssima gent restava a la inòpia. Com reaccionava la feligresia assabentada?. No es va fer cap sondeig en els moments adequats. Es recollien impressions, evidentment. La gent que vivia una certa inquietud de llibertat, en general ho celebrava; no cal dir les persones de la parròquia que militaven algun grup especialitzat d'A.C. o que es movien dintre de formacions clandestines. Un altre sector de la comunitat es dividia entre els qui s'escandalitzaven de la "politització" de la parròquia i els qui donaven d'entrada un vot de confiança als dirigents.

Perquè el que és cert és que els dirigents --i aquí em refereixo especialment a l'equip sacerdotal-- no amagaven la seva sensibilitat. De l'equip sacerdotal que va desfilar per Sant

Medir els anys 1964-1975, es pot dir que tots deploraven la connivència de l'Església amb el règim franquista, en privat i en públic, se sentien solidaris del poble i dels grups organitzats que reivindicaven un sistema de llibertats i compartien la lluita del moviment obrer. És comprensible que cadascú visqués aquestes actituds amb més o menys sentit del risc o de la por. La veritat obliga a dir que mossèn Vidal, rector de la parròquia, va demostrar, sempre, malgrat la por, la màxima llibertat i, segurament, la màxima coherència amb la seva fe i amb el seu sentit de responsabilitat pastoral.

Una de les tribunes on era difícil no pronunciar-se i prendre posició des de la fe era la de les homilies, sobretot en circumstàncies en que els esdeveniments públics reclamaven suplementos informatius i judicis evangèlics de valor. Dins la falsa prudència ressonava sovint el consell de "No cometràs homilies". Però dins la consciència era impossible ofegar les exigències que imposaven els fets del carrer i la veu de l'Evangelí. No va ser cap secret que, amb ocasió dels Nadals corresponents a un seguit d'anys molt decisius, a l'església de Sant Medir molts hi esperaven sentir què es deia en l'homilia. I en altres circumstàncies, per descomptat.

Amb tot, s'ha de reconèixer que així com els responsables d'altres comunitats d'arreu dels país van ser sancionats i fins i tot empresonats o exiliats, com fou el cas del bisbe Iniesta, per determinades homilies, als responsables de Sant Medir no els va passar res oficialment. Una altra cosa fou el fet que les amenaces cruels d'alguns grups extremistes del sistema regnant aleshores, algun artefacte llançat al bar del Centre Parroquial;

l'incendi, dues vegades, del cotxe d'un dels membres de l'equip; la vigilància policial, etc. donaven l'avís de recepció i l'amenaça de represàlies.

El tarannà de la parròquia reclamava naturalment un comportament solidari amb persones, institucions, fets, manifestacions, sobretot quan hi era implicada gent de la barriada, o de les proximitats o militants cristians o altres comunitats parroquials o de base.

No vull acabar la carta, sense afegir un parell de coses : primer, la "resistència" no acaparava, ni de bon tros, la vida i la marxa de la parròquia, tal com es pot veure en la crònica i en altres cartes; segon, la participació més o menys engatjada en el que se'n pot dir moviment de resistència i de reivindicació comporta el seu desgast, i sovint també, les seves tensions, perquè la psicologia, la mentalitat i la consciència de les persones no són pas uniformes.

Les tensions es reflectien. Naturalment. Amb tot, pel que es veu, els responsables varen saber recórrer sempre al debat, al procediment democràtic i, ben segur, a la vida interior i a l'aposta de la fe.

Una abraçada.

CARTA NUM. 27 : Interpel.lacions i tensions.

Amigues i amics,

Us convido a endinsar-nos en aquells estrats més profunds de l'experiència col·lectiva on es va forjant la reflexió i la decisió de la comunitat davant el repte que trama el conjunt de factors d'un moment històric i geogràfic i demogràfic determinat. En diverses ocasions he fet al·lusió al seisme que es va registrar a la segona meitat dels anys 60 en un conjunt sòcio-religiós com el de Sant Medir per l'embranchida reformadora del Concili, pel procés inexorable de secularització o autonomia respecte del fet cristià o religió en general i pel capgirament, tan de soca-rel com inesperat, dels fenòmens contra-culturals d'aquells anys. Com es va reaccionar a Sant Medir ?. D'entrada, i després d'invocar els records i d'explorar i remenar papers i fets i programes, no m'atreveixo a assegurar que la comunitat arribés a ser plenament conscient del que estava passant i de les repercussions que havia de tenir. I, mirant al voltant, crec de debò que el fenomen va agafar distret a la majoria.

Tanmateix, els problemes més visibles que palesaven la realitat del barri, de la societat i de la mateixa comunitat de Sant Medir, no passaven desapercibuts. Ni tampoc resultava oculta la vibració profunda de la comunitat i la inevitable tensió a vegades conflictiva dels seus membres.

He trobat un document, redactat el setembre de l'any 1969 per algun o alguns membres de l'equip sacerdotal de cara a orientar l'acció pastoral de la parròquia de Sant Medir, que, segons el meu parer, presenta una radiografia veritablement reveladora. Justament perquè és un text que convida a entrar en

les capes profundes, m'heu d'atorgar la vostra llicència per a escatir-ne els trets més destacables i fer-vos-el avinent. Són uns pressupòsits generals i unes lleis de funcionament de l'equip sacerdotal els que presenta aquest document, no mancats d'alguns tics polèmics que amb tota seguretat no eren compartits amb el mateix grau per tots els components de l'equip.

El text consta de 40 punts : 31 de pressupòsits generals i 9 de lleis de funcionament. Els pressupòsits generals fan referència a sis punts : els allunyats, els fidels, la participació dels laics, la litúrgia, els sacerdots, l'economia.

"Acceptem la situació de diàspora davant d'un món secularitzat i pluralista" --proclama el document "i ens disposem a la missió". L'actitud qüestionava evidentment la imatge d'una institució parroquial i d'una comunitat tancades sobre elles mateixes. I demana obertura vers els no creients, reclama una fe personal i coherent, i contacte i presència en el barri i sobretot amb els nous estadants del barri. De passada, el text considera que la parròquia "és una entitat diferent de la comunitat local-civil" i, per tant, "no és una peça d'aquesta".

Al primer cop d'ull pot semblar una posició del tot evident i òbviament a compartir. Amb tot, hi havia subjacent a la formulació dues coses no tan clares. Una, la tesi d'una frontera molt definida entre creients i no creients i segona, el pressupòsit que la valoració de la parròquia com una entitat local-civil era contrària a l'esperit missioner. De fet, Sant Medir havia nascut i crescut amb un altre esperit també missioner: la convivència entre creients i no creients es donava en determinats nivells de la vida interna de la parròquia i

l'homologació de la parròquia, en determinats aspectes, facilitava la relació amb les altres entitats i amb les altres persones.

Naturalment que les dues posicions eren absolutament sostenibles. Però, conflictives. I s'havia d'optar. I l'opció comportava pacte, d'acord amb les lleis de funcionament que consignava el mateix paper. Sembla molt probable que un recurs desllorigador del conflicte fou la determinació d'incrementar i d'intensificar els mitjans d'equipament teològic i bíblic dels membres de la comunitat. Ja s'havia intuït i reconegut abans aquest camí, però a partir de finals de 1969 es prengué una decisió més definida, que desembocà en la catequesi d'adults. En parlaré més endavant.

Tornem si's plau al text del setembre de 1969.

El perfil dels creients, laics o sacerdots, que es dibuixava no es prestava a polèmica : creients projectats cap a fora de la parròquia, cap als ambients i problemes reals de la vida, formats i enriquits en la fe, vinculats a les celebracions litúrgiques. La preocupació no ha de ser pel nombre de participants sinó per la qualitat de la fe personal, comunitària i compromesa.

El document contenia algunes referències al bilingüisme, al creixement real sòcio-lingüístic del barri, alguna reticència respecte de la història de la parròquia i algunes restriccions sobre l'ús dels locals que tampoc no van trobar uniformitat de posicions.

Vull dir-vos, però, que aquest document llegit per dins i per fora, en el context de l'any 1969, és una veritable peça de reflexió pastoral missionera que va fer pensar, i que va obligar a trobar, com ja s'havia esdevingut en altres ocasions, camins democràtics de debat i de solució a curt termini.

El temps transcorregut d'aleshores ençà serveix per a relativitzar les coses i per a sostenir o corregir les tesis que cadascú defensava de bona fe en aquells moments.

Us deia abans que, probablement, la decisió de consens, com es diria ara, que s'adoptà, fou la que va conduir a estructurar força bé la Catequesi d'adults. Una de les afirmacions del document apuntava : "Volem una acció contínua per a intensificar i enriquir la fe dels cristians : persones, temps, locals i diner estaran en funció d'això".

Doncs bé, recordo que, a l'església de Sant Medir en el darrer trimestre de 1969 hi tingué lloc una assemblea tensa, intensa i moguda, un fruit de la qual va ser el projecte de Catequesi d'adults que començà a funcionar l'any 1970. El primer programa el trobareu a la postdata de la carta.

Ben mirat, i d'això ja s'ha fet comentari en alguna de les cartes precedents, la preocupació per l'equipament teològic i bíblic dels cristians de Sant Medir era ja una constant comprovable en els papers. Des del començament de 1965, un pot trobar referències en la crònica : conferències quaresmals, diàlegs quaresmals, cicle de reflexió religiosa, celebracions ecumèniques, conferències, iniciació bíblica, un curs de teologia i Bíblia al SOS, un curs sobre la Bíblia per correspondència.

Abans d'acomiar-me, unes paraules sobre el 1970. El 1970 tingué a Sant Medir, com a tants d'altres indrets, un impacte molt fort. Fou l'any del procés de Burgos contra membres d'ETA que foren condemnats a mort, acusats de l'atemptat mortal (2.8.68) contra el Cap de la Brigada d'Investigació Social de San Sebastián. Cal recordar que fins aleshores ETA no tenia la taca d'assassina. I la solidaritat del país demanant l'indult de la pena de mort era molt estesa. Per cert que el rector de Sant Medir, en nom de la comunitat parroquial va enviar al bisbe de San Sebastián el 12.12.1970 una carta de solidaritat amb l'actitud que havia mantingut amb el bisbe de Bilbao. Vegeu el text de la carta a la postdata.

El record del procés de Burgos que, per cert, va ser resolt amb l'indult de les penes de mort, té un altre interès per a Sant Medir. Al llarg del procés, a Barcelona es va constituir el "Grup cristià de defensa i promoció dels drets humans" que es va comprometre a organitzar molts actes de solidaritat i que va emprendre de cara al futur un important rol d'engatjament i de "resistència" a favor dels drets humans. A Sant Medir, molt aviat, s'hi va configurar també un grup afiliat al Grup de drets humans de Barcelona.

Acabo.

Una abraçada.

VI. EN L'AGONIA DEL NACIONAL-CATOLICISME

1971-1975

1971-1975 : Cronologia

- 27.01.71 S'inicia un curs de Bíblia, a càrrec del Dr. Eduard Bosch.
- 14.02.71 Assemblea parroquial sobre l'avant-projecte del Concordat. L'estudi seguirà en altres assemblees.
- 11.05.71 Conferència sobre l'educació en la llibertat, a càrrec de l'Institut "Rosa Sensat".
- 25.07.71 Resposta del Vaticà, a través del Nunci monsenyor Luigi Dadaglio, a l'estudi fet per l'assemblea sobre el Concordat.
- 14.11.71 Comencen les assemblees parroquials com a forma de corresponsabilitat i participació. Se celebraran amb freqüència durant tres anys.
- 16.01.72 Mor l'arquebisbe Gregorio Modrego. Arriba el nou arquebisbe, Narcís Jubany. Se'n va l'arquebisbe Marcelo González.
- 4.02.72 Comencen els cursets prematrimonials.
- 19.11.72 Oratori "El món vers Déu - el món vers l'home", interpretat per la gent d'un poble de Mallorca, que explica i planteja el desenvolupament material i espiritual dels pobles.
- 17.12.72 I cicle de teatre "Cavall fort" per a nois i noies.
- 27.03.73 Conferència sobre "Maduresa i equilibri en una societat en transformació".
- 1.04.73 Participació en una jornada de reflexió organitzada pel "Grup de promoció i defensa dels drets humans", de Barcelona.

- 10.05.73 Xerrada sobre les drogues en la societat actual.
- 23.04.74 Concert de la Coral Sant Jordi.
- 31.08.74 Xe Dia internacional de Cant Coral als patis de Sant Medir.
- 27.10.74 S'anuncia la campanya pro-amnistia.

CONTEXT MUNDIAL

1971 - 1975

- 11.01.71 Maniobres antividuoristes a Itàlia.
- 16.01.71 Atemptat contra Allende.
- 18.03.71 Sou mínim : 136,- ptes. diàries.
- 5.05.71 Pau Casals, ciutadà d'Amèrica.
- 25.06.71 Sanció a Triunfo.
- 9.08.71 Espanya demana d'entrar a l'OTAN.
- 09.71 Assemblea conjunta de bisbes i sacerdots.
- 5.11.71 Atemptat contra la cultura. Un grup destrueix a Madrid, Galeria Theo, 24 gravats de Picasso.
- 27.11.71 Més del 20 % de la població activa espanyola és emigrant.
- 10.12.71 Neruda i Brandt, premis Nobel de literatura i de la pau.
- (És l'any de la mort de Stravinsky, Ferran Soldevila, Krushev, Armstrong).
- 20.01.72 A Xile, dimissió del govern en ple per tal de facilitar a Allende la reorganització.
- 11.02.72 Entra en funcionament el reactor nuclear de Vandellós.
- 21.02.72 Encontre Nixon - Mao.
- 7.03.72 Tarancón, president de la C.E.E. Canvi.
- 7.07.72 El Parlament s'oposa a la reforma constitucional proposada per Allende.
- 4.07.72 La majoria d'edat de la dona : 21 anys.

- 21.08.72 Allende imposa l'estat d'emergència a la província de Santiago.
- 14.09.72 Espanya i la URSS : acord comercial.
- 29.10.72 Explosió al carrer Rajolers, de Sants.
- 31.10.72 Escac al govern xilè.
- 7.11.72 Segon mandat Nixon.
- 10.12.72 Premi Nobel de literatura a Heinrich Böll.
(És l'any de la mort de M. Chevalier, Gabriel Ferrater, Henry de Motherland).
- 27.01.73 Alto el foc a Vietnam!.
- 11.02.73 Les darreres unitats USA es retiren de Vietnam.
- 9.03.73 Espanya i Xina popular : relacions diplomàtiques.
- 18.05.73 Allende anuncia l'expropiació de totes les companyies estrangeres de telecomunicacions.
- 8.06.73 Carrero Blanco president.
- 07.73 Es mou l'afer Watergate.
- 24.08.73 Pinochet designat comandant en cap de l'exèrcit xilè.
- 12.10.73 Peron president a Argentina.
- 22.10.73 Guerra del Yom-Kippur.
- 21.10.73 Crisi a EUA per l'afer Watergate.
- 20.12.73 Assassinat de Carrero Blanco.
- 22.12.73 La crisi del petroli.
(És l'any de la mort de Picasso, Maritain, Neruda, Pau Casals).
- 8.01.74 Un consell de guerra dicta pena de mort contra Puig Antich.

- 18.01.74 Acord entre Israel i Egipte.
- 24.02.74 Homilia d'Añooveros sobre els drets dels pobles i les minories ètniques.
- 2.03.74 Execució de Puig Antich.
- 5.03.74 Adhesió de 525 sacerdots a monsenyor Añooveros.
- 25.04.74 La revolució dels clavells a Portugal.
- 13.05.74 El poble italià vol el divorci.
- 13.06.74 L'arquebisbe de Pamplona denuncia la violació del Concordat pel govern --desallotjament de locals eclesiàstics--.
- 19.07.74 Franco hospitalitzat : flebitis.
- 30.07.74 Franco torna al Pardo.
- 8.08.74 Nixon dimiteix per l'afer Watergate.
- (És l'any de la mort de Pompidou, Duke Ellington, Vittorio de Sica).
- 21.01.75 Sacerdots detinguts per homilies a Pamplona.
- 23.02.75 El Vaticà crida l'atenció a Hans Küng.
- 13.03.75 Gil Robles funda la Federació Popular Democràtica.
- 15.03.75 Suspesa per ordre governatiu la I Assemblea cristiana de Vallecas. !!.
- 25.04.75 Estat d'excepció a Biscaia i Guipúscoa.
- 27.09.75 5 execucions a Espanya : Barcelona, Madrid, Burgos.
- 20.11.75 Mor Franco.
- 22.11.75 Juan Carlos I, rei.
- 29.11.75 Indult per als condemnats del procés 1.001 (detinguts nov. alguns el 7.XII).
- 30.12.75 Crit d'amnistia.
- (És l'any de la mort de Huxley, Duran i Sanpere, Escrivá de

Balaguer, Ridruejo).

CARTA NUM. 28 : L'avantprojecte del Concordat : debat
parroquial.

Amigues i amics,

Heu reparat en una notícia que va datada el dia 14 de febrer de 1971 i que diu "Assemblea parroquial sobre l'avant-projecte de Concordat"?. Què hi tenia a veure la parròquia amb tot això?. I si alguna cosa hi tenia a veure, era així fins al punt de dedicar-hi una assemblea parroquial monogràfica?. No hi hauria a la parròquia i a les seves relacions evangelitzadores i socials amb el barri altres qüestions més urgents?.

Bé hi deu haver alguna explicació. Mirem d'esbrinar les coses, posant l'atenció indispensable sobre cada indicatiu que vagi sortint :

a) Sant Medir va rebre i va viure el Concili Vaticà II amb un estat d'ànim tan ben disposat que va arribar a pensar que, seguint les pistes que marcava aquell esdeveniment tan lluminós com actual, l'experiència de la fe cristiana esdevindria socialment plausible i existencialment alliberadora.

b) La parròquia se sentia cofoia d'haver encertat les vies que, després, va revalidar el Concili i no estalviava res per a incorporar les reformes litúrgiques en totes les celebracions de la fe, normals o ocasionals, per a assumir l'estil ecumènic buscant el diàleg i el contacte amb comunitats cristianes no catòliques, per a viure la presència cristiana enmig de la societat, reconeixent l'autonomia secular de la cultura i de les realitats socials i polítiques.

c) En el conscient o en el subconscient, la comunitat cristiana tenia la impressió, o la il·lusió, de començar una veritable primavera eclesial i, per tant, parroquial.

d) Sorprenentment, el clima de tardor s'anava imposant. Tot i que els sectors més compromesos de la comunitat mantenien la frescor d'un entusiasme indissimulat, els signes d'un increment de dificultats s'intensificaven i multiplicaven.

e) Hi havia certament uns contrasignes a nivells extra i supraparroquials que entelaven la brillantor enyorada : l'episcopat espanyol feia rebaixes del Concili, les expectatives de Barcelona respecte del successor de l'arquebisbe Modrego es veieren defraudades, el franquisme es resistia a renunciar als seus privilegis regalistes, Roma en donava una de freda i una de calenta, les experiències que ens semblaven de més afinitat al Concili com l'holandesa (Catecisme i Concili) eren titllades de suspicàcia i, més a prop, la forma maldestra com s'afrontaven o es creaven alguns conflictes : la desqualificació dels sacerdots responsables de can Anglada, la desautorització dels mossens que havien participat l'11 de maig en les manifestacions obreres a Barcelona, etc. Amb tot això, anàvem assistint a una impressionant hemorràgia de companyes i companys que sortien de puntetes de l'Església i a la persistent demanda de secularitzacions per part d'una bona part --vigorosa i compromesa-- del clergat, que no entenia l'actitud tossuda de Roma de no introduir modificacions en la disciplina del celibat.

Amigues i amics, percebeixo que un quadre com aquest, pintat amb quatre pinzellades, pot aparèixer excessivament fosc i possiblement inexacte. Les coses es van produir lentament i la llargada dels dies difumina una mica els colors. A les mans,

teniu totes o, si més no, moltes dades que poden retornar el clima just i la mirada més exacta. Ara bé, crec que comprendreu que a mida que la comunitat anava prenent consciència del trasvalsament cultural que capgirava els valors, els costums i les idees de la societat, es ressentia terriblement de la miopia o de la migradesa de les altes instàncies episcopals o romanes.

És aquí on es pot entendre la convocatòria de l'assemblea parroquial del mes de febrer de 1971. Perquè, encara em descuidava una cosa : a nivell estatal s'estava preparant una assemblea conjunta de bisbes i sacerdots que es veia carregada de bons auguris i que havia d'esmenar la pàgina postconciliar de la mediocritat.

Doncs bé, amb tot això, el 1970 es filtra la notícia que s'està elaborant una revisió del Concordat entre la Santa Seu i el Govern espanyol i que les perspectives són les d'introduir només algunes modificacions, mantenint però el sistema concordatori i la confessionalitat catòlica de l'Estat. La qüestió, naturalment, no podia deixar indiferent Sant Medir, ni una bona part, la major part, de les comunitats cristianes del país. El fet suposava un altre tronc, i de quina envergadura, posat a les rodes del vehicle conciliar.

Amigues i amics lectors : al meu paper d'investigador de papers i de memòries vives i al de testimoni directe de la major part del camí recorregut per la parròquia, ara n'hi he d'afegir un altre. Per una colla de coincidències, jo formava part d'un grup de cristians, sacerdots la majoria, radicats alguns d'ells a Madrid. El grup era el COS. Les intencions fonamentals del COS eren : a) promoure una teologia que tingui en compte el medi sòcio-cultural que ens envolta i que es prengui seriosament els

progressos de les ciències de l'home; b) aquesta teologia es vol "comprometre" com a actitud críticopràctica a favor de la llibertat; c) fomentar una presència lleial i crítica respecte de les generacions més joves que "contesten" les estructures actuals. El grup ni tenia la pretensió de ser un institut teològic d'"alta fidelitat" ni una "associació lliure de bombers eventuals" per apagar els incendis eclesials.

Els membres del grup disposaven de la informació següent : la Nunciatura --el titular era aleshores monsenyor Luigi Dadaglio-- havia elaborat un projecte, i el Ministeri d'Afers Exteriors amb Garrigues i tècnics de l'Opus un altre de diferent. A Roma, resulta que Casaroli refusa el del Nunci i accepta l'altre. Es veu que el Papa està mal informat. Alguns bisbes espanyols escriuen a Roma, avisant que, si s'aprova el projecte Ministeri-Opus renunciaran al seu càrrec. El projecte del Nunci consistia en un conjunt de principis encaminats a orientar convenis parcials.

El grup es proposà l'objectiu d'aconseguir que es retardés la firma del Concordat, que es trenqués el silenci i que s'impedís la firma del nou Concordat.

Aleshores es programà una campanya d'articles que apareixerien a la premsa. Les accions que la Nunciatura contemplava com a vàlides eren :

a) la tramesa als bisbes de tres articles, un de Setién, un altre de Bigordà (vegeu l'article a la postdata) i un tercer, un article editorial de Razón y Fe. Aquests articles van anar acompanyats d'una carta molt discreta en la que s'utilitzava la Nota de l'Oficina d'Informació de l'Episcopat. En la carta, a més, es prometia un estudi crític amb algunes vies pràctiques de

sortida que invalidin l'actual redacció de l'articulat del Concordat. Aquest escrit l'ha de lliurar Bigordà que l'havia de redactar a Saragossa amb Setién (Setién, aleshores, no era encara bisbe).

b) és interessant --apuntava Nunciatura-- publicar un text firmat conjuntament sobre l'actitud d'un grup de ciutadans cristians. Bigordà ha d'informar sobre aquest tema.

c) la Nunciatura ha suggerit també com a últim recurs que un grup de persones rellevants i tècnicament ben preparades redactin un document crític del Projecte. El document s'enviaria directament a Pau VI, però, per suposat, després de conèixer l'Informe de l'episcopat.

Enmig d'aquest enrenou, s'ha de situar l'assemblea de Sant Medir sobre l'avantprojecte de Concordat. L'assemblea, com s'explica en la carta enviada a Pau VI, es constituí amb una certa urgència el dia 14 de febrer de 1971, vigília de la XIV assemblea plenària de l'episcopat espanyol, on anaven a debatre el tema de l'avantprojecte. En el curs de la reunió, l'assemblea de Sant Medir es va adherir a la carta que el "Grup cristià de drets humans a Barcelona" adreçava als bisbes del país sobre l'afer concordatori, decidint de continuar més endavant l'estudi de la qüestió. Com que els bisbes van declarar el tema "matèria reservada", Sant Medir va creure oportú de continuar la reflexió sobre el tema. Una comissió organitzadora va fer tres reunions, preparant una ampla assemblea, a la qual foren convidats tots els cristians que, en 3 diumenges consecutius, assistiren a alguna de les misses de la parròquia de Sant Medir. L'assemblea tingué lloc el 28 de març de 1971. Després d'una breu exposició, va començar l'estudi d'un text-base que havia preparat

CARTA NUM. 29 : L'experiència assembleària.

Amigues i amics,

L'experiència de les assemblees sobre el Concordat havia reeixit, pel grau de participació i per l'exercici del debat. Qui sap si l'assemblea podria convertir-se en el mètode habitual de participació de la comunitat, en la marxa i en la presa de decisions de la parròquia?.

De fet, aquest és el raonament que va fer servir el rector de Sant Medir, el novembre de 1971. "Recordareu probablement --escrivia en la convocatòria-- que, el curs passat, amb motiu de les gestions concordatàries entre la Santa Seu i l'Estat espanyol, fou convocada a la nostra parròquia una Assemblea general per tal de recollir el pensament dels reunits sobre el concordat i de fer-lo arribar als seus destinataris més qualificats. El documents que en resultà fou tramès degudament al Papa, el qual, dies després, va fer-nos arribar l'avís que el document estava a les seves mans.

"L'experiència de l'assemblea --reunida en tres temps-- ha donat ocasió de creure que el conjunt dels cristians que acostumen a trobar-se, si més no cada diumenge, a Sant Medir, i d'altres, de tant en tant, podrien reunir-se en assemblea. Possiblement, l'Assemblea contribuiria a fer efectiva la participació de tots en la marxa general i en les decisions concretes de la parròquia, i, al mateix temps, esdevindria una forma de crear vincles més comunitaris entre nosaltres.

"Ara : per no caure en els defectes d'una decisió ja presa, caldria abans discutir-ho entre tots plegats. Amb aquest motiu, recollint els suggeriments de molts de vosaltres, apuntalats per

una moció que en aquest sentit va ser formulada el darrer dia a l'assemblea abans esmentada (25 d'abril de 1971), us convoco a una reunió per al dia 14 de novembre a les 11 del matí ...".

D'aquesta manera s'iniciava una nova experiència participativa i d'exercici de corresponsabilitat a Sant Medir.

Per deixar les coses ben clares, el mateix dia de l'assemblea es va distribuir als assistents una nota que contenia uns aclariments sobre l'ordre del dia :

"El que es proposa als reunits avui, aquí, no és tan sols la celebració d'alguna assemblea ocasional, sinó la constitució d'un instrument normal i permanent pel qual els cristians que d'alguna manera es troben a Sant Medir participin responsablement i efectivament en la marxa general de la parròquia i en les decisions esporàdiques més importants que s'hagin de prendre. (...)

"Si s'admet l'assemblea tal com es proposa als reunits, es considera que l'assemblea és permanent. Ara : l'assemblea actuaria en les reunions. (...) Respecte del temes caldria pensar no tan sols en els fets que demanen clamorosament la reunió en assemblea, sinó en els que fan referència a la marxa normal i a l'orientació que caldria donar a les institucions, a l'economia, a les activitats, etc.; a les prioritats pastorals; als camps de pastoral; etc."

Quedava, doncs, ben clar quina era la naturalesa de l'assemblea. Repassant els papers --es van publicar alguns butlletins de l'assemblea i d'altres fulls més informals-- s'ha de concloure que durant gairebé tres anys --1972 - 1974-- el recurs de l'assemblea, amb alts i baixos, fou un instrument que va donar una forta cohesió i sentit de responsabilitat a la

parròquia en situacions internes prou complicades. Van ser unes 15 les assemblees celebrades. Pel que sembla, però, les primeres, celebrades el 1972, van ser les més denses i de més participació.

En la sessió constituent, 14.XI.1971. s'elegí una comissió gestora. El primer que es va fer fou una informació sobre les realitats pastorals de Sant Medir. I, sobre aquesta base, es constituïren 5 grups de reflexió : 1) Vida cultural; 2) Evangelització i Catequesi; 3) Grups i associacions; 4) Serveis; 5) Presència dels cristians en el món.

Els 5 grups es van anar reunint independentment, treballant en el camp prèviament escollit. De totes maneres, els 5 grups van coincidir en considerar que el punt 5, "presència dels cristians en el món", podia ser el punt de referència de tots els altres, d'acord amb aquestes línies de força : 1. Ajuda i animació dels cristians compromesos, o amb possibilitats de compromís, a partir de la fe. 2. Possibilitats i condicions per una presència o testimoniatge global de la parròquia en el barri, en la societat. 3. Organització interna de la parròquia per dur a terme aquesta presència en el món.

És singularment interessant el butlletí corresponent a l'assemblea celebrada el 12 de març de 1972. Una còpia del contingut és a la postdata. Per cert, només transcriu la versió catalana, ja que de fet, el butlletí es publicava en les dues llengües. A part del que s'havia demanat, cal tenir present que durant una colla d'anys a Sant Medir es va gaudir de la presència i de la col.laboració d'un grup de noies, procedents de fora de Catalunya, que es preparaven per ser "Germanes Blanques" amb

destinació a països africans. La integració i la col.laboració d'aquestes noies a la parròquia van ser admirables. I en les assemblees la seva veu va ser sempre de pes.

Deia abans que era singularment interessant el butlletí núm. 2 corresponent al 12.3.1972. La veritat és que tots els butlletins i tots els papers de l'assemblea en són d'interessants. La diversitat de parers, la presència de veus contestatàries, les ganes de connectar amb la realitat, la imaginació creadora aplicada a la litúrgia s'hi fan paleses. N'hi ha prou amb veure les contradiccions amb les que va topar la proposta d'una carta a l'arquebisbe de Barcelona Dr. Jubany, sobre l'ensenyament religiós a les escoles, o la idea que agafava l'assemblea sobre l'autèntica naturalesa de la parròquia.

És curiós l'informe que es va fer sobre els grups que actuaven en el Centre Vell, quan encara no s'havia fet en aquell indret la construcció d'habitatges i d'instal.lacions que es va concloure al començament dels anys 80. D'entre els grups que s'hi movien hi ha constància de l'Agrupament Germanor "Sant Medir"; Club d'Esplai Infantil, Escoltisme : llops, Ràngers, Pioners; Gimnàs parroquial Sant Medir; Motos (a més de guardar les motos, remotament hi havia la idea de formar una escuderia de competició); Pa + U diversió; Rosa d'Abril, sardanistes; Spurne --teatre, xerrades--. L'assemblea va establir que els grups que actuaven al Centre Vell havien de reunir unes condicions : 1, La línia ideològica i educativa ha d'estar d'acord amb la Declaració Universal dels Drets de l'Infant i amb els Drets de l'Home. 2, Els objectius i les activitats de cada grup no poden ser contraris als de l'Església. 3, Els grups han de ser acceptats per una comissió representativa de l'assemblea. A més, han de ser

grups oberts i sense ànim de lucre. No tothom va estar d'acord amb aquests criteris. Va haver-hi, per exemple, qui, respecte de les condicions, observava el següent :

1. És una fase molt bonica, però em sembla que el que més cal és que cada grup "tingui" una línia ideològica i educativa, que l'entenguin i la mantinguin.

2. Potser seria millor que "no ser contraris als de l'Església" dir que han d'estar d'acord amb els criteris de l'Església.

5. L'admissió de membres no ha de dependre únicament de les dimensions del local, sinó de l'acceptació de la "línia" i dels "objectius i finalitats".

7. El lucre ja se suposa que és econòmic; les accions desprestigiadores potser s'haurien de concretar, almenys en alguns aspectes.

A l'assemblea del 29 d'octubre de 1972 que analitzava el tema de la presència en la barriada va oferir una fotografia molt reveladora de les preocupacions i dels compromisos que tenien els assembleistes. Vegeu-ho a la postdata.

En relació amb aquest punt, la comissió, després de sospesar les diverses aportacions, va posar de relleu les observacions següents :

"-- necessitat de la presència cristiana no tan sols en situacions molt concretes, sinó en tots els àmbits i en tots els tipus de problemes -- també en els marginats (malalts, vells, etc.);

"-- el reconeixement de que els cristians que freqüenten la parròquia són molt diferents entre ells i que hi han sensibilitats molt diverses -- en alguns potser nul.les -- davant dels problemes;

"-- el diferent abast que es dóna a la condició de militant, pròpia de tot cristià;

"-- els perills que cal evitar : el de voler suplir el compromís dels cristians amb preses de posició per part de la institució parroquial; i el de separar de tal manera allò que és temporal del que és espiritual que sembli que la presència s'ha de reduir a la "sagristia";

"-- la distinció entre la il.luminació evangèlica de la realitat i la denúncia de les injustícies, i la lluita concreta per transformar la societat;

"-- el respecte a la pluralitat de compromisos i d'opcions;

"-- l'aplicació d'aquest principi de respecte a la col.labo_ració amb els diferents grups existents;

"-- la necessitat de consulta, pel cas d'una presa de posició de la parròquia com a tal."

L'autocomprensió que els participants en les assemblees tenien de l'estructura parroquial no era pas coincident. Per això, hi ha, en alguns, l'interès de conèixer a fons la "comunitat de base" (assemblea del 26.11.72 i 17.12.72). La porta, pel que es veu, queda oberta i s'emmarca dins del concepte de la parròquia com a comunitat de comunitats.

Abans de concloure aquesta carta, que ha volgut subratllar l'assaig de la via assembleística que va fer Sant Medir a la primera meitat dels 70, voldria recollir una colla de característiques que configuren en aquesta època el fet social o

sòcio-religiós Sant Medir : la recerca de la identitat de la parròquia segons el model ofert pel Concili Vaticà II; el treball intens d'armadura interior dels components de la parròquia a través de la Catequesi d'adults, de cursets bíblics, de la incipient Catequesi familiar; l'obertura als problemes del barri i la participació amb altres associacions existents a la barriada o al sector; la preocupació per les qüestions d'àmbit general, o universal; la convivència d'actituds diverses, algunes d'elles radicalment oposades.

Som als anys 1970-1974. A tots els nivells es té el pressentiment que l'acabament de la dictadura no és llunyà. A Sant Medir aquesta circumstància es viu amb responsabilitat i amb el desig de demostrar o de constatar : que l'experiència de la fe compromesa i alliberadora se sent incòmoda dins d'un règim autoritari, i que, per això mateix, es vol contribuir a l'èxode cap a la llibertat social i política.

Fins aviat.

Una abraçada.

**CARTA NUM. 30 : Els drets humans i la presència en la
societat.**

Amigues i amics,

Tot i que pugui semblar absolutament obvi, la característica que de forma permanent, durant tota la vida de la parròquia, sobresurt per damunt de tot, és l'obsessió d'ésser present en la barriada, en la societat, en el món.

Dels anys 1971 al 1974, ressenyava en la carta anterior el camí assembleari que va adoptar Sant Medir per tal de fer efectiva la corresponsabilitat de tots els seus membres en la marxa, en l'estil i en les decisions de la parròquia. I, certament, és un aspecte digne de ser subratllat per si mateix. Ara bé : per damunt del mètode, són encara més notables el pensament i el projecte que omplien o amaraven els continguts de l'activitat assembleària. Estic referint-me al propòsit permanent de presència en la barriada. "¿Es tracta d'aconseguir --es demanaven-- la presència dels cristians (o de la parròquia) en la barriada, en la societat, en el món; o bé, al revés, es tracta de procurar que els problemes i els fets de la barriada, de la societat, del món es facin presents a la parròquia i als cristians?. Ambdues coses són necessàries. ¿De quina manera aconseguir-ho?! Per mitjà del contacte amb la barriada i amb la societat. Un contacte que demana que es coneguin els fets i els problemes i els conflictes de més interès que afecten la barriada i la societat; i, per tant, que es doni i es rebi informació del que hi ha i del que passa (sobretot, tenint en compte la manca d'informació del nostre país); que es vagi fent un treball

infatigable de sensibilització (...). És important d'aprofitar l'avinentesa dels fets que més poden afectar les persones que viuen a la barriada i les persones que freqüenten la parròquia; que es doni resposta, pràctica als problemes i conflictes (...), col.laborant també amb tots els qui ja treballen a favor de la barriada; i que, per tant, hi hagi contacte amb els grups, centres i institucions existents que treballen pel millorament i per la promoció dels altres. (Aquest contacte suposa informació dels organismes existents. Dintre d'aquest capítol cal fer esment del Centre Social de Sants, creat feia poc temps, i d'alguns dels seus objectius: problemes d'ensenyament, d'urbanisme, de sanitat, etc)".

A continuació, es feia referència a un altre mitjà : "la presència en el món que realitzen els cristians engatjats amb el seu compromís militant". Després de descriure el mètode del veure, judicar i actuar que vertebrava l'actuació dels militants cristians, el paper emfatitza : "Aleshores la parròquia ha de facilitar i potenciar l'ajut per a la fe dels cristians militants; ha de despertar les responsabilitats dels creients d'ara a noves vocacions de militants; quedarà enriquida amb les experiències dels militants".

Bé, això és molt bonic, em direu, però està en el paper.

Per favor, us demano que vosaltres mateixos o bé sacsegeu les vostres memòries, si és el cas, o pregunteu a testimonis directes d'aquella època. Quan es parlava de tot això en les assemblees, s'acabava l'any 1972 i s'estrenava el 1973. Per cert, el 1973 era el 25e aniversari de la parròquia. La temperatura social i humana del 1973 mireu de captar-la recordant o tenint present que aquell any fou el de la crisi del petroli amb totes

les repercussions socials i econòmiques que va tenir, el de molts conflictes socials a Barcelona i rodalies, el del Watergate amb la crisi que va suposar a USA; el del cop militar a Xile; el de l'acabament de la guerra del Vietnam; el de l'assassinat de Carrero Blanco. Entre parèntesi, deixeu-me recordar aquí que fou també l'any de la mort de Picasso, Maritain, Neruda, Gabriel Marcel i Pau Casals.

Aquells anys, a més, tant la parròquia, com el Centre social de Sants, vivien una ebullició permanent des d'un punt de vista social, participant del ritme reivindicatiu que tant la naixent assemblea de Catalunya com els partits polítics i els moviments sindicals i les terceres vies posaven a flor de pell de la societat que, especialment amb l'assassinat de Carrero Blanco, pressentia canvis més o menys immediats en el règim. D'altra banda, l'estructura diocesana, des de l'any 1970, havia coordinat la parròquia de Sant Medir amb les altres parròquies i les organitzacions cristianes obreres de tot Sants, L'Hospitalet i Cornellà. Els fets van demostrar que aquesta mesura no va ser tan sols burocràtica sinó que va permetre una circulació molt més ampla i molt més intensa de sensibilitat social i de solidaritat efectiva.

Una mica més endavant, a Sant Medir s'hi va constituir un "Grup cristià de defensa i promoció dels Drets Humans", que actuava més o menys coordinadament amb l'organisme del mateix nom que funcionava a tota la diòcesi. Entre les primeres accions del Grup hi hagueren aquestes : solidaritat amb l'actitud pacifista de Lluís M. Xirinachs, el qual, per cert, havia intervingut a Sant Medir en una conferència sobre la "no-violència activa" el 9 de març de 1973; una altra de les tasques del Grup fou la

"No us adoneu que no és aquest el tracte que heu de donar al poble?. No us adoneu de la desesperació que es desencadena en alguns dels seus membres?. No us adoneu que, si no es resolen els problemes a fons, s'intensificarà la violència que seguirà generant inexorablement noves víctimes?".

"Aquest era el to de la paraula profètica d'aquella Església, pobre i lliure. A l'últim, sentint que havia recuperat la força i la credibilitat, llançà a tots un crit : "Fora l'espasa".

"El crit em despertà. En despertar-me vaig desitjar que el somni ja no fos un somni".

I segueixo desitjant-ho. A Sant Medir, i a molts altres llocs, s'hi vivien, si més no, espurnes d'aquest somni.

Fins aviat.

Una abraçada.

**VII. SENYES D'IDENTITAT DE LA PARROQUIA EN LA DEMOCRACIA I
EN LA SOCIETAT SECULAR**

1975 - 1980

1975 - 1980 : Cronologia

- 5.75 El "Grup cristià de defensa i promoció dels drets humans" queda constituït oficialment a la parròquia.
- 9.75 II Cicle de teatre "Cavall Fort".
- 9.75 Dins de la Catequesi d'infants s'introdueix també la Catequesi familiar, orientada a formar els pares perquè siguin els catequistes dels seus fills.
- 10.75 El titular de la parròquia, després de cinc reunions preparatòries --9.3, 20.6, 28.8, i 4 i 10.9--, convocà alguns representants de la comunitat de cara a crear el Consell Pastoral.
- 9.11.75 Reunió provisionalment constitutiva del Consell Pastoral de Sant Medir.
- 2.76 Consulta a tots els participants de la Missa del diumenge sobre la constitució definitiva del Consell Pastoral.
- 4.76 Tancada de mestres de Catalunya a l'escola de Sant Medir.
- 6.76 S'ajorna la redacció dels Estatuts i es tria l'alternativa d'un període d'assaig.
- 9.76 III Cicle de teatre "Cavall Fort".
- 9.76 Es programa la Catequesi d'infants d'acord amb l'acceptació de tres modalitats : Catequesi normal, Catequesi familiar, Catequesi familiar exclusivament amb mares.
- 10.76 El Consell accepta una Comissió permanent.
- 1.77 El Grup de drets humans, el Consell i tota la feligresia es fan sensibles a la matança d'uns advocats laboralistes per part d'un grup ultra-dretà a Madrid.

- 1.77 Proposta oberta a tots els feligresos perquè vulguin col.laborar en algun servei parroquial. 80 respostes concretes .
- 2.77 Mini-assemblea a l'església sobre el fet religiós tractat en el Congrés de Cultura Catalana.
- 2.77 Curset d'orientació sindical organitzat pel Grup de drets humans.
- 3.77 Curset d'iniciació política organitzat pel Grup de drets humans.
- 5.77 Debat sobre les pròximes eleccions generals (15.6.77) : són les primeres democràtiques.
- 6.77 S'acorda de procedir al redactat dels Estatuts del Consell.
- 9.77 IV Cicle de teatre "Cavall Fort".
- 9.77 Campanya dels drets del nen.
- 10.77 Dossier informatiu sobre el procés constitucional del país, i concretament sobre el fet religiós i l'anomenat impost religiós.
- 11.77 Promulgació dels Estatuts del Consell. Conferència de Jaume Lorès sobre l'Església Catalana.

- 1.78 Concert d'orgue, després d'algunes millores d'instal·lació.
- 2.78 Conferència de Joan Grau sobre "la transmissió de la fe en una societat secular".
- 2.78 Homenatge a la Societat Coral "La Floresta" amb ocasió del seu I Centenari, a Sant Medir que demana la participació de la Coral Sant Jordi.
- 5.78 I Festa literària de maig a Sant Medir.

- 9.78 V Cicle de teatre "Cavall Fort".
- 10.78 Es formen 5 comissions de treball dins del Consell : 1) economia, 2) litúrgia, 3) presència en el barri, 4) contacte amb la comunitat, 5) joventut.
- 5.79 II Festa literària de maig.
- 9.79 Vaga de fam i tancada a la parròquia d'in grup de mares (las madres de Mayo) argentines per a protestar pels "desapareguts" (es parlava aleshores de 15.000). S'obtingué el suport de l'ONU, del Grup cristià de drets humans, d'una representació del Front Sandinista de Nicaragua, de veïns del barri, de Lluís Xirinachs, d'ERC i de la Comissió de solidaritat amb els familiars desapareguts.
- 10.79 Preparació dels joves al Concili de joves promogut per Taizé, a celebrar el Cap d'Any pròxim a Barcelona.

CONTEXT MUNDIAL

1975 - 1980

- 24.02.76 Veus eurocomunistes a Moscó.
- 1.03.76 Sentència favorable als pares de Karen Ann Quinlan que demanaven als metges que desconnectessin. Però, no ho faran. Algú ho va fer el 12 de juny de 1985.
- 9.03.76 Consell de guerra contra l'UMD (Unió Militar Democràtica).
- 5.04.76 Fuga d'uns 30 presos majoritàriament d'ETA a Segovia.
- 23.04.76 Apareix el diari Avui.
- 30.04.76 S'estrena a Barcelona "El gran dictador".
- 1.05.76 Se suprimeix el Consejo Nacional del moviment.
- 3.07.76 Adolfo Suárez, president del Govern.
- 18.07.76 Esclaten 28 artefactes del GRAPO.
- 28.07.76 Espanya renuncia al dret de presentació de bisbes.
- 4.08.76 Decret d'amnistia.
- 10.08.76 Reunió de Felipe González amb Adolfo Suárez.
- 10.09.76 El govern aprova el projecte de llei de reforma política.
- 13.09.76 La CEE es mostra favorable al programa reformista de Suárez.
- 9.10.76 Neix Alianza Popular.
- 6.12.76 Adolfo Suárez inicia contactes amb Pujol, Pallach i Trias Fargas.
- 15.12.76 Referendum per la reforma.
- (És l'any de la mort de Chou En Lai, Agatha Christie, Visconti, Heidegger, Mao Tse Tung, Malraux).

- 7.01.77 "Carta 77" de Praga. Václav Havel.
  - 21.01.77 Llei de despenalització de l'avortament a Itàlia.
  - 24.01.77 Assassinats d'Atotxa.
  - 17.02.77 La Pasionaria demana el passaport per entrar a Espanya.
  - 2.03.77 Cimera eurocomunista a Madrid.
  - 9.04.77 Legalització del PC.
  - 14.05.77 Don Juan renuncia els seus drets.
  - 15.06.77 Eleccions generals a Espanya.
  - 24.06.77 Primer encontre de Carrillo amb el rei.
  - 27.06.77 Retorn de Josep Tarradellas.
  - 11.09.77 Diada multitudinària a Barcelona.
  - 27.10.77 Pacto de La Moncloa.
  - 23.10.77 "Ja sóc aquí".
- (És l'any de la mort de Josep Pallach, Ernst Bloch, Charles Chaplin).
- 7.03.78 Trencat el consens sobre la Constitució. Es retira el PSOE.
  - 16.03.78 Segrestament d'Aldo Moro.
  - 9.05.78 Mor assassinat Aldo Moro.
  - 23.06.78 Procés a les Brigadas Rojas.
  - 8.07.78 Pertini, president a Itàlia.
  - 25.07.78 Neix el primer nen probeta.
  - 6.08.78 Mor Pau VI.
  - 26.08.78 Albino Luciani, Joan Pau I.
  - 28.09.78 Mor Joan Pau I.
  - 17.09.78 Cimera de Camp David : Begin, Carter, Sadat.

CARTA NUM. 31 : Memòria escrita des de la perspectiva del
Consell Pastoral.

Amigues i amics,

El capítol que comença té una altra cadència. Resulta que la mateixa persona, que redacta i firma aquestes meditacions epistolars, l'any 1980 va fer-se càrrec de la memòria dels 5 primers anys del Consell Pastoral definitiu de la parròquia. Aquella memòria, pel que he pogut verificar novament, dóna una informació i una visió prou detallada del que va ser i va fer la parròquia del 1975 al 1980. He pensat que valia la pena de canviar la rutina epistolar per un altre gènere, que té l'avantatge de recollir els fets des d'una distància molt més curta, molt més immediata. El rol de testimoni investigador corresponal que he anat desplegant fins ara, el canvio pel rol de testimoni investigador actuari. La crònica queda incorporada al text de la memòria, amb els annexes documentals. A partir de la segona meitat del 1980, tornaré a agafar el fil de les cartes.

Abans, però, d'entrar en el bloc d'aquests anys, 1975-1980, que fan girar els fets al voltant del reflexe que trobaven en el Consell Pastoral, he de fer constar que el naixement del Consell té la seva pre-història. Primer : dels mateixos documents es dedueix que la fórmula assembleària va entrar en una etapa de fatiga perquè l'ampliació dels compromisos cada cop era més gruixuda. I segon : la convicció que la direcció de la parròquia no havia de ser exclusivament clerical sinó que havien de compartir-la d'altres membres de la comunitat suficientment

representatius seguia vigent i més que vigent. No es pot oblidar que l'etapa democràtica en la vida civil es presentia cada cop més i més pròxima, real i efectiva.

Proves del fet que, abans del 27 d'octubre de 1975 en què el rector de la parròquia fa la convocatòria per a una etapa constituent del Consell, ja s'anava madurant el tema, les veig en unes notes particulars de mossèn Vidal. Juntament amb un qüestionari que podria servir de base per al debat de formació del Consell, hi ha constància que la idea del Consell s'ha reflexionat el 8 de març de 1975, el 20 de juny, el 28 d'agost, el 4 i 10 de setembre i tots els dijous del mes d'octubre.

"De totes aquestes reunions n'han sortit alguns punts que oferim com a base de treball per madurar i posar en pràctica aquesta idea", diu literalment el paper. Les bases, a les que fa referència, són aquestes :

"Projecte de bases per a un Consell Pastoral

1.- Creació. La creació del Consell Pastoral és una necessitat dels laics en la marxa del Poble de Déu. (...)

2.- Funció. Caldrà situar-la en una atenció a les realitats i als esdeveniments dels homes del seu entorn; haurà d'atendre el treball pastoral que es faci a la comunitat i marcar línies del què convindria fer. El Consell, però, no ha de monopolitzar ni coordinar els treballs dels diferents grups de la comunitat parroquial.

3.- Responsabilitat. Els components del Consell Pastoral seran plenament responsables dels seus acords, independentment de si aquests són decisoris o només consultius.

4.- Elecció. El Consell ha d'ésser elegit per tot el Poble, és a dir, per tota la comunitat de creients de Sant Medir. S'ha d'evitar que l'organització es faci precipitadament, creant, abans, unes condicions de sensibilització en la comunitat que afavoreixin la seva gradual creació.

5.- Inicis. En aquest període inicial o d'assaig caldrà formar un grup provisional (...)"

Us convido, doncs, a canviar el gènere literari per a esbrinar què va passar del 1975 al 1980 a Sant Medir. En comptes del de corresponsal epistolar, el meu paper serà el d'actuari.

Fixeu-vos que els primers passos del Consell coincideixen amb els primers passos de la transició democràtica al nostre país.

Bona lectura.

Una abraçada.

1975 - 1980

CONSELL PASTORAL DE LA PARROQUIA DE SANT MEDIR

Crònica de 5 anys.

En la vida del Consell de Sant Medir, s'ha acomplert una etapa important, significativa. Ha estat un esforç innegable, amb llums i ombres, amb èxits i amb fracassos, com és normal.

L'experiència del Consell ha estat un intent, és un intent. L'intent de fer efectiva la corresponsabilitat dels cristians, laics i sacerdots, en la tasca de bastir una comunitat cristiana, oberta a l'evangelització, sensible als problemes del propi poble, apassionada per la causa de Jesús, que, en definitiva, és la causa a favor del bé definitiu i total de l'home.

L'intent que la parròquia de Sant Medir ha fet i està fent en aquest sentit no és tan sols un esforç de voluntats --i de bons desigs i intencions--; és alhora un esforç estructural, és a dir, creador de les circumstàncies i condicions objectives, per efecte de les quals esdevingui més consolidat i efectiu el procés de maduració d'una comunitat corresponsable.

És per això, també, que val la pena d'aprofundir en la pròpia història. Així s'enfonsen més les arrels. I, aleshores, la volada vers el futur pot tenir tota la força de la novetat i de la creativitat, però, amb la garantia, al mateix temps, de les referències que atorga l'experiència viscuda i recordada amb il.lusió.

No tan sols la història del Consell Pastoral, sinó tota la història de Sant Medir, ens recorden que la creació va sempre acompanyada de sofriment i esperança. Ambdues realitats es donen

vida mútuament. El sofriment sense esperança seria ressentiment i desesperació. L'esperança sense el sofriment només engendra il·lusions, ingenuïtats i alienacions.

M'agradaria, doncs, de repassar amb veu alta l'itinerari que, tots junts, hem fet des de l'any 1975 fins ara. La mirada als cinc primers anys del Consell Pastoral de la nostra Parròquia aportarà segurament una mica de llum per a veure el camí recorregut, corregir les marrades que s'hagin fet i encoratjar els possibles encerts de cara a l'esdevenidor.

Fa justament cinc anys que, amb tota la il·lusió del món, vàrem començar l'experiència del Consell Pastoral de Sant Medir. No era, com ja sabeu, el primer intent d'incorporar seriosament els seglars en la responsabilitat de la parròquia, d'una manera estructurada. Efectivament, l'any 1965 s'havia fet una primera prova de Consell Pastoral; i, més endavant, l'any 1971, es va fer el llançament d'una colla d'assemblees parroquials : sempre amb la mateixa finalitat. Però, cap de les dues experiències arribà a tenir una durada llarga. Per causes diverses, en els dos casos, les coses quedaren encallades i, en definitiva, suspeses.

El fet de no començar des de zero, l'any 1975, obligava naturalment a no precipitar-se i a vetllar per tal de no caure en els paranys que poguessin fer frustrar novament l'experiència que s'anava a relançar.

El cert és que el Consell Pastoral de la nostra Parròquia compta ja amb cinc anys. Es tracta d'una experiència que no té res de menyspreuable. I pel que penso, malgrat la constatació de punts que demanen revisió i correcció, el Consell presenta una notable consolidació i està en condicions d'afrontar el futur amb garanties més estables encara.

Però, valdrà més que deixi de banda les interpretacions i que refaci, ni que sigui una mica per damunt, la història d'aquests cinc primers anys del nostre Consell. La crònica, significativament documentada amb una colla de textos que formen part dels apèndixs, esdevindrà, segons el meu parer, el mitjà més adequat per a la tasca de revisió, de renovació, de relançament del Consell.

1975-1976 : Represa del Consell

El dia 27 d'octubre de 1975, mossèn Josep M. Vidal, després d'haver-se assessorat per l'equip de sacerdots de la parròquia i per alguns seglars, adreçà una convocatòria a un grup de persones vinculades a Sant Medir, amb el propòsit de consultar i, en el cas de rebre una resposta afirmativa, de procedir a la constitució del Consell de la parròquia, amb un caràcter provisional. (Vegeu la carta de convocatòria en l'Apèndix 1).

Les persones destinatàries de la convocatòria foren escollides de forma que tots els grups que, per raons pastorals, es movien i desplegaven alguna activitat en la parròquia --catequesi familiar, d'infants i d'adults, equips d'informació i reflexió, grup de drets humans, sector exiliat de Santa Dorotea, ACO, equip de Litúrgia, escola parroquial ...-- hi fossin representats. En alguns d'aquests grups es feu una espècie d'elecció. A més a més, foren convocades algunes persones, per la seva relació o vinculació amb determinades entitats cíviques del barri o de la zona.

Val a dir que, tret de dues o tres persones que de forma raonada i motivada declinaren la invitació, tots els convocats feren cap a la reunió que tingué lloc el dia 9 de novembre, de 10 a 2, al carrer Constitució, 28-30, entresol.

Posats a debatre les pautes que constituïen l'ordre del dia, els assistents van arribar als acords següents :

1. expressar la conformitat de procedir a la constitució d'un Consell provisional.

2. acceptar de moment de formar part d'aquell Consell.

3. establir una petita comissió que s'encarregués de dibuixar les característiques i el funcionament que hauria de tenir el Consell.

4. reunir-se periòdicament per anar deliberant sense presses sobre els passos que s'anessin donant.

D'aquesta manera, la Comissió i el plè es reuniren regularment al llarg de tot el curs, des del novembre de 1975 fins el juny de 1976.

Ben aviat --el 24.XI.75--, es decidí que "el Consell no s'ha d'organitzar precipitadament. S'havien de crear unes condicions favorables durant un període d'assaig".

El mes de febrer de 1976, tingué lloc un gest important : Els membres de la Comissió es dirigiren un diumenge a tots els cristians congregats per a les diverses misses i els informaren del projecte que els inquietava, des de feia 3 o 4 mesos, de formar un Consell Pastoral "que sigui --deien-- realment la veu del Poble de Déu en aquesta petita parcel.la de l'Església que en diem la parròquia de Sant Medir". Al mateix temps, lliuraren a la comunitat una "comunicació" de 6 punts que era una espècie d'avantprojecte per a definir la naturalesa del Consell.

En acabar el curs, el dia 16 de juny de 1976, el plè del Consell provisional celebrà una llarga trobada de revisió, des de les 4 de la tarda fins a les 12 de la nit, en els locals de l'Escola parroquial. El punt central de la reunió fou el balanç del treball de sensibilització sobre el Consell que s'havia portat a terme al llarg del curs. Davant la proposta d'elaborar de seguida els estatuts del Consell, fou presentada una alternativa : ajornar la redacció per tal de verificar primer la seva viabilitat amb l'experiència d'un any. L'alternativa prosperà. Alhora, de cara a donar una altra passa en el camí que s'havia encetat, fou proposada l'elecció d'un responsable que, amb els assessoraments pertinents, presentés un pla de treball per al curs 1976-1977. La persona elegida es comprometé a presentar un projecte sobre la manera de treballar dins del Consell i l'esboç d'un programa per al curs 1976-77.

1976-1977 : Aconsellar, detectar i promoure

El 8 d'octubre de 1976 se celebrà la primera reunió del curs. D'acord amb la resolució presa el dia 16 de juny, es feu una proposta sobre la manera de treballar que podria seguir el Consell. (Vegeu l'Apèndix 2). Hi havia prevista, en la carta de convocatòria, una segona part, encaminada a aplicar, ja des del primer dia, en el cas que fos aprovada la proposta abans esmentada, els punts que figuraven també en l'ordre del dia. A la carta de convocatòria s'hi afegia una postdata que recordava que "un dels punts que caldrà revisar és el del cap del Consell. El que firma aquesta convocatòria va assumir la responsabilitat de cara a preparar la primera reunió del curs".

En la reunió del dia 9 d'octubre de 1976 es decidí, per unanimitat,

a) d'acceptar la proposta sobre la manera de treballar.

b) de confirmar per un any, el cap del Consell, (...) el qual demanà l'ajut d'un comitè permanent. El comitè fou elegit democràticament en la reunió del 12 de novembre següent.

c) de tractar la segona part de l'ordre del dia en una nova reunió, convocada des d'aquell moment per al dissabte 23 d'octubre.

Així, doncs, alhora que quedava aprovat l'estil de treballar que hauria de seguir el Consell, eren determinades les funcions pròpies del Consell. Segons consta en el resum de la reunió del dia 8 d'octubre, resum que serví de "memorial" per a convocar el Consell per al dia 23 d'octubre, eren aquestes :

a) aconsellar, de forma deliberativa o vinculant, en les activitats i qüestions de la vida de la parròquia;

b) detectar els fets i realitats (més locals i més universals) que tenen una real repercussió sobre la barriada i sobre les exigències pastorals;

c) fer de promotor de tota la tasca pastoral (coordinant d'alguna manera el que es va fent, impulsant les iniciatives que comencen, obrint noves possibilitats en els camps per ara menys atesos o desatesos).

A partir de la reunió de 12 de novembre de 1976, la pauta a la que s'ajustà normalment l'ordre del dia, contenia, com a mínim, tres punts : 1) coses a consultar; 2) fets d'incidència i repercussió sobre la vida dels creients i sobre l'activitat pastoral; 3) aspectes a promoure.

Repasant la crònica del curs 1976-77, aquest és el balanç que surt :

1. Entre les consultes fetes, hi figuren :

-- la forma de tenir present en el ministeri dels preveres, en la tasca del Consell i en la vida de la parròquia, la idea aglutinant per al curs sobre "la identitat cristiana". (Vegeu el text lliurat al Consell sobre "la identitat cristiana" en l'apèndix 3).

-- detalls concrets sobre la celebració eucarística.

-- les línies dels diferents nivells de la catequesi.

-- orientació per a l'acolliment.

-- serveis d'informació.

-- pressupost econòmic extraordinari per a determinades millores de l'església i de l'activitat catequètica.

-- criteris de la Vicaria episcopal de la Zona sobre l'ús dels locals eclesiàstics.

-- calendari de les reunions.

-- fitxes per a suggerir noves incorporacions de cristians en les activitats de la parròquia (la proposta es feu el 23 de gener de 1977 i respongueren 80 feligresos).

-- actuació respecte de les necessitats econòmiques de la parròquia.

-- comissions de la parròquia i possibles equips del Consell.

2. Entre els fets i qüestions d'actualitat que podien incidir més fortament en la vida de la fe i en la vida humana del barri, hi entraren :

-- un primer bloc de qüestions, que aparegué ja en la reunió del 23 d'octubre de 1976 : l'ensenyament religiós a les escoles, l'opció política, el fet sindicalista, el Congrés de Cultura Catalana, l'atur, l'amnistia, el millorament dels barris, etc. Davant d'un panorama tan extens, es plantejà la forma de treballar aquests temes, sense convertir les reunions del Consell en cercles d'estudi. Com fer-ho, doncs? : demanar una ponència sobre el conjunt?; tractar-los successivament un per un?. Finalment, s'imposà la solució de fer-ne una lectura ràpida des de la fe, amb motiu de la proximitat del Nadal, i expressar el resultat amb forma de "comunicació nadalenca" a tots els feligresos. (Vegeu l'apèndix 4).

-- la setmana negra del mes de gener de 1977. El Consell va compartir del tot la presa de posició del Grup de drets humans. (Vegeu en l'apèndix 5 la nota : "Que ningú no ofegui la veu de pau i d'esperança del nostre poble").

-- el Congrés de Cultura Catalana i forma de participar-hi des de la parròquia. El 6 de febrer, després d'algunes misses, se celebrà a la mateixa església una mini-assemblea sobre el fet religiós tractat pel Congrés de Cultura Catalana.

-- la nova legislació sindical.

-- el període electoral.

-- la taula o assemblea democràtica de Sants.

-- presa de posició relacionada amb el període electoral. En relació amb les futures eleccions generals que havien de tenir lloc el 15 de juny de 1977, el Consell en feu debat, mantingué una mica de correspondència amb alguns membres de la Conferència episcopal espanyola : cardenal Tarancón, cardenal Jubany i secretari de l'episcopat, monsenyor Yanes, i, finalment, feu

públic un comunicat. (Vegeu, en els apèndixs 8, 8 bis i 8 ter, el resum del debat efectuat pel Consell, l'intercanvi de cartes amb monsenyor Yanes, i el text del document).

-- les qüestions que anava tractant el Grup cristià per a la defensa i promoció dels drets humans, de la parròquia, d'alguna manera, si més no amb pla informatiu, passaven a les reunions del Consell : amnistia, atur, atenció a empreses amb problemes, etc.

3. En el camp de les activitats o atencions pastorals a promoure, aquell curs hi sortiren :

-- com fer-ho per a promoure una pastoral de joventut.

-- possibilitat d'assemblees informatives per a tota la comunitat, aprofitant l'avinentesa de la missa dominical. Sobre el tema se'n feu un debat. (Vegeu l'apèndix 7).

-- una anunciada proposta sobre l'acolliment, que mai no arribà a estar a punt.

-- propostes sobre la informació i un possible equip de secretaria.

-- la línia de reflexió per al temps quaresmal.

-- presència cristiana en la barriada. Sobre aquesta qüestió foren plantejades als membres del Consell Pastoral les preguntes següents : a) com fer-ho perquè els cristians i la parròquia es moguin per la problemàtica del barri?; b) com fer-ho perquè els cristians se sentin efectivament solidaris del món obrer?; c) com fer-ho perquè els cristians s'adonin de les situacions de més marginació que hi han a la barriada. Com fer-ho perquè els cristians es trobin al costat dels més marginats?. (Vegeu, en l'apèndix 6, una síntesi d'aquest debat, seguint l'ordre de les intervencions recollides en la mateixa reunió).

En el moment de fer el balanç del curs --durant el qual el Consell es va reunir 13 vegades, i el petit comitè 26 vegades, apart de les 13--, no va mancar-hi una certa nota d'humor negre, expressat però molt sincerament : una de les persones del Consell va dir : "Jo tinc la impressió que no hem fet res". Davant d'un judici tan desmemoriat, es va fer una repassada sobre les 13 reunions i el treball realitzat. Així, aquella estimació tan singular se n'anà al sac dels judicis precipitats.

Amb tot, l'autocrítica del Consell ajudà a destacar :

-- que, per manca de braços o de temps, algunes orientacions no havien passat del nivell de la intenció o de la sensibilització;

-- que, en alguns casos, havia fallat el procés que demana l'operativitat d'unes propostes : indicació ben precisa de l'objectiu, possibilitat concreta de portar-ho a terme, efectius amb els quals es pot comptar, mitjans a utilitzar, calendari per a marcar les etapes.

La sinceritat obliga a dir que, quan aquestes normes elementals no s'observen en un cos corresponsible com ha d'ésser el Consell Pastoral, les propostes esdevenen pràcticament encàrrecs a acomplir per part de les altres persones. D'això, naturalment, també en té experiència el Consell Pastoral. Però, en honor a la veritat s'ha de dir que aquesta no ha estat pas la tònica.

En acabar el curs 1976-77, s'arribà a la constatació que l'experiència efectuada donava suport suficient per a convertir el procediment seguit en lletra d'estatut. I, així, s'acordà de

convocar per al primer trimestre del curs 1977-78 una assemblea, que pogués ratificar el text dels estatuts. Text, que fou objecte d'anàlisi dins les reunions del Consell.

1977-1978 : l'any dels estatuts

La convocatòria per a la reunió de començament del curs, fixada per al dia 7 d'octubre, marcava el següent ordre del dia :

"1. El programa pastoral del curs :

a. Presentació de la idea matriu que hauria d'informar i inspirar la vida i la marxa pastoral del curs que comencem.

b. Proposta d'objectius concrets a aconseguir durant els propers mesos : la informació; el servei de reflexió religiosa destinat als joves; les sessions d'iniciació a algunes experiències cristianes; la coordinació amb la parròquia de Santa Dorotea...

2. L'assemblea parroquial.

Nota : En la darrera reunió del curs passat, varem acordar de fer, en començar el curs, la primera experiència d'assemblea. Ens varem inclinar per fer-la en dos moments : en un primer, presa de contacte en les mateixes celebracions dominicals, i, en un segon, la trobada assembleística, on es faria el debat dels temes. Pel que fa als temes, es va dir que convindria presentar el Consell, proposar la ratificació o l'elecció dels membres, a part d'alguna qüestió que tingui grapa d'actualitat i d'interès per a la fe. Finalment, va sortir una petita comissió encarregada de preparar la cosa.

En la reunió del divendres, caldria revisar i ratificar potser aquests acords, i senyalar ja un calendari".

Al llarg del curs, es produeix un fet significatiu en les trobades del Consell : és el capítol informatiu que forma part de l'ordre del dia de cada reunió. Integren el capítol diversos arguments : consultes a fer; l'execució de les resolucions preses; les activitats pastorals de la parròquia; relacions amb entitats i fets de la barriada; actes o coses que es fan al voltant de la parròquia i que interessin al Consell; etc. Dins d'aquest capítol, hi trobem, per exemple : instruments d'informació (circular i butlletí); organització de la catequesi per al curs que començava; connexions amb la parròquia de Santa Dorotea; el cicle de teatre "Cavall Fort"; etc. (Sobre l'escola Santa Dorotea vegeu apèndix 10).

Entre les qüestions d'ordre polític, social i cívic que el Consell va analitzar o considerar per la incidència que podien tenir en el comportament pastoral de la parròquia, hi van entrar aquestes :

-- el fet de la democràcia incipient.

-- el restabliment de la Generalitat provisional de Catalunya.

-- la crisi econòmica amb el seguit de problemes que l'acompanyen.

-- la crisi de la premsa catalana.

-- corrents de pensament i moviments culturals, vigents en la conjuntura actual.

-- el projecte constitucional.

-- el tema de l'escola.

L'anàlisi d'aquestes qüestions va donar lloc a :

a) una presa de posició amb motiu del Nadal. (Vegeu la comunicació nadalenca de 1977 en l'apèndix 11).

b) un recull de dades informatives sobre el procés constitucional, sobretot pel que afectava al tractament del fet religiós, i sobre l'anomenat "impost religiós". El dossier informatiu es va lliurar a tots els membres del Consell. (Vegeu els apèndixs 12 i 13).

En l'apartat corresponent al tercer objectiu del Consell ("promoure la marxa pastoral adequada a cada moment" - "cercar iniciatives per a atendre els camps pastorals que es troben desatesos"), l'esforç s'orientà, com ja hem vist, vers una millora de la informació, la proposta d'un servei de reflexió religiosa destinat als joves, la introducció d'unes sessions d'iniciació d'algunes experiències cristianes ... i, com a factor que aglutinés el conjunt, la presentació d'una idea motriu per a tot el curs. El tema aglutinant fou : "Fidelitat alhora al missatge de Jesús i al temps històric". Aquest tema fou publicat en un full "Sant Medir", fou glossat en el curs de l'assemblea del mes de novembre de 1977, i de fet inspirà les orientacions catequètiques del curs, i també les celebracions de l'Advent i la Quaresma. (Vegeu el text en l'apèndix 9). Cal situar en aquest mateix apartat :

-- la imatge d'Església que volem anar bastint.

-- la corresponsabilitat ...

De conformitat amb els acords adoptats a l'acabament del curs anterior i a la primera reunió --7 d'octubre de 1977--, una cosa important a fer era la promulgació dels estatuts. Amb aquest objecte fou convocada assemblea parroquial per al dia 27 de novembre de 1977.

El dia previst, se celebrà l'assemblea amb una assistència més migrada de la que preveia el Consell. Foren revisats i aprovats els estatuts. En Jaume Lorès pronuncià una conferència sobre el moment actual de l'Església catalana en relació amb algunes connotacions de signe polític. Mn. Jaume Ribes presentà l'ideari del curs. Foren ratificats els membres del Consell i s'incorporaren noves persones.

Durant el curs 1977-78, el Consell va prendre consciència de que la corresponsabilitat, a la que se sentia compromès, havia de ser alguna cosa més. Hom tenia la sensació que, malgrat la vitalitat que manifestava el Consell en les seves reunions, la vida de la parròquia, tot i estar influenciada per les decisions del Consell, no es veia prou recolzada, en la vida de cada dia, sobre la participació dels membres del Consell. Els responsables de la tasca diària a la parròquia no sempre arribaven a tenir el convenciment que els membres del Consell els hi feien costat i se sentien plenament i efectivament corresponsables.

D'aquesta presa de consciència en derivà un seguit de coses:

1. El petit comitè i algun altre membre del Consell decidiren de mantenir una presència més sovintejada en els locals parroquials per tal de veure de més a prop la vida diària de la parròquia, i poder traslladar després la informació aconseguida "in situ" a la resta del Consell. L'experiència no va acabar de consolidar-se, perquè tampoc no es va considerar prou efectiva.

2. Més endavant, es decidí de plantejar més a fons el tema en una trobada del Consell. Efectivament, l'ordre del dia de la reunió del 12 de maig de 1978 presentava, en el punt segon, aquest tema : "Anàlisi de l'activitat del Consell. ¿S'assoleix el

grau de participació que demana el punt 1.4 dels estatuts?", i, a continuació, la convocatòria transcrivia literalment el text corresponent dels estatuts.

El debat, amanit amb matisos d'auto-culpabilització, desembocà en una proposta concreta : la constitució de comissions en el Consell. La finalitat era aquesta : a) fer més palpable la corresponsabilitat; b) fer més ampla la participació en els objectius del Consell; c) fer més efectiva la feina.

3. En la reunió de final de curs, el Consell decidí de crear les comissions. L'encàrrec era que, durant el mes de setembre de 1978, cada comissió marcara el seu itinerari per tal que, el mes d'octubre, pogués programar-se el curs d'acord amb els plans fets per cada comissió. Els membres del Consell es distribuïren en 5 comissions : 1) economia parroquial; 2) celebracions litúrgiques ocasionals; 3) presència del Consell en la vida parroquial; 4) contacte permanent amb la comunitat; 5) atenció a la joventut.

1978-1979 : L'assaig de les comissions

La síntesi del treball que realitzà el Consell Pastoral durant el curs 1978-79 forma part de l'apèndix 16. El full recull amb força detalls la tasca que portà a terme el Consell al llarg del curs.

Amb tot, serà útil ben segur d'enriquir el document de l'apèndix 16 amb algunes dades complementàries que consten en les actes i en la crònica del Consell.

De les 5 Comissions, que varen acabar de perfilar-se en la reunió del 7 d'octubre de 1978, el petit comitè del Consell es feu càrrec de la tercera --"presència del Consell en la vida parroquial"-- amb la idea d'avançar vers una major corresponsabi

litat. En una petita nota, llegida a la reunió del plè del Consell, del 7 d'octubre, el petit comitè deia : "Entre les condicions indispensables per a aconseguir la corresponsabilitat desitjada i compromesa amb la direcció pastoral de la parròquia, no hi poden mancar les següents :

-- un gran esforç informatiu per estar ben bé al corrent de tot el que es fa i es promou a la parròquia i des de la parròquia.

-- una anàlisi permanent de totes les línies que inspiren tant el conjunt com els aspectes parcials de l'activitat de la parròquia, per tal de poder detectar ja la coherència, com la incoherència, del que es va fent.

-- atenció constant a la realitat i als fets per no perdre mai de vista el context on es mouen les persones, que són els interlocutors històrics i concrets de la tasca parroquial".

Dins d'aquesta orientació, el mes de novembre, el petit Consell presentà un organigrama dels serveis i activitats de la parròquia, amb la indicació aproximada de les línies de fons que, segons el seu parer --compartit després pel plè del Consell--, hi havia subjacents als diversos capítols de serveis i activitats. (Vegeu aquest text en l'apèndix 14).

Per a poder mesurar quina era la preocupació fonamental del Consell, el mes de juny de 1979, anirà bé de reproduir els "punts de reflexió sobre el curs passat i el curs vinent", a la llum dels quals es feu la revisió del camí recorregut :

"1. Què manca al funcionament del Consell perquè sigui allò que hem imaginat?.- 2. Revisar si les reunions corresponen als objectius que pretén el Consell. Per què sí o per què no. Com corregir els defectes.- 3. Convindria que les reunions de cada

Comissió es fessin el mateix dia que la reunió conjunta?.- 4- Com animar el treball de les Comissions?.- 5. Com assegurar que el Consell segueixi de més a prop la marxa i les decisions?.- 6. Quines coses més urgents convindria portar a terme i com fer-ho?.- 7. Programació del curs que ve.- 8. Passos a fer.- 9. Quins serveis li agradaria de prestar a cadascú.- 10. com recrutar gent nova per al Consell?.- 11. Sabem d'alguns cristians (joves, grans, matrimonis) disposats a responsabilitzar-se d'alguns grups o activitats?.- 12. Elecció del cap del Consell i de la Comissió permanent.- 13. Relacions amb les entitats cíviques i culturals i amb la regidoria del districte. Sant Medir, 16 de juny del 1979".

El qüestionari permeté de detectar, com és normal, coses positives i coses que no ho són tant, tal com veurem en el balanç de conjunt, fet sobre els cinc primers anys del Consell. I permeté alhora de preveure la possibilitat d'incorporar gent nova en el grup del Consell.

1979-1980 : L'any de l'assemblea diocesana

L'intent de millorar el nivell de corresponsabilitat del Consell per mitjà de les Comissions, tot i que fou considerat positiu, no assolí el grau desitjat; i així hom ho constatarà a la fi del curs anterior. Tanmateix, el camí encetat era vàlid, i, per tant, restava invariable el propòsit de seguir amb aquesta experiència. Amb un neguit evident : el de no quedar encallats i de cercar noves possibilitats.

Durant l'estiu de 1979, algunes de les persones del Consell fixaren l'atenció sobre un fet que qualificaren d'inquietant : resulta --observaren-- que, d'una banda, la vida de la parròquia

(celebracions, acolliment, colònies, obres, atenció a les persones, etc,) continuava com si res, mentre, d'una altra banda, el Consell estava absolutament al marge de tota aquesta vida i activitat de l'estiu, que quedava pràcticament sobre les espatlles dels sacerdots.

L'observació fou exposada com a tema d'estudi al plè del Consell en les primeres reunions del curs 1979-80.

El plantejament donà lloc a posicions maximalistes (El formar part del Consell demana molta dedicació de temps, i si això no es pot fer, val més no formar-ne part), per part d'alguns, mentre que d'altres pensaven que calia moure's dins d'un possibilisme, sense que això hagués de comportar cap mena d'encallament.

Amb aquesta qüestió oberta, es va resoldre el següent :

-- continuar amb l'experiència de les Comissions. Se n'hi afegia una de nova per a determinats serveis litúrgics. D'altra banda, el joves que començaren a prendre part en les reunions decidiren de dedicar els seus esforços a la preparació de l'Encontre internacional de joves que tindria lloc a finals d'any, a Barcelona, en el context del Concili de joves, promogut i acompanyat des de Taizé.

-- un dels membres es responsabilitzava d'organitzar de tant en tant un debat obert sobre temes d'actualitat o d'actualització de punts de vista relacionats amb la fe.

Donada la proximitat de l'assemblea diocesana, ja des del començament del curs, el Consell va preveure la conveniència de participar-hi, talment com havia pres part en l'enquesta de selecció de temes a la primavera anterior. En el moment de triar el tema sobre el qual pogués treballar el Consell, fou acceptada

-- propostes per a les celebracions penitencials.

-- organització d'un debat sobre la Confessió.

D'entre els temes d'incidència sòcio-política, en la reunió del mes d'octubre de 1979, en vigílies del referèndum sobre l'Estatut de Catalunya, en comunicar al Consell la resolució de l'equip directiu de la Zona (Vicari episcopal i arxiprestos), amb l'assentiment del Consell Pastoral de Zona, de llegir i repartir, a les misses del diumenge anterior al referèndum, una nota sobre el significat de l'esdeveniment, alguns membres del Consell (de Sant Medir) expressaren les seves reserves. Davant d'això, la qüestió fou sotmesa a votació. El resultat donà que no s'havia de llegir la nota. Com a màxim --amb reserves, encara, per part d'alguns-- deixar els papers en les tauletes situades a l'entrada de l'església.

A la segona meitat del curs 1979-80, sortí el tema de la renovació del Consell. Tres circumstàncies avalaven la necessitat de la renovació : a) alguns membres han causat baixa; b) ho reclama la mateixa dinàmica del Consell, prevista en els estatuts; c) en qualsevol cas, s'ha de produir la renovació del cap del Consell.

D'entre els criteris a tenir en compte de cara al recrutament de nous membres, el Consell acceptà els següents : a) gent jove : com a mínim, caldria en el Consell la presència de dues o tres persones joves, que no hagin fet encara els vint anys; b) cristians capaços d'atendre sectors pastorals menys atesos : adolescents, joves, més atenció a situacions de marginació existents en el barri, i en la societat; c) cristians dotats d'una certa empenta i iniciativa, i de visió de conjunt; d) cristians de radicació recent en la barriada.

Sobre aquesta pauta es va fer una llista de possibles candidats i, després de discutir-ho, es va prendre la resolució de convidar els candidats a prendre part en la reunió que s'està celebrant en aquest moment. Va prevaldre el criteri d'establir ja des d'ara, abans de les vacances, un primer contacte, per tal de no trobar-se amb el començament del pròxim curs, sense haver decidit d'alguna manera la composició del Consell i, al mateix temps, una certa anticipació del programa a seguir.

Abans d'acabar la crònica, voldria destacar un fet --del qual se n'ha parlat diverses vegades en el Consell--, que constitueix una dimensió important de l'estil de la parròquia de Sant Medir : em refereixo al rol de promoció cultural que, ja des del començament de la parròquia, ha desplegat sempre Sant Medir. Sobre aquesta dimensió en digué unes paraules molt precises mossèn Josep M. Vidal, el 5 de maig, a la sala d'actes del Centre Parroquial, amb motiu de l'atorgament del "Premi Amadeu Oller a poetes inèdits", en la seva XV o XVI edició. (Vegeu el discurs de mn. Vidal en l'apèndix 17).

Aquesta és, des d'una perspectiva feta amb grans trets, la història dels darrers cinc anys del nostre Consell pastoral de Sant Medir.

Abans d'entrar en el balanç d'alguns valors i d'alguns contravalors que hom pot detectar innegablement en el desplegament dels esforços que hi ha subjacents a tota aquesta història, m'agradaria de posar punt final, amb una mirada dirigida, amb la força de l'Evangelí, vers l'esdevenidor, fent recurs al cant XXIV, de "La pell de brau", de Salvador Espriu :

"Si et criden a guiar
un breu moment
del mil.lenari pas
de les generacions,
aparta l'or,
la son i el nom.
També la inflor
buida dels mots,
la vergonya del ventre
i dels honors.
Imposaràs la veritat
fins a la mort,
sense l'ajut
de cap consol.

No esperis mai
deixar record,
car ets tan sols
el més humil
dels servidors.
El desvalgut
i el que sofreix
per sempre són
els teus únics senyors.

Excepte Déu,
que t'ha posat
dessota els peus
de tots".

AVALUACIO

La crònica deixa constància d'algunes avaluacions parcials que, al llarg de cinc anys, ha fet el Consell, en el moment d'afrontar les revisions.

Amb tot, penso que és un bon moment per fer un balanç de conjunt. L'itinerari que hem pogut refer aporta dades suficients. Només cal ordenar-les.

Passo, doncs, a fer un balanç del conjunt. Voldria referir-me, primer, als resultats; després, al procediment seguit pel Consell, tant en les reunions com en el procés d'aplicació de les resolucions; i, tercer, a una llista d'errates, o coses a corregir.

1. Resultats :

A. El recompte de les coses que ha realitzat el Consell, i de les que s'han fet des del Consell, ja el teniu a les mans, dins d'aquesta crònica que, degudament amanida amb una colla de documents, acompanya la convocatòria de la reunió que estem celebrant.

Les coses que s'han fet, són moltes?. Són poques?. Són les adequades?. O són inadequades?.

Si un es fixa en la quantitat, penso que dirà que no són poques les coses que s'han portat a terme.

Si un es fixa en la qualitat... això és ben segur una altra qüestió. Però, una cosa és ben certa : allò que s'ha fet, s'ha fet perquè el Consell, en el seu moment, ho considerarà adequat o,

si més no, oportú. Mai, ni una sola vegada, s'ha donat un pas dins del Consell, si el Consell no ho havia acceptat majoritàriament.

Com és normal, això no vol dir que totes les iniciatives hagin nascut sempre d'una coincidència prèvia de tots els membres del Consell. Qualsevol membre ha pogut presentar i proposar iniciatives --i així s'ha esdevingut--. Si no sempre han prosperat les iniciatives presentades, haurà estat --sempre-- perquè no s'ha assolit la majoria dels components.

Per tant : les coses fetes no són poques, i les que s'han fet el Consell en el seu moment les considerarà adequades.

B. Tanmateix, queda una pregunta més incisiva; el conjunt de coses que ha fet i ha promogut el Consell, ha comportat automàticament el grau de corresponsabilitat o la consciència de corresponsabilitat que esperàvem i desitjàvem?.

La resposta a aquesta pregunta requereix, al meu entendre, algunes distincions :

a) que el Consell ha estat corresponsable en les coses que ha fet, em sembla indiscutible. I, en termes generals, cal reconèixer que tots els membres han acceptat com a pròpies les resolucions adoptades majoritàriament. Això no vol dir que, algunes vegades, algun dels membres del Consell, que no ha estat d'acord amb la majoria, no s'hagi sentit insolidari i, fins i tot, no ho hagi arribat a manifestar... En definitiva, es tracta de quelcom normal, quan se segueix la regla de la majoria; i la majoria, sortosament, no sempre és la unanimitat.

b) que el Consell hagi arribat a sentir-se corresponsable de tota la marxa de la parròquia, en el sentit d'una espècie de co-gestió, o, a la inversa, que els responsables d'algunes

activitats de la parròquia --preveres, catequistes, etc.--, s'hagin sentit recolzats amb la corresponsabilitat del Consell, això, com ja s'ha pogut veure amb la lectura de la crònica, penso, no sempre s'ha aconseguit. Els intents fets de cara a superar els actuals entrebancs els considero bons. Però no són res més que un camí encetat.

2. Procediment :

En relació amb el procediment seguit pel Consell en les 50 reunions que ha celebrat, durant aquests cinc anys, qualifico com a remarcable els quatre punts que segueixen :

a. amb uns dies d'antelació, els components del Consell han tingut l'ordre del dia corresponent, on, a través dels aspectes a tractar, podien detectar-hi l'objectiu de la reunió.

b. durant les reunions, el moderador ha mantingut el ritme del debat, vetllant perquè tothom hi pogués intervenir, centrant i resumint les aportacions, que ha fet falta, i recollint, d'acord amb els assistents, la forma de plantejar els punts sotmesos a votació.

c. s'ha mirat que les reunions acabessin sempre a l'hora prevista, deixant per a una propera trobada --ordinària o, excepcionalment, extraordinària-- els temes inconclusos.

d. el resultat de les trobades, en allò que tenien de resolucions a portar a la pràctica, el petit comitè l'ha recollit habitualment, prenent les mesures oportunes, encaminades a la conseqüent aplicació.

És digne de relleu el paper que ha desplegat el petit comitè en aquest afer del procediment. De manera regular, aquest petit comitè ha celebrat, a més a més de la trobada amb tot el plè, tres reunions mensuals més : una, per a preparar l'ordre del dia,

recollint, entre altres coses, propostes fetes per membres del Consell en les reunions anteriors: una altra, per a organitzar de manera immediata el desenvolupament de cada reunió; i una tercera, per a analitzar el resultat de la reunió del plè i promoure els mitjans indicats per a l'aplicació de les resolucions preses. Cal afegir, encara, que, molt sovint, el petit comitè ha redactat una breu síntesi de la reunió del Consell, de cara a donar-ne compte als cristians de Sant Medir que es congreguen el diumenge per a celebrar l'Eucaristia.

3. Llista d'errates, o coses a corregir :

D'entre els errors en els que, segons el meu criteri, ha caigut el Consell alguna vegada, destacaria els que segueixen :

a. una mica de pressa o precipitació en el tractament d'alguns punts, la qual cosa ha generat un obstacle important en el moment d'aplicar les resolucions.

b. no haver reconvertit sempre les qüestions en temes de debat ajustats a un mètode operatiu : indicació ben precisa dels objectius, possibilitats concretes de portar-ho a terme, efectius amb els quals es pot comptar, mitjans a utilitzar, calendari de les etapes.

c. no haver apurat sempre del tot les diverses possibilitats, o haver estirat, en alguna ocasió, més el braç que la màniga.

d. en el plantejament dels ordres del dia, a vegades haver pecat per excés d'indicacions, havent donat lloc a què s'interpretés com una possible manipulació; i, a vegades, haver pecat per defecte d'indicacions, havent presentat els punts de forma massa genèrica.

e. no haver estat en totes les circumstàncies absolutament fidels al mètode de treball que s'havia fixat el Consell i que consta en l'apèndix 2.

EPILEG

És el moment de fer un punt final. Abans, però, he de dir una cosa que, per ser tan òbvia, pot semblar innecessària.

La parròquia de Sant Medir és, en definitiva, el marc dins el qual s'ha anat desplegant la història del nostre Consell Pastoral. Ni la parròquia la podem interpretar adequadament sense el Consell, malgrat totes les limitacions ja confessades, ni el Consell el podem interpretar totalment sense la imatge concreta que presenta la parròquia.

Al costat, doncs, dels estatuts, també les línies bàsiques de la parròquia, tot i que siguin evidentment millorables i corregibles, esdevenen una referència prioritària per a qualsevol tasca que es vagi proposant el Consell.

Això no implica pas ni que els estatuts no siguin reformables, ni que les línies de la parròquia no siguin modificables.

Amb tot, és bo de no viure de manera constant en una etapa constituent.

Per tant, les característiques que determinen la imatge de la nostra parròquia --de les quals en podeu trobar una aproximació en la segona part de l'apèndix 14-- caldrà tenir-les presents.

Deixeu-m'ho dir amb unes quantes pinzellades :

. Sant Medir vol ser una parròquia compromesa a fons en i per la causa de l'Evangeli, i en i per la causa de l'home, considerant que ambdues són causes inseparables.

. Sant Medir vol ser una parròquia conscient que l'Evangeli, a part de la seva proclamació en el si de la comunitat creient, demana de passar per les mediacions que vertebran la vida de l'home i la societat (barri, treball, política, cultura, etc.).

. Sant Medir vol ser una parròquia consegüent amb la certesa que les fronteres de l'Església no són ben definides per la tipologia que formen el catòlics practicants.

. Sant Medir vol ser una parròquia que, en el cas de trobar-se enmig del dubte i la vacil·lació, opta per no apagar el blè que fumeja i per no trencar la canya esquerdada.

Si més no, en el terreny dels intents, aquests són alguns dels trets més destacats que són sempre subjacents a totes les decisions que ha anat prenent el Consell, en el marc de la parròquia de Sant Medir.

L'esdevenidor, no l'haurem d'escriure a partir d'aquests indicatius?.

VIII. FIDELITAT A UN IDEARI D'EMPREMTA CONSTITUCIONAL

1980 - 1996

1980-1996 : Cronologia

- 01.80 Manifest del Grup cristià d e defensa i promoció dels Drets Humans, de Sant Medir, en contra de la llei que redueix l'edat penal als quinze anys.
- 03.80 EL CISMA --cantó independent de Sant Medir. Amén-- grava un audiovisual sobre les festes patronals 1976, 1977, 1978, 1979.
- 05.80 III Festa literària de maig, de Sant Medir.
- 01.81 Concert d'orgue i trompeta.
- 02.81 Festival de música i poesia.
- 03.81 Debat-col.loqui sobre el divorci.
- 06.81 Concert de l'Orquestra de Solistes de Catalunya.
- 12.81 Inauguració de la Residència de gent gran, al Passatge de Toledo, 10, 2.
- 02.82 XXV aniversari de les noves instal.lacions de l'Escola parroquial.
Inauguració del nou Poliesportiu, al Passatge Toledo, 12-14.
- 04.82 Recital de Celdoni Fonoll.
- 10.82 Curset de 6 lliçons sobre la història de Catalunya, organitzat pel Grup de Cultura.
- 10.82 Rellevament del titular de la parròquia : Mn. Bigordà succeeix a Mn. Vidal.
- 12.82 Homenatge a Mn. Josep M. Vidal, en complir-se els 25 anys de la seva presència a Sant Medir.

- 04.83 Acollida d'un grup de joves alemanys que participen en la Setmana Santa de Sant Medir.
- 05.83 Compra d'uns terrenys, a Vidrà, que amplien les possibilitats de la Casa de Colònies.
- 05.83 S'atorga el Premi Baldiri Reixach a l'Escola Sant Medir.
- 06.83 Primera actuació, a Sant Medir, del Cor Sant Esteve, de Vilaseca-Salou.
- 25.12.83 Carta-manifest del Grup de solidaritat amb els aturats.
- 25.02.84 Homenatge de la parròquia a les senyores Anita Pons, Pilar Torrents, Angelina Fonollosa i Tuies Vidal.
- 24.03.84 "El cristià en un món armat" : homilia d'Arcadi Oliveres, de "Justícia i Pau".
- 1.04.84 "Fets i realitats de la barriada que interpel·len la nostra solidaritat": homilia de Nadina Quintana, assistent social.
- 8.04.84 "El jove cristià en el món del treball": homilia de Josep Batlles, de la JOC.
- 27.10.84 Començament del MIJAC, amb els grups d'iniciació de la JOC.
- 10.11.84 Es constitueix un grup de joves, JICAB, per a treballar per la pau, l'ecologia i els valors del nostre poble.
- 8.12.84 Campanya de signatures, promoguda pel Grup de Drets Humans, a favor de la pau a Centramèrica.

- 16.12.84 Trobada d'ancians de la Zona Sud -- Sants, l'Hospitalet i Cornellà -- a la Residència i al Poliesportiu, del Passatge Toledo.
- 28.12.84 Concert d'Orquestra de Cambra -- 2 flautes travesseres, un oboè i un clavicèmbal --: 2 catalans i 2 canadencs.
- 1.01.85 Diada de la Pau : homilia escrita i llegida pels joves del JICAB.
- 17.03.85 Homilia a càrrec del Grup de Drets Humans.
- 24.03.85 Homilia del Germà Adrià Trescents, educador de carrer.
- 1.05.85 Festa del Treball. Reunió, a Sant Medir, de la Delegació Diocesana de Pastoral Obrera.
- 5.05.85 Participació del Quadre Escènic al Concurs de Teatre de Sant Pere de Torelló. Aquestes participacions, a partir d'aquesta data, es fan habituals per a diversos concursos.
- 16.06.85 Enquesta sobre problemes que afecten a la comunitat de Sant Medir.
- 6.10.85 Commemoració del XXV aniversari de l'església nova de Sant Medir.
- 24.11.85 El Consell Pastoral pren l'acord de no vendre "Catalunya Cristiana", a l'església, a partir del 01.01.86.
- 7.12.85 Projecció de diapositives sobre Nicaragua per part d'un grup de cristians de Barcelona que van coincidir a Nicaragua amb el bisbe Pere Casaldàliga.

- 30.12.85 Trobada europea de joves a Barcelona.
- 26.01.86 Inauguració de la Biblioteca, el fons de la qual fou donat per Ramon Borràs.
- 15.02.86 Repartiment d'un full de "Justícia i Pau" sobre el Referèndum de l'OTAN.
- 03.86 Homilies quaresmals de Pilar Malla, Pere Lluís i Ferran Piñeiro.
- 12.04.86 Cantata "El món vers Déu-El món vers l'home", en versió dels joves de Sant Isidor.
- 19.04.86 Eucaristia commemorativa del 20 aniversari de l'Escola Proa.
- 5.05.86 Petició d'ajut a favor d'una Residència de Ciutat Vella.
- 20.09.86 Conferència de Fernando Cardenal ministre del Govern de Nicaragua. Acte de solidaritat.
- 5.10.86 Tancada de treballadors de l'editorial Bruguera i vaga de fam. 23.10.86: celebració dels vaguistes amb gent de Sant Medir per la sentència favorable als treballadors. 25.10.86: lliurament dels treballadors de Bruguera d'una placa de reconeixement a la parròquia.
- 14.11.86 XV aniversari de l'Assemblea de Catalunya. A la parròquia de Sant Agustí es fa un acte de reconeixement als sectors de l'Església --entre d'altres, Sant Medir-- que durant la dictadura franquista donaren aixopluc a les activitats de l'Assemblea.
- 27.11.86 Conferència sobre la nova situació de la drogodependència al nostre barri.

- 29.12.86 Un grup de joves participa a Londres de la trobada europea, organitzada per Taizé.
- 8.02.87 L'Esplai, de Sant Medir, fa una pintada artística a les parets de Can Gatus per tal de commemorar el seu 20 aniversari.
- 19.02.87 Solidaritat de la parròquia, coordinada amb l'Ajuntament, a favor d'una família, l'habitatge de la qual es va incendiar.
- 8.03.87 Exposició de fotografies sobre la història de l'Esplai i de les Colònies.
- 03.87 Homilies quaresmals del matrimoni Badia-Margarit i de Jaume Gubert, de la JOC.
Obres d'impermeabilització de l'absis exterior de l'Església.
- 25.04.87 Primera intervenció, a Sant Medir, de l'Orquestra Gèrminans, amb ocasió de la festa de Sant Jordi.
- 17.07.87 Trobada a Saint Bertrand de Comminges.
- 17.12.87 "El judaisme en el nostre temps", per Carles Benaroch.
- 29.12.87 Trobada europea de joves a Roma.
- 02.88 Es pinta la nau de l'església.
- 6.03.88 La Coral interpreta, el dia de la festa patronal, la "Deutsche Messe", de Schubert.
- 22.03.88 Conferència de José M. Valverde sobre "Aproximació als Evangelis".
- 04.88 Presència de joves cristians d'Ancona, de Portugal i d'Alemanya a la Setmana Santa de Sant Medir.

- 1.05.88 Capta promoguda pel Consell d'Europa a favor de la cooperació Nord-Sud.
- 10.07.88 Tanda de gent gran a Banyoles.
- 13.10.88 Reflexions al voltant del mil·lenari de Catalunya, per Joan Rigol.
- 8.12.88 Estrena dels vitralls de l'Església, obra del vitraller Josep Gómez. Recordatori dels 40 anys de la parròquia.
- 29.12.88 Trobada europea de joventut a París, organitzada per Taizé.
- 1.01.89 Participació de la parròquia --MIJAC, JOC, Escola-- en l'exposició "Per la pau i sense treva", a les Cotxeres de Sants.
- 18.01.89 Celebració ecumènica, amb la participació del Pastor Enric Capó.
- 27.01.89 Comença "Estudi d'Evangelí".
La responsabilitat administrativa de la Casa de Vidrà es passa al Servei de Colònies de la Diòcesi.
- 02.89 Homilies quaresmals de Joan Llopis i Lluïsa Puig ardeu.
- 25.02.89 Jornada de pregària, al Tibidado.
- 18.05.89 Conferència de Kostí Simons sobre l'"Església angli cana".
- 7.06.89 Atorgament del Premi Amadeu Oller, en la 25 convocatòria. Intervenció de Montserrat Roig.
- 9.07.89 Solidaritat amb Amnistia Internacional per les víctimes de Tienammen.
- 30.10.89 Comença l'Escola Bíblica de Sant Medir.

- 2.12.89 Celebració especial del 25 aniversari del Premi de poesia per a poetes joves inèdits Amadeu Oller en el Poliesportiu. Edició d'una Antologia.
- 28.12.89 Trobada europea de joves a Breslau (Polònia).
- 1.01.90 Participació del MIJAC, de Sant Medir, a l'exposició "Pau sense treva", de les Cotxeres de Sants.
- 25.01.90 "L'Església ortodoxa russa", per Sebastià Janeres.
- 5.02.90 "El quart món a Catalunya" :
 - exposició de cartells al Centre Social,
 - taula rodona amb la participació d'Alex Masllorens, Fèlix Mercadal i Mercè Ranz.
- 25.03.90 Referència del nomenament de l'arquebisbe Ricard M. Carles.
 Surt la revista dels joves "Gausach".
 Nois i noies de Sant Medir a la Setmana Santa d'Ancona (Itàlia).
- 6.10.90 Ofrena al Monestir de Santa Maria de Cadins, de Girona, de la imatge de Sant Medir, obra de l'escultor Josep M. Camps i Arnau.
- 15.11.90 "Reflexions sobre el moment actual", a càrrec de José M. Valverde.
- 26.11.90 I aniversari de la mort del jesuïta Ignacio Ellacuría i els seus companys, a les Cotxeres i a Sant Medir.
- 30.12.90 Trobada europea de joves a Praga.
- 1.01.91 Participació en l'exposició "Pau sense treva", a les Cotxeres.

- 18.01.91 El MUEC proclama alguns criteris en relació amb la guerra del Golf.
- 24.01.91 Eucaristia per la pau, preparada pel grup de joves.
- 2.03.91 Il·luminació, propiciada per la Regiduria del Districte, de la terracota de Sant Medir, obra de l'escultor Rafael Solanich, que hi ha a la façana del Centre Parroquial.
- Es llegeix a les misses un text del Consell Pastoral sobre la pau.
- 4.05.91 Recollida de signatures demanant el Premi Nobel de la Pau per al bisbe Pere Casaldàliga.
- 16.11.91 Memòria de Montserrat Roig amb ocasió del seu traspàs.
- 23.11.91 Jornada de pregària a Vidrà.
- 20.12.91 Pregària per la pau a l'antiga Iugoslàvia. Intervenció d'una noia croata. Recollida d'aliments i diners.
- 14.12.91 Pre-inauguració de la Sala Nova, que suposa la reconversió de l'antic Bar en sala de conferències i en Biblioteca.

Comunicacions:

En els fulls informatius i en la consuetudina de la parròquia hi ha constància de notificacions sobre

- . el Consell Pastoral,
- . la Catequesi infantil,
- . el Grup cristià de reflexió,
- . el MUEC, el MIJAC, la JOC,

- . l'Escola Bíblica,
- . les trobades de joves de Taizé,
- . el Grup de Confirmació,
- . l'Esplai,
- . l'Escola de cuina,
- . el Gimnàs,
- . el Grup teatral,
- . el Grup femení de reflexió dels quarts dijous,
- . l'Aula Oberta a la Bordeta,
- . l'ajuda als infants del Raval,
- . el Grup de Pastoral de la salut,
- . el Grup de Drets Humans,
- . el Grup de solidaritat amb els aturats,
- . els Voluntariats,
- . les Colònies d'estiu a Vidrà,
- . el Premi de poesia Amadeu Oller,
- . les Colònies de la gent gran,
- . el recolzament a l'habitatge de les famílies gitanes.
- . etc.

Aquest recordatori amb lleugeres variants és vàlid per a la crònica dels anys 1985-1996.

- 11.01.92 Intervenció del MIJAC i de l'Escola parroquial a l'exposició "Pau sense treva", de les Cotxeres de Sants.
- 15.01.92 Acte ecumènic a l'Església Evangèlica alemanya.
- 14.03.92 Concert-audició de Jazz a la Sala Nova.
- 28.03.92 Homilia d'Antoni Mirabet i Joan Ferrer sobre els malalts de la Sida.

- 25.05.92 Tenderola de la JOC de Sant Medir als Jardins de l'Espanya Industrial, dintre dels actes organitzats pel Centre Social de Sants.
- 25.07.92 Amb motiu dels Jocs Olímpics 92, es col.loquen senyeres al campanar.
Es demanen voluntaris per als Jocs Paralímpics.
- 1.12.92 Commemoració del Dia Mundial de la Sida. Trobada a la Basílica de Santa Maria del Pi.
- 18.12.92 La Regiduria del Districte Sants-Montjuïc atorga un Premi a Mn. Vidal i Aunós, pel seu treball a favor del país, les llibertats i la Bordeta.
- 21.01.93 Samuel Fabra, de l'Església Evangèlica, predica a Sant Medir, dintre de la Setmana Ecumènica.
- 28.01.93 Reunió amb l'Entesa Judeo-Cristiana a la Sala Claret.
Acte de solidaritat amb la germana Júlia Forester, que té alguns familiars a la Bordeta, segrestada a les Filipines.
- 02.93 Acte conjunt amb el Centre Social de Sants per tal de reclamar més servei del Bus 91.
- 13.02.93 Concert núm. 100 de la Coral Sant Medir. Amb la participació d'antics cantaires i directors i amb l'acompanyament de l'Orquestra Estela.
Exposició d'activitats de la Coral a la Sala Nova.
Trasllat de la Biblioteca Ramon Borràs de la segona planta del campanar a la Sala Nova.
- 7.03.93 Recollida de signatures en defensa de la continuïtat de l'Orquestra Simfònica de Barcelona.

Primera exhibició, a la placeta de Sant Medir, dels
Castellers de Sants.

- 13.03.93 Intervenció homilètica de la germana Júlia
Forester, un cop alliberada.
- 31.03.93 Assaig de Fòrum Sant Medir : espai de debat i
compromís.
- 9.07.93 Pelegrinatge a Terra Santa. El segon grup peregrina
el mes d'octubre.
- 19.06.93 Des dels tallers del Centre Cívic i des de la
Regiduria del Districte, homenatge i obsequi a la
parròquia de Sant Medir, "per la feina ben feta".
- 18.09.93 Comiat de Mn. Josep Bigordà.
- 2.10.93 Entrada de Mn. Francesc Vilamala.

CONTEXT MUNDIAL

1980 - 1996

- 21.02.80 Onada terrorista al País Basc.
- 30.03.80 Assassinat de l'arquebisbe Oscar A. Romero a San Salvador.
- 15.04.80 Mor Jean Paul Sartre. (És l'any de la mort de Roland Barthes, Erich Fromm, Hitchens, Tito, Torcuato Fernández Miranda, Alfons Comín, Joaquín Garrigues Walker, John Lennon).
- 22.09.80 Fundació de Solidarnosc.
- 3.10.80 Atemptat a una sinagoga jueva de París.
- 4.11.80 Victòria de Reagan a USA.
- 25.01.81 Carrillo assumeix democratitzar i renovar el PCE.
- 29.01.81 Suárez dimiteix.
- 23.02.81 Intent de cop d'estat a Espanya.
- 25.02.81 És elegit president Leopoldo Calvo Sotelo.
- 23.04.81 Mor Josep Pla. (És l'any de la mort de Pemán, d'Alvaro de Laiglesia, Moshe Dayan, Georges Brassens, cardenal Wyszynski, etc.).
- 20.07.81 Aprovació de la llei del divorci.
- 10.09.81 Retorn del "Guernica", de Picasso.
- 14.03.82 100.000 manifestants a Barcelona contra la LOAPA.
- 6.06.82 Israel invadeix el Líban.
- 27.08.82 Fallida del Banc Ambrosià.
- 21.08.82 Apareix Green Peace.
- 28.10.82 El PSOE guanya les eleccions amb majoria absoluta.

- 30.10.82 Joan Pau II visita Espanya i Catalunya.
- 2.11.82 El procés de Banca Catalana.
- 10.11.82 Mor Breznev. (És l'any de la mort de Gala, Ingrid Bergmann, Grace Kelly).
- 2.02.83 Llei despenalitzadora de l'avortament en tres supòsits.
- 18.02.83 Es desfà UCD amb la dimissió de Landelino Lavilla.
- 23.02.83 Esclata el cas RUMASA.
- 2.03.83 Visita de Joan Pau II a Centramèrica.
- 24.06.83 Els bisbes espanyols consideren inacceptable la LODE.
- 10.08.83 Fre constitucional a la LOAPA.
- 30.10.83 Argentina torna a la democràcia.
- 5.12.83 Segrestament de Segundo Marey.
- 25.12.83 Mor Joan Miró. (És l'any de la mort de Xavier Zubiri, Josep Lluís Sert, Mercè Rodoreda, Buñuel).
- 29.04.84 Les eleccions autonòmiques donen el triomf a Jordi Pujol.
- 12.07.84 Neix a la Clínica Dexeus una nena "probeta" : Victòria Anna.
- 25.10.84 Fam a Etiòpia.
- 31.10.84 Assassinat d'Indira Gandhi.
- 6.11.84 Segona victòria de Reagan.
- 11.06.84 Mor Enrico Berlinguer. (És l'any de la mort de Julio Cortázar, Jorge Guillén, Guillermo Diaz-Plaja).

- 11.03.85 Gorbachov, elegit secretari general del PCUS.
- 9.05.85 El Vaticà imposa silenci a Leonardo Boff.
- 15.05.85 L'OMS adverteix que la sida està esdevenint una epidèmia.
- 12.11.85 Els bisbes xilens acusen al govern Pinochet de terrorista.
- 9.12.85 Procés a la guerra bruta d'Argentina.
- 22.02.85 Mor Salvador Espriu. (És l'any de la mort de Heinrich Böll, Manuel Sacristán, Orson Welles).
- 19.01.86 Mor Enrique Tierno Galván.
- 17.01.86 Relacions diplomàtiques amb Israel.
- 28.02.86 Assassinat d'Olof Palme.
- 12.03.86 Guanya el sí en el referèndum sobre l'entrada en l'OTAN.
- 1.04.86 Es promulga la llei d'extrangeria.
- 28.04.86 Pànic a Txernòbil per l'avaria nuclear.
- 18.06.86 Mor Joan Oliver "Pere Quart".
- 22.06.86 Nova majoria del PSOE.
- 2.07.86 Vaga general a Xile contra Pinochet.
- 17.10.86 S'encarreguen els Jocs Olímpics de 1992 a Barcelona.
- 21.11.86 Pujol no serà processat.
- 27.01.87 Nous aires a la URSS.
- 15.02.87 Un exemple de la restauració feta a la Capella Sixtina per un equip dirigit per Gianluigi Colaneci.
- 19.06.87 Atemptat d'ETA a l'Hipercor de Barcelona.

- 28.08.87 Converses a Algèria entre ETA i el Govern espanyol.
- 11.08.87 L'Església Catòlica a Espanya rebrà des de 1988 un percentatge dels ingressos pressupostaris corresponents a l'IRPF.
- 24.10.87 Mor el bisbe Antonio Añoveros.
- 8.12.87 Acord Reagan - Gorbachov sobre reducció d'armament.
- 18.12.87 Mor Marguerite Yourcenar.
- 24.03.88 El Parlament espanyol despenalitza gairebé totes les figures d'escàndol públic.
- 22.04.88 Inici del mil·lenari de Catalunya.
- 8.05.88 Un altre septennat per a Mitterrand a França.
- 12.08.88 Estrena a "La última tentación de Cristo", de Martin Scorsese.
- 10.06.88 Mor Josep Tarradellas.
- 31.07.88 Hussein cedeix Cisjordània.
- 30.06.88 Cisma del bisbe Lefebvre.
- 18.10.88 Processament dels policies Amedo i Domínguez.
- 5.10.88 Derrota de Pinochet.
- 8.11.88 Bush a la Casa Blanca.
- 23.11.88 Mor Marià Manent.
- 14.12.88 Vaga general a Espanya. El president González va reconèixer al cap de poc l'èxit de la vaga.
- 20.01.89 L'Aliança Popular agafa una nova imatge : Partit Popular.
- 23.01.89 Mor Salvador Dalí.
- 3.06.89 Mor Jomeini.
- 4.06.89 Primeres eleccions lliures a Polònia.

- 4.06.89 Protesta a Pekin : els fets de Tiennammen.
- 7.07.89 Gorbachov proclama el dret de cada país a seguir el seu camí.
- 8.07.89 Menem, president d'Argentina.
- 19.07.89 Jaruzelski, president de Polònia.
- 29.10.89 Majoria absoluta del PSOE.
- 9.11.89 Cau el mur de Berlín.
- 16.11.89 Assassinat del P. Ellacuria i d'altres jesuïtes a El Salvador.
- 23.10.89 Hongria deixa de ser comunista.
- 11.89 Canvis a Bulgària i Txecoslovàquia.
- 25.12.89 Ruptura cruenta a Rumania.
- 29.12.89 Havel, president de Txecoslovàquia.

- 25.02.90 Derrota dels sandinistes a Nicaragua.
- 14.03.90 Gorbachov, president de la URSS.
- 18.05.90 Unió econòmica RFA i RDA.
- 2.08.90 Les tropes d'Irak ocupen Kuwait. Preparatius de la guerra del Golf.
- 9.09.90 Bush i Gorbachov units en la possible guerra del Golf.
- 3.10.90 Unitat alemanya.
- 8.12.90 Atemptat d'ETA a Sabadell.

- 12.01.91 Dimissió d'Alfonso Guerra, com a vicepresident.
- 1.01.91 Comença l'any del bicentenari de Mozart.
- 17.01.91 Comença la guerra del Golf.
- 3.03.91 Kuwait alliberat. A'acaba la guerra del Golf.
- 27.06.91 Iugoslàvia : Comença una Guerra civil oberta.

- 19.08.91 Fracassa el cop d'estat contra Gorbachov.
- 2.10.91 Mor Mª Aurèlia Capmany. (És l'any de la mort de la Montserrat Roig, de Graham Green).
- 30.10.91 Jueus i palestins negocien a Madrid.
- 21.12.91 La URSS deixa d'existir. Neix la CEI.
- 15.03.92 4ª victòria de Pujol.
- 20.04.92 Inauguració de l'Expo-92.
- 28.05.92 Mitja vaga general.
- 28.06.92 Sarajevo, màrtir.
- 25.07.92 Jocs Olímpics a Barcelona.
- 14.09.92 Jocs Paralímpics a Barcelona.
- 4.11.92 Clinton guanya a Bush.
- 1.01.93 Txecoslovàquia es divideix : neixen Txèquia i Eslovàquia.
- 20.02.93 Nens assassins a Liverpool.
- 3.05.93 Andreotti demana al Senat que autoritzi el seu processament.
- 7.06.93 Guanya el PSOE, sense majoria absoluta.
- 28.07.93 Andorra ingressa a l'ONU.
- 13.09.93 Rabin i Arafat signen un procés de pau a USA.
- 1.11.93 Neix la Unió Europea.
- 21.11.93 Fracàs de la DC a Itàlia.
- 23.12.93 El Banc d'Espanya intervé Banesto.

CARTA NUM. 32 : Els quatre principis d'identitat.

Amigues i amics :

La memòria del fet Sant Medir, teixida entorn de la responsabilitat del Consell Pastoral naixent, ens ha deixat a mitjan 1980. He de reemprendre el rumb epistolar.

A partir d'aquell moment i fins el dia d'avui (1996) s'adverteix d'una banda una més que notable continuïtat en el Consell i d'altra banda, de tant en tant, s'introdueixen alguns canvis d'accent o nous accents en la seva forma de funcionar i en la periodicitat de les seves reunions. El sentit autocrític, la dificultat de coordinar els diversos moviments i serveis i activitats de la parròquia, la manca de temps de dedicació homologable a la dels clergues, etc. estan en l'arrel d'algunes modificacions. De totes maneres, el repàs de les actes del Consell Pastoral a partir de 1975 fins ara, són ja més de 20 anys, confirma el testimoniatge d'una fidelitat literalment admirable. Una altra cosa és la possibilitat de fer un seguiment perfecte de tot el que ja no és responsabilitat del Consell. A Sant Medir es dóna una circumstància que possiblement no és exclusiva d'aquesta parròquia, ni de moltes parròquies, ni de moltes entitats i associacions. Faig referència a l'autonomia que acostumen a tenir i amb la que acostumen a funcionar els grups i els serveis de la parròquia. Ben segur que això és una benedicció. No hi ha dubte, però, que sovint és un miracle aconseguir una coordinació plausible.

Els primers anys de la dècada dels 80 van servir per a perfilar els camps pastorals i socials als que havia de dedicar més temps i atenció la parròquia i també per a compulsar quins eren els millors mecanismes de funcionament del Consell.

Quan un analitza els records orals o escrits i quan un llegeix les actes, els apunts, els butlletins de la darrera etapa de la parròquia, s'adona que els 4 principis que revelen el sentit profund de la vida i de l'activitat de Sant Medir són alguna cosa més que un ideari. Em prenc la llibertat d'incorporar-los ara al cos d'aquesta carta :

1. Sant Medir vol ser una parròquia compromesa a fons en i per la causa de l'Evangeli; i en i per la causa de l'home, ja que considera les dues causes inseparables.

2. Sant Medir vol ser una parròquia conscient del fet que l'Evangeli, a part de la seva proclamació en el si de la comunitat creient, demana de passar per les mediacions que vertebrèn la vida de l'home i de la societat (barri, treball, política, cultura, etc.).

3. Sant Medir vol ser una parròquia conseqüent amb la certesa que les fronteres de l'Església no són ben definides per la tipologia que formen els catòlics practicants.

4. Sant Medir vol ser una parròquia que, en cas de trobar-se enmig del dubte o de la vacil·lació, opta per no apagar el ble que fumeja i per no trencar la canya esquerdada.

Us deia que aquests quatre principis són alguna cosa més que un ideari. La meva anàlisi em porta a descobrir-hi els tres aspectes següents. En primer lloc, són la verbalització resumida de l'estil fonamental que ha presidit la vida de la parròquia des dels seus inicis; són, doncs, com una legitimació evangèlica del

que ha estat i vol ser encara el nucli i l'objectiu de la seva naturalesa sòcio-religiosa, i, per tant, una expressió de les seves senyes d'identitat. Segonament, aquests quatre principis, que gairebé sempre es presenten com l'ideari de la parròquia, marquen un horitzó a seguir; és a dir, allò que podria considerar-se com el dibuix ideal del que pretén ser la parròquia i de com vol captar-se la parròquia. I, finalment, el tercer aspecte, que ve a recollir i a ampliar l'abast dels altres dos, l'entenc com un imperatiu constitucional de la parròquia que reclama que sigui respectat per la comunitat i pels seus dirigents. No voldria passar-me. Tanmateix, com més voltes dono a la formulació d'aquests quatre principis i com més intento de llegir la història de Sant Medir més em ratifico que no es tracta d'unes idees abstractes sinó de trets molt concrets : ni els 4 principis són plenament intel·ligibles sense la totalitat de la història i de l'essència de Sant Medir ni la història i l'essència de Sant Medir són analitzables sense les referències que contenen els 4 principis comentats. Per això, m'atreixo a dir --i disculpeu-me aquest to que potser s'escapa de la confidencialitat pròpia d'una carta-- que aquests 4 principis són la història, l'horitzó ideal i el marc constitucional de Sant Medir.

Us convido a que us endinseu una mica més en l'anàlisi de determinats moments de la parròquia. Per exemple : si alguna vegada, algun sector de la comunitat o de fora ha mirat de desqualificar el comportament parroquial obert als drets, al respecte i a la promoció de la persona humana, la rèplica, explícita o implícita, s'ha fonamentat sobre el primer principi. Si la tasca evangelitzadora per part d'algú s'ha volgut cenyir a

la vida cultural o a l'anunci exclusivament directe de l'Evangeli, al marge de les lleis d'encarnació i de presència en el barri, en la família, en el treball, en la política, en la cultura, el recurs al segon principi ha estat clar. Quantes vegades l'actitud de la parròquia davant la dictadura i en relació amb el premi Amadeu Oller --per dir dos exemples-- s'ha apuntalat en aquest principi!. Si, de tant en tant, i això sembla que es produeix bastant sovint, treuen el cap tendències que voldrien senyalar amb molta precisió les fronteres de la fe i de les celebracions de la fe, la força del tercer principi no s'ha fet esperar. I si el rigor o el perfeccionisme o l'eficàcia o la seguretat s'han volgut presentar com a criteris absoluts de l'eficàcia pastoral, no s'ha tingut rubor d'invocar el respecte al ble fumejant o a la canya esquerdada. I així podria relatar experiències i experiències.

No puc dissimular-vos que la valoració d'història, d'ideari i de constitució que es fa d'aquests principis la comparteixo plenament. També sé admetre que d'altres estils són vàlids. Evidentment.

Deixem per tant l'avaluació que cadascú pot fer d'aquestes idees i limitem-nos senzillament a donar fe del que hi ha i del perquè. Sense més històries. La realitat és que des de 1980, en que foren proclamats aquests principis, fins el dia d'avui, molt sovint i en diverses ocasions, a la parròquia se'n fa lectura solemne i, per tant, se'ls dóna un relleu decisorí. Dóna ben bé la impressió que els dirigents i membres de la comunitat de Sant Medir de tant en tant públicament assumeixen el compromís de ser fidels al seu perfil constitucional. L'assemblea parroquial de 1981, un any important per a la consolidació del Consell, fou una

constatació agradable i, si volem, divertida. L'auca que es publicà, amb motiu de l'Assemblea, n'és una prova. (Vegeu-la a la postdata).

Canvio de terreny. Cap els anys 80-81 s'estaven realitzant unes obres d'envergadura en els terrenys on havia radicat la parròquia des del 1948 fins al 1960. Aquell espai que era un perímetre rectangular amb sortides al c/ Constitució i al Passatge Toledo fou bastit de tal manera que la part del c/ Constitució esdevingué un bloc de Vivendes que gestionà Vivendes del Congrés, i la part del Passatge Toledo, un conjunt d'instal·lacions per a una Residència d'avis, per a la Catequesi i l'esplai i d'altres activitats, per a un poliesportiu i gimnàs. L'obra de les instal·lacions parroquials es va concloure el 1981-1982. Hi ha un document, escrit abans de la inauguració, més ben dit, escrit quan la Residència era encara només un projecte. A la postdata el trobareu literal. No deixa de ser un testimoniatge del que es pretenia i de la línia que es volia seguir.

Seguirem, si Déu vol.

Una abraçada.

CARTA NUM. 33 : La parròquia no es resigna a ser un ghetto.

Amigues i amics,

S'equivocaria de mig a mig el qui, sentint explicar la història de la parròquia o llegint el modest estudi que ha caigut a les seves mans, arribés a la conclusió que Sant Medir sempre ha estat igual. Al marge de qualsevol valoració que es faci d'un judici com aquest, és a dir tant si es diu com un elogi com si es diu com un blasme, no és cert. Cada dia és diferent. I parlant amb un llenguatge sociològic, es pot dir que cada dècada, Sant Medir presenta un rostre social diferent. És normal que sigui així. En diversos moments, o en diverses cartes d'aquest treball, he volgut compartir la constatació dels canvis, explicables pel procés canviant de la societat en tants i tants d'àmbits, pel naixement progressiu d'entitats i serveis que prenen el relleu de coses que feia la parròquia, per la mutació dels centres d'interès i dels costums, per la presència de noves possibilitats, o necessitats, o consums, per les transformacions o revoltes culturals, per la mateixa evolució de l'Església, i de la consciència i autocomprensió que els creients tenen d'ells mateixos, etc. etc.

El que passa és que si un mira el llistat de grups, d'equips de treball, de serveis, etc. que té la parròquia els anys 80 i ho compara amb l'equipament parroquial dels anys 50 pot pensar que no hi ha massa diferència. Ara bé, si un és capaç de situar amb justesa cada cosa en el seu moment, ràpidament es pot fer càrrec de la distància. En la dècada dels 50, l'espai, la vida, els fets que es donaven a Sant Medir suggerien la imatge d'una societat global on s'hi satisfieien una bona part de les necessitats

religioses, cíviques, culturals, socials. Els anys 80 --i això es va produint no de cop i volta sinó de manera progressiva des dels anys 60--, la parròquia no presenta la imatge d'una societat global que satisfà gairebé totes les necessitats cíviques, culturals, socials de la persona. Hi ha serveis que continuen, és veritat. I hi ha persones que desitgen trobar en el Sant Medir d'avui el mateix que representava el Sant Medir dels anys 50. No voldria fer cap valoració ni molt menys una valoració comparativa. Només m'agradaria advertir que, avui per avui, en la societat actual, no és que la parròquia no vulgui sinó que no és possible la reproducció d'un model que ha estat vàlid una altra època. Avui, allò tindria un significat molt diferent. Potser s'interpretaria com un ghetto que es vol desentendre de la marxa de la societat. Aquesta és la meva visió i la meva interpretació.

Per això, s'entén o entenc que és un signe de bona salut que la parròquia, sense voler suplantar d'altres entitats, pel que fa al seu paper social, ara, és a dir a partir de la transició democràtica sobretot, sigui el de viure l'experiència religiosa des de la pròpia identitat i sense afanys colonitzadors, el de promoure les responsabilitats cíviques i socials --també les polítiques i sindicals--, respectant plenament l'autonomia i les pluralitats, el de sensibilitzar al màxim els seus membres en relació amb els camps de la marginació i del drets humans més vulnerables i més vulnerats, i el de mantenir signes manifestos, potser testimonials, d'obertura al país, a la societat, a la cultura, a l'esbarjo, a la barriada.

Una de les coses més encantadores que un troba a Sant Medir els anys 50, els 60, els 70, els 80 i els 90 és que tot això ho va trobant com instintivament, sense atabalar-se per fer prèviament una teoria que, després, miri d'aplicar matemàticament. Evidentment que s'hi troben incoherències!. Es que, pel que es veu, Sant Medir és sempre, amb totes les vicissituds que vulgueu, un organisme que viu i que passa crisis i que fa marrades i que busca solucions i que no s'amaga davant dels reptes. Sobre alguns d'aquests punt haurem de tornar-hi. Ara, us convido a fer una parada en relació amb el que anava comentant i veure una part si més no de la resposta que un grup nombrós de cristians i cristianes de Sant Medir van donar, després de llargs debats, a un qüestionari que es va fer amb ocasió de l'Assemblea diocesana del 1980-81. Heus ací la reflexió :

"a) Marc geogràfic.

Barriada amb moltes cases baixes. D'uns anys ençà s'han construït algunes cases més altes.

Barri d'obriers qualificats i classe mitja.

Renda per càpita superior al tipus de cases, moltes d'elles de renda limitada.

Molta gent gran, amos de les seves llars.

Guarda el barri característiques del seu passat rural.

En conjunt : Parròquia situada en una barriada perifèrica de Barcelona.

b) Descripció dels "tipus" de cristians.

a) cristians que col·laboren en les diverses tasques, amb gran visió i obertura social.

b) cristians que assisteixen a les celebracions litúrgiques.

c) cristians que tenen contactes esporàdics amb la Parròquia : enterraments, bateigs, etc...

d) també cristians no practicants que col.laboren i molt, en activitats parroquials : grups d'esplai, bàsquet, etc.

L'assistència a les Misses dominicals és d'unes 700 persones com a terme mig.

Una característica és que molta gent que assisteix al culte i col.labora a les tasques parroquials no viu en la demarcació. En general són de nivell intel.lectual i econòmic, mig alt.

c) Descripció de les activitats pastorals.

- Celebracions eucarístiques dominicals : participació de seglars : lectors, cants, preparació de textos. En conjunt una certa actuació dinàmica.

- Celebracions d'altres sagraments :

Depèn del tipus de gent que hi assisteix.

Hi ha una línia pastoral per part dels Preveres.

S'intenta fer de forma digna però no hi ha gaire possibilitats amb cristians no practicants, que fan d'espectadors i no de participants.

Els actes més generals en aquest sentit són l'administració del sagrament del Baptisme i els enterraments.

En la celebració de les Comunionis es procura que siguin el més viscudes possibles.

Es nota diferència entre la celebració en català, que és més participada en cants i la castellana que ho és molt menys.

Altres opinions afirmen :

Que són unes cerimònies dignes però fredes.

Que no acaben de reeixir, perquè per molta gent, són un acte social, no religiós.

Que es dóna la impressió de festival, i es constata que manca la continuïtat dels cursos següents.

Confirmació : S'havia celebrat cada 2 ó 3 anys. Ara es creu que ha de ser una opció personal i per tant per a nois i noies de 13 a 15 anys, pròpia de la Catequesi d'adolescents, que aquí no funciona.

S'indica l'experiència de Mataró on els padrins de bateig van ser convidats que ho fossin també de confirmació, augmentant així la seva responsabilitat vers el fillol o fillola.

- Altres celebracions de la fe.

Pregària del divendres a la cripta de 9 a 10 del vespre, segons l'esperit de Taizé.

Cants de Vespres, els diumenges a les 8 del vespre.

Via Crucis els diumenges de Quaresma a la tarda.

Celebracions especials per Nadal i Pasqua (petits grups).

En totes aquestes celebracions assisteix un nombre reduït de cristians.

- Activitats per a infants, joves i adults.

Catequesi per a infants.

Grup femení de reflexió.

Grup de joves que organitzen la pregària dels divendres i els cants de la Missa vespertina dels dissabtes.

Grup cristià de reflexió.

Grup de Drets Humans.

Informació sobre les activitats de l'Església i del món.

- Preparació per la recepció dels Sagraments : del Baptisme,

matrimoni i Eucaristia.

Baptisme : Es fa una trobada prèvia amb un prevere.

Eucaristia : La Catequesi infantil que està estructurada en 6 cursos, 2 d'ells abans de la 1a Comunió.

Matrimoni : Trobada amb un prevere i voluntàriament si ho desitgen 3 xerrades amb altres matrimonis que treballen en equip.

- Consell Pastoral.

Existeix en la Parròquia i es reuneix una vegada al mes, format per preveres i seglars; no és representatiu dels grups, però és obert a tothom.

d) Activitats pastorals a les quals la parròquia dóna més importància.

Són : les celebracions eucarístiques i la catequesi tant d'infants com d'adults donant resposta a l'educació i vida de la fe i estant al servei de la formació permanent dels laics.

e) Les activitats van orientades segons la finalitat de cada grup en si mateix. La Parròquia està oberta a tothom i en moments difícils va ser l'aixopluc de grups de variades ideologies i reivindicacions.

f) Hi ha col.laboració d'alguns laics en les tasques parroquials. En el grup surten diversitat d'opinions sobre els conceptes de col.laboració i responsabilitat.

g) En la Parròquia hi són dedicats :

Mn. Vidal a ple temps i 3 sacerdots més a mig temps.

Tots quatre estan en totes les tasques en participació activa i directiva.

h) La Parròquia pels allunyats directament no pot fer res si

estan lluny, però es oberta sempre a tots i a tothom.

- i) La Parròquia està plenament integrada en la barriada, hi ha moltes activitats nascudes al seu redós : L'escola d'EGB, el Centre Parroquial, el grup d'Espai, Colònies de Vidrà, Escoltisme, Coral Sant Medir, etc... També col.labora amb altres entitats del barri.
- j) Les decisions les pren el Consell Pastoral, especialment els clergues. Només un petit tant per cent dels membres marquen l'oposició. No és representatiu dels diversos grups, però està obert a tothom, amb veu i vot.
- k) La Parròquia sembla que absorbeix un xic les altres Parròquies del voltant. A nivell de clergues es treballa amb les altres de l'arxiprestat, i també a nivell de Catequistes."

Recordeu-ho. L'informe correspon al curs 1980-81.

Fins aviat.

Una abraçada.

CARTA NUM. 34: La solidaritat busca les noves marginacions.

Amigues i amics,

En la carta anterior em desfogava remarcant que allò que és i fa Sant Medir té un abast diferent segons que passa el temps.

No sé si existeix cap sociòmetre per medir el grau de sensibilitat del col·lectiu parroquial en relació amb els camps de la marginació i dels drets humans més vulnerables i més vulnerats. Però sí que comprovo que aquesta voluntat és una constant de la comunitat que estudio. I que aquesta voluntat, des dels anys 70, com ja ho he fet notar en una altra ocasió, l'exerceix la parròquia a través del Grup cristià de promoció i defensa dels drets humans. Potser seria més exacte dir que aquest grup ha actuat d'agulló de la consciència col·lectiva de la parròquia.

Permeteu-me que reincideixi en aquest punt. Al capdevall, dissortadament, no són pas nombrosos els grups que es mouen per causes més aviat perdudes o, en qualsevol cas, de poc atractiu electoralista. Torno, doncs, a agafar el fil d'alguns actes que ha promogut la parròquia a través del seu Grup de drets humans.

I és convenient recollir una intervenció que, com és natural, va provocar polèmiques i maldecaps. Era l'any 1983. S'apropava la inauguració del Centre Infantil Obert que l'Ajuntament de Barcelona construïa a l'angle dels carrers Constitució - Olzinelles. A la barriada, per part de feligresos i no feligresos, s'anava estenent una campanya contra l'obertura d'aquest centre i es feia córrer que els nois que farien ús d'aquesta Institució serien la perdició del barri. Fins i tot se celebrà alguna reunió de gent del barri als locals del centre

parroquial, aixecant el to de l'alarma. Davant d'aquesta conjuntura, el Grup cristià de drets humans de la parròquia va fer un manifest que es va escampar per tota la barriada i que, després, va publicar el Full informatiu Sant Medir (novembre 1983). No em resisteixo a publicar-lo íntegrament :

"El GRUP CRISTIÀ DE DRETS HUMANS DE LA PARRÒQUIA DE SANT MEDIR sent la necessitat d'expressar la seva inquietud i el seu desacord davant determinades actituds hostils que, darrerament, s'han manifestat i es manifesten en la nostra barriada en relació amb el Centre Infantil Obert que l'Ajuntament de Barcelona instal·la en l'angle Constitució - Olzinelles.

Aquest Centre, segons les informacions rebudes, pretén acollir nois/noies de la barriada que per causes diverses es troben amb problemes que dificulten la seva realització i la seva integració en la societat.

Davant la falta de solidaritat absoluta amb els problemes que afecten, en aquest cas, la joventut difícil i la situació de rebuig i recel vers als nois/noies que han d'ocupar aquest Centre, el nostre Grup vol :

Fer una crida a la reflexió, recordant que la manca de solidaritat amb les persones, infants o joves, marcades pels problemes familiars o socials, només serveixen per agreujar molt més aquestes situacions.

Recordar el deure i l'obligació que la societat (tots nosaltres) tenim d'acollir i ajudar aquestes persones.

En front a les actituds radicals de rebuig, fomentar la convivència i optar per una actitud oberta i de diàleg.

D'acord amb els principis que inspiren el nostre moviment, hem de recordar, de la Declaració Universal dels Drets Humans, l'Art. 1er.

"Tots els éssers humans neixen iguals en dignitat i en drets. Són dotats de raó i de consciència i els cal mantenir-se entre ells amb esperit de fraternitat".

D'altra banda, la Parròquia de Sant Medir, entitat a la qual pertany el nostre Grup, compta entre els seus lemes el de la SOLIDARITAT. És a dir : La Parròquia vol ser solidaria amb totes les situacions humanes més marginades, que presenten buits dramàtics que cal omplir.

Octubre 1.983"

El ressò d'aquest manifest va ser considerable. Les crítiques es van fer sentir. De totes maneres, recordo --i molts recorden-- que dins i fora de la parròquia hi van haver moltes persones que van sentir-se alleujats per aquesta presa de posició.

Aquest incident em porta el record d'una altra circumstància --esdevinguda al començament dels anys 90-- relacionada amb unes famílies gitanes que havien quedat al carrer en enderrocar l'Ajuntament el local on s'havien allotjat. Era una situació delicada. Amb tot, a través del petit grupet de la parròquia que tenia més contacte amb els gitanos es feu un gest, més que res simbòlic, de solidaritat amb els qui havien quedat al carrer. No era un gest gaire popular. Entrava en la lògica que reclama la sensibilitat vers els més marginats. A propòsit d'aquest fet, recordo --i recordaran d'altres-- el comentari que feien algunes

persones : "Critiquem la parròquia perquè s'ha posat al costat dels gitanos. Però què diríem si la parròquia s'aliniés contra els gitanos?".

Enmig d'aquest enrenou, es va adreçar a alguna persona responsable de l'Ajuntament una carta que, entre altres coses, deia :

"M'agradarà que compreguin que el paper d'un mossèn quan es troba al costat d'un grup marginat no és el de sociòleg, ni el del polític, ni el de l'assistent social, ni el de veí. És el d'un amic que, sense entrar a fer cap judici ni cap valoració del grup, capta, li sembla si més no, la misèria múltiple i presta una mica la seva veu per a demanar als conciutadans i a les institucions que no s'oblidin d'aquesta gent.

És molt possible que, moltes vegades, un s'equivoqui. Ben segur. Però em fa més por i més mal la indiferència o la posició en contra que no pas el risc d'error."

(Entre parèntesi vull puntualitzar que no hi ha certesa que aquesta carta s'hagués enviat. Només n'he trobat l'esborrany, no el duplicat. En qualsevol cas, indicaria l'enregistrament d'un estat d'ànim o d'una actitud).

L'atur, la vellesa i les víctimes de la marginació han estat i segueixen essent aquests anys --1980 - 1996-- alguns dels indicadors que el grups de drets humans, el grup de solidaritat contra l'atur, el voluntariat de la Residència d'avis, l'assistenta social han tingut més presents. De forma exemplificativa, val la pena de llegir la síntesi de dues

homilies que el Grup de Drets humans i el germà Adrià Trescents, un educador de carrer, pronunciaren a Sant Medir la quaresma de 1984. (Vegeu postdata).

En el període de la dictadura, la solidaritat va empènyer Sant Medir a fer costat o a donar acolliment a grups de treballadors que tenien anul·lades totes les expressions col·lectives de reivindicació i de protesta i que trobaven en la parròquia l'àmbit que podia donar recolzament i ressò a l'exercici dels seus drets o de les seves aspiracions. Aquesta solidaritat, un cop aconseguida la democràcia, esdevingué molt poc freqüent. He trobat memòria escrita (el 76, també) d'una tancada de mestres, d'una assemblea general d'arts gràfiques (18.1.76) i d'una vaga de fam i tancada dels treballadors de l'Editorial Bruguera (1986). Per cert que una representació dels treballadors de Bruguera, van lliurar a la parròquia el 24.10.86 una artística placa per agrair l'acolliment que se'ls havia fet.

En l'univers de les causes que avui demanen solidaritat vull comentar-vos un fet que produí un fort impacte a Sant Medir. Fou el mes de gener de 1992 : un dijous, a la sessió del Grup cristià de reflexió, en una taula rodona, es va debatre el tema de la SIDA. Un dels fruits d'aquell debat fou la decisió de fer arribar a la comunitat el testimoniatge d'un dels participant a la taula, malalt de la Sida. Com fer-ho?. Se li va confiar l'homilia d'un dissabte/diumenge de Quaresma. El testimoniatge fou inoblidable. Joan Ferrer, que ens feu el regal del seu testimoniatge morí el 15.9 d'aquell mateix any. Llegiu si's plau el text de l'homilia que adjunto a la postdata.

Amb aquesta carta volia posar l'accent sobre una preocupació de la parròquia que l'ha obert a nous camps o a noves situacions de marginació. Si una paraula verbalitza i expressa la més forta de les inquietuds de Sant Medir els darrers anys, aquesta paraula és sense dubte "solidaritat" que, a més, sovint de forma explícita ha servit d'indicador i de lema per a les campanyes anuals de la parròquia.

Repeteixo : el rol social de Sant Medir en l'etapa més recent es revela pel seu abocament a causes de marginació com les que, a tall d'exemple, he fet sortir al llarg d'aquesta carta.

Acabo justament recollint un balanç que un grup representatiu i nombrós feia a l'acabament del curs 1987-1988. És un balanç autocrític que vull oferir-vos-el a la postdata. Permeteu-me, però, que aquí en el cos de la carta transcrigui el tros final d'aquest balanç. Després d'interpel·lar la comunitat de Sant Medir que "sembla, pel que reflexen els resums, ni se sent interrogada, ni se sent empobrida, ni se sent motivada", afegeix aquesta anotació : "Una constatació òbvia, que ens colpeja amb una contundència brutal, és que, com sempre, "els que són més o menys llum", els allunyats, són els pobres. Qui s'ha allunyat de qui?. Aquest grup de treball, doncs, té la paraula. El que li demanem són suggeriments actius, propostes dinàmiques i objectius de treball (...)"

Una abraçada.

CARTA NUM. 35 : "Nosaltres hi érem!"

Amigues i amics,

El 1985 era un any de 25e aniversari. Feia 25 anys que la comunitat de Sant Medir havia estrenat església i instal·lacions noves. Noves relativament. Més aviat diríem pre-noves, abans d'acabar-se, la qual cosa va fer que ben aviat a causa de les pluges i de l'ús semblessin una mica envellides. Era un signe. A La Bordeta d'aquell moment --1960-- una edificació de la parròquia massa nova hauria desentonat i s'hauria desmarcat de la barriada.

Fos el que fos, l'any 1985, calia celebrar el 25e aniversari. I a fe que es va celebrar. El tarannà festiu i literalment eucarístic (d'acció de gràcies) d'aquell 6 d'octubre de 1985 fou inefable. Repassant papers gairebé semblen exagerades determinades expressions. Recordo que al moment de l'homilia --a la concelebració d'aquell dia hi va donar suport el Cor Sant Esteve i l'Orquestra del Conservatori Professional de Música de Vilaseca-Salou-- es va recordar una anècdota de la vida de Goethe: "Goethe acompanyava el Gran Duc de Weimar, amb les tropes de Prússia i Austria que volien "restaurar" a França l'Ancien Règime. A la localitat francesa de Valmy, l'exèrcit austro-prussià fou derrotat per les tropes franceses. Aquella nit, Goethe, conscient de la nova era que inaugurava la Revolució, conversant amb els soldats els digué : "Avui, i aquí mateix, comença una altra època de la història. I vosaltres i jo, quan siguem grans, podem dir: Nosaltres hi érem!!".

L'anècdota es contava per solemnitzar el que significava Sant Medir. Exagerat, sense dubte. Però revelador dels estats d'ànim d'aquell moment.

Aquell 6 d'octubre, com que la festa ja era prou densa i prou intensa, pràcticament no es va fer homilia i es va donar per escrit. En transcriurè alguns fragments que poden situar el record i el futur d'aquell dia, les consignes que s'havia marcat la parròquia i alguns mots adreçats a les generacions joves. Val a dir que el text havia anat precedit de moltes converses, recordatoris i consultes.

Al començament es remarcava que no es volia fer cap abús dels records, "perquè la tasca a fer la tenim davant nostre, i no en el passat, i, sobretot, perquè a molts de vosaltres el dia 4 de setembre de 1960 i el seu context no és història, sinó pre-història".

"Amb tot, es recorda que el 1960 fou l'any de l'inici de tensions entre la Xina i la URSS; l'any de forts enfrontaments a França per causa del futur d'Algèria; l'any de l'elecció del president Kennedy; l'any d'importants incidents nacionalistes catalans al Palau de la Música davant mateix del Cap de l'Estat; l'any de l'emigració, cap a Europa, d'una colla de companys de La Bordeta, juntament amb 80.000 emigrants de tot l'Estat, per raons de treball; l'any de marcats signes de distanciament entre alguns sectors de l'Església i el Règim --és l'any de la famosa carta de 339 sacerdots bascos; és l'any de l'encarament del cardenal Pla i Deniel amb un ministre d'aquell Règim, arran de les declaracions de l'HOAC en relació amb les conseqüències

negatives que tenia per al món obrer el pla d'estabilització--; l'any de la creació, per part del Papa Joan XXIII, del Secretariat per a la unitat dels cristians, etc. etc."

La referència a aquests fets es feia "perquè allò que passava en el món i en l'Església, a Sant Medir, hom mirava de viure-ho des de la responsabilitat humana i des del compromís de la fe. I quan, el 4 de setembre de 1960, s'inaugurava aquesta església, la comunitat cristiana no la imaginava com una ciutadella allunyada de La Bordeta i del món, sinó com un espai, un recinte, on els problemes de la societat s'hi viurien amb la intensitat característica que arrenca del fet cristià, i on els cristians hi aprendrien, dins l'escola de Jesús de Natzaret, a assumir el compromís de transformar les realitats, a la recerca d'una convivència més fraternal i més justa. ¿Quina altra cosa havia de fer-se, si hom tenia present que allò que se celebrava constantment aquí dintre seria la festa de l'Eucaristia, és a dir, un moviment essencialment generador de solidaritat!.

"D'altra banda, ¿no fou prou significatiu el fet que, a la mateixa hora en què s'inaugurava aquest recinte --inacabat, sense enrajolar, amb una teulada a mig bastir ... fent joc amb les cases arrugades d'una bona part de La Bordeta, com una tenda de campanya a la intempèrie-- no fou prou significatiu que una pluja intensíssima, sense respectar ni els de dintre ni els de fora, ens fes sentir literalment que no hi havien murs de separació entre els uns i els altres, en definitiva, entre la fe i les realitats del carrer?.

"A partir d'aquestes arrels, és fàcil d'entendre l'estil que, sense pretensions, amb modèstia, i segurament amb infidelitats... s'ha viscut aquí dintre, del 1960 ençà, durant 25 anys.

"Aquesta església ha registrat trossos decisius de les nostres existències :joies i penes, amor i desamor, vida i mort --"mort devorada per la vida"-- esperances i desesperances, certeses i dubtes." (...) "Aquesta església, tant des de l'angle litúrgic, com des de l'angle aliè a la litúrgia, ha estat un forn on s'hi han cuit bones remeses del pa de la cultura lingüística, musical i popular, que configuren i nodreixen la identitat del nostre poble.

"Aquesta església, en els anys d'una política excloent i repressiva de les persones i ideologies vençudes l'any 39, ha esdevingut sovint espai de reconciliació i amnistia, on s'hi ha exercitat el "dret d'asil", fent així extensiva a altres persones i grups l'àrea de llibertat que les normes concordatòries atorgaren privilegiadament a l'Església".

Més endavant, el text de l'homilia, glossant les consignes d'"estimar la barriada i no avergonyir-se de l'Evangelí" que s'havia marcat la parròquia per al curs 1985-86, afegeix :

"Ens cal conèixer la vida del nostre entorn, la seva gent i els seus carrers; la seva història i el seu esdevenidor; les seves estructures (cíviques, familiars, associatives) i les seves institucions; la seva psicologia social, la seva cultura, les seves tendència polítiques; els seus problemes i els seus drames; la seva joventut, el seu context sòcio-històric des del més local fins a l'internacional.

"Ens cal llegir aquesta realitat complexa amb tots els seus desplegaments, sabent que vers ella hi va adreçat l'amor apassionat i alliberador de Déu, i sabent que aquest amor ens empeny, empeny la comunitat, a posar la totalitat de les seves energies al costat del dinamisme alliberador que deriva de Déu.

"Ens cal comprometre'ns a lluitar :

- sentint-nos arrelats en el nostre poble i en les seves iniciatives creadores de convivència i d'aproximació;

- identificant-nos amb el món del treball i amb les seves aspiracions vers una veritable fraternitat i igualtat en la justícia;

- solidaritzant-nos de manera inequívocament compromesa i associada amb els qui pateixen l'atur, amb els perseguits, amb els refugiats polítics o socials, amb els empresonats, amb els malalts:

- afirmant sense reserves la prioritat de la persona i dels seus drets i valors per damunt del poder o del diner i del prestigi, segurs que aquestes coses deterioren les veritables relacions entre les persones:

- compartint els patiments i les alegries dels grups, famílies i persones de la barriada, i, alhora, afavorint el respecte entre les persones, la vinculació activa i la potenciació de tot allò on l'amor i la voluntat hi siguin presents, i l'enlairament cultural;

- denunciant les causes i els factors que devasten i arruïnen persones, famílies i convivència;

- alliberant-nos d'una suposada neutralitat que no permet definir-se ni comprometre's per res, i que arriba a tornar-nos esquizofrèncics, ja que, per exemple, d'un costat volem la pau, i,

de l'altre, contemporitzem amb comportaments o tècniques que només existeixen en funció de la guerra; d'un costat volem els beneficis d'una natura ecològicament perfecta, i, d'altre, contribuïm a desanimar els qui treballen amb valentia i amb formes associades a favor de la causa ecològica;

- maldant per alliberar la dona de les seves servituds o discriminacions injustes, i per alliberar els joves de l'impàs desesperant que suposa el fet que la recerca de treball sigui com una espècie de mendicitat i encara sense cap mena d'èxit;

- cridant sense contemplacions contra les manipulacions dels cervells i de les vides amb tècniques i amb productes que arriben a podrir-les, alhora que s'omplen moltes butxaques amb negocis bruts i homicides o genocides;

- reivindicant la identitat del nostre poble;

- imaginant alternatives més humanes i que s'ajustin al model que deriva dels veritables valors evangèlics;

- aprofitant els moments gratuïts i contemplatius, aquí dins d'aquest recinte, per exemple, on podem exercir el dret a la contemplació des de la fe, respirar immortalitat i vida nova."

Cap al final, l'homilia de referència reclama "que aquest record i aquest projecte no s'interpretin com un edifici ben acabat o com uns plànols ben dibuixats i definits. Són més aviat un conjunt de materials per a la construcció : el resultat final, és a dir, la meravella o el desastre que s'edifiqui depèn de la mesura en que es vulgui ser i se sigui arquitectes bons o dolents. L'esdevenidor és a les nostres mans."(...)

El tros final anava adreçat sobretot als joves, als quals encara se'ls deia : "Sigueu crítics, sigueu-ho també amb vosaltres mateixos, i no us deixeu manipular. Que ningú no us

"mengi el coco". Amb el cor a la mà deixeu-me dir que el que debò "menja el coco" és allò que arrasa el sentit de la dignitat humana, deixant només els nivells estrictament zoològics; allò que trosseja els lligams de solidaritat, engreixant de mala manera els tics del més egoista individualisme; allò que anul·la la capacitat de lluitar, fent tirar la tovallola, tan bon punt apareix el més insignificant contratemps; allò que, a través de mortífers productes químics o psicològics, desfà la persona, devastant i calcinant les zones del pensament i la llibertat" (...).

No he sabut resistir-me a transcriure aquest text. És possible que es tracti d'un document de valor sociològic escàs. Amb tot, no crec que se li pugui regatejar el valor, expressat retòricament si voleu, dels impactes que havien produït vint-i-cinc anys d'història de la parròquia i dels diferents aspectes que la dinàmica dels diferents serveis i moviments parroquials es proposava d'atendre quan es mentalitzava amb les consignes d'"estimar la barriada i no avergonyir-se de l'Evangelí".

Per tal de comprendre més bé el sentit de la festa, a la postdata trobareu d'altres papers : el pregó que es proclamà a la vigília, el 5 d'octubre, en caure el dia, després d'una desfilada juvenil amb torxes pels carrers de la barriada; i les paraules de mossèn Vidal que presidí l'Eucaristia del dia 6.

Un dels documents que trobareu també a la postdata d'aquesta carta és l'organigrama que correspon als serveis, moviments, entitats que dibuixaven l'organisme de la parròquia l'any 1985 i que, amb lleugeres modificacions, donen una idea del teixit de la

parròquia des de l'any 1975 fins ara. Observareu que hi ha una gran divisió entre els serveis pastorals i els serveis no estrictament pastorals. Un mot d'explicació o d'aclariment.

La imatge que presenta la parròquia de Sant Medir no queda delimitada per la comunitat cristiana i les seves branques i les seves activitats ni per la seva estructura específicament pastoral o destinada a la celebració de la fe, i a la catequesi i a l'evangelització, i a l'expressió de la solidaritat comunitària amb els més necessitats. Aplega, més a més, un conjunt de realitats, promogudes o amparades per la parròquia o, si més no, per instàncies representatives de la parròquia, que no són estrictament pastorals ni indispensables per a la pastoral, però que, de fet, donen a Sant Medir una fesomia determinada.

En diverses circumstàncies, el Consell Pastoral es va plantejar quins criteris convenia tenir presents. Amb una evident flexibilitat es van enumerar els següents : verificació i anàlisi permanent de les necessitats a atendre; disponibilitat per a reconvertir els serveis quan faci falta; valoració de tot allò que pot ajudar avui a la humanització dels infants, adolescents, joves; estructura jurídica adequada; autonomia econòmica, amb aplicació de criteris de subsidiaritat.

En aquest com en tots els àmbits de Sant Medir mai no s'hi troba el buit de reflexió. Això no equival pas a dir que sempre s'encerti. Ni és possible deduir que la reflexió sigui compartida sempre per tota la comunitat. Sovint sembla que és el Consell Pastoral el qui exerceix de cervell pensant. A la resta de la comunitat li és tramesa la comunicació o la informació.

A punt de tancar la carta, trobo encara els "resultats d'una enquesta" efectuada el 16.6.85. Interessantíssima. No puc deixar-ho a la postdata. Ho he d'incloure aquí mateix. El diumenge 16 de juny de 1985, se celebrà una assemblea a l'església. Es feu un sondeig encaminat a veure quines eren les preocupacions humanes, socials, eclesials que afectaven més sensiblement la comunitat. Dels fulls repartits se'n recolliren 162, amb la resposta escrita, que comportava la tria de tres realitats i la indicació del grau d'importància que s'atorgava a cada problema per mitjà de l'1, del 2 i del 3, segons una valoració de més a menys.

De les 162 respostes :

- 81 corresponen al problema de l'atur : 34 amb un 1; 16 amb un 2; 19 amb un 3.
- 78 a la Tercera Edat : 39 amb 1; 19 amb 2; 20 amb 3.
- 70 a la joventut : 35 amb 1; 16 amb 2; 19 amb 3.
- 52 a la pobresa, explotació econòmica : 21 amb 1; 18 amb 2; 13 amb 3.
- 33 a la família ; 8 amb 1; 9 amb 2; 16 amb 3.
- 26 a la manca d'afectivitat personal, la solitud : 7 amb 1; 10 amb 2; 9 amb 3.
- 25 a l'armament : 5 amb 1; 12 amb 2; 8 amb 3.
- 25 a la marginació i a la drogadicció : 2 amb 1; 7 amb 2; 16 amb 3.
- 20 a l'aïllament i manca de comunicació : 6 amb 1; 8 amb 2; 6 amb 3.
- 19 a la involució de l'Església : 2 amb 1; 7 amb 2; 10 amb 3.
- 13 a l'equilibri ecològic : 3 amb 1; 7 amb 2; 3 amb 3.

- 13 al nostre barri (la qüestió urbana): 2 amb 1; 5 amb 2; 6 amb 3.
- 12 a la normalització de la cultura catalana : 2 amb 1; 6 amb 2; 4 amb 3.
- 11 al Tercer Món : 1 amb 1; 3 amb 2; 7 amb 3.
- 4 a la manipulació en la informació : 1 amb 1; 2 amb 2; 1 amb 3.

Parròquia de Sant Medir -- 23.6.1985

Una abraçada.

CARTA NUM. 36 : Sant Medir es redefineix sense haver de
trencar els ponts.

Amigues i amics,

Vaig llegir una vegada que el Cardenal Ratzinger, justament quan fou promogut al cardenalat, l'any 1977, va dir aquestes paraules :

"Fa 15 anys, a l'època del Concili, les posicions eren clares i netes. Hi havia d'un costat la teologia escolàstica romana i d'un altre costat les teologies coratjoses que assumien el risc de dialogar amb el món. El món ha canviat molt. La identitat del cristianisme s'ha esvaït. Es tracta de redefinir-lo". En llegir el pensament de Ratzinger, em vaig explicar una mica el seu procés i la seva obsessió restauracionista que han conduït a bastir una aparell ideològic i executiu involucionista i bunkeritzat d'eficàcia gairebé perfecta per a la "política" eclesiàstica del Papa Wojtyla. Que "el món ha canviat molt", d'acord. Que "la identitat del cristianisme s'ha esvaït", depèn, ja que caldria preguntar quin cristianisme s'ha esvaït i com i on s'ha esvaït. Que "es tracta de redefinir el cristianisme?". Suposo que sempre cal redefinir el cristianisme. I si redefinir suposa mirar d'orientar-se sempre segons el disseny original del fet cristià que comporta el retorn permanent a les fonts vives, absolutament d'acord. Ara bé, si redefinir suposa girar-se d'esquena al món i maldar per refer el model d'Església o de cristianisme constantinià, pre-conciliar, que demanava a crits un canvi per a poder connectar amb el món

modern i amb el postmodern, aleshores, el cardenal Ratzinger ens ha de permetre que la seva "redefinició" la mirem i la patim amb alarma i esverament.

Em demanareu el perquè d'aquesta introducció. És senzillament per fer notar el camí que es va proposar de seguir la parròquia. Si s'ha de jutjar el Sant Medir dels anys 70, 80 i 90 pel contingut i per l'estil de les seves celebracions de fe i per l'esforç més que notable de l'equipament catequètic-teològic i bíblic que s'ha ofert, resulta palpable que la lògica ha estat una altra. És que a Sant Medir no s'adonen que el món ha canviat molt?. Se n'adonen, se n'adonen. És que a Sant Medir no són conscients que la identitat del cristianisme s'ha esvaït?. A Sant Medir són conscients del procés secularitzador que segueix amb un ritme, impensable potser, la nostra societat plural i lliure. I justament per això el camí que es va proposar de seguir i que segueix la parròquia de Sant Medir és el de viure i el de pensar el cristianisme des de la fidelitat als trets originals de l'Evangeli i des de la capacitat de dialogar amb la societat actual, moderna o postmoderna. És clar que una actitud com aquesta va acompanyada del risc d'esborrar alguns trets evangèlics per a poder adaptar-se més bé al món d'avui. De totes maneres, si un es permet el luxe d'analitzar les celebracions litúrgiques de Sant Medir, les de cada dia, les setmanals, les anuals, les ocasionals; les catequesis d'infants i d'adolescents, familiars, d'adults, etc.; l'escola bíblica; les conferències i debats dels grups de reflexió, comprova que el que no es pot dir de cap manera és que s'hagin estalviat els mitjans i els recursos de cara a nodrir amb constància i abundantament les senyes d'identitat cristiana de la parròquia. Fixeu-vos, per exemple,

que des de l'any 1970 fins ara només pel que fa a la reflexió teològico-catequètica compartida per gent adulta de la parròquia, --i de fora, evidentment, perquè les fronteres de la comunitat mai no han coincidit estrictament amb les fronteres geogràfiques d'una determinada demarcació-- les sessions que s'han celebrat s'acosten o giren al voltant de les 750 : 480, del Grup cristià de reflexió (nom que els anys 80 es donà a la Catequesi d'adults) i la resta, del Grup femení. A la postdata, a títol d'exemple, trobareu la referència del que han estat durant 12 anys --1982 - 1994-- les sessions del Grup cristià de reflexió.

A més a més, a partir de 1989 hi ha constituïda a Sant Medir una Escola Bíblica dedicada exclusivament a l'aproximació i a la familiaritat amb la totalitat dels llibres de l'Antic i del Nou Testament. El programa general estableix un estudi de tots els llibres de la Bíblia d'acord amb un guió que contempla : a) el context històric i social, b) el gènere literari, c) el missatge central, d) la visió panoràmica, e) i una selecció de textos.

En conclusió, val la pena de subratllar l'esforç que la parròquia destina permanentment per tal de garantir la identitat cristiana de la seva realitat, deixant sovint sobre la taula qüestions obertes que, en comptes de desdibuixar el rostre cristià de la parròquia, li afegixen més credibilitat.

És obvi que les pistes que ressegueix Sant Medir no són precisament les ratzingerianes. Però, no hi ha cap pretensió de trencament sinó que s'hi fa palès el desig de retrobar constantment el rostre autènticament cristià, és a dir, "redefinir el cristianisme", sense sentir-se estrany al món actual per molt que canviï. Sant Medir no vol córrer el risc de

presentar-se de forma intransigent com una alternativa a l'organització social concreta de la societat, tot i que aquesta actitud constitueix una tendència de l'Església sencera avui. Perquè la comunitat de Sant Medir creu que una actitud d'aquesta mena negligeix la importància de la seva relació amb el món. El món, pensa la parròquia, abans de ser judicat i de ser apartat, ha de ser estimat d'acord amb l'estil evangèlic.

Jo penso que es deu en gran part a aquesta manera de mantenir d'una banda la identitat i de l'altra la simpatia amb la barriada i amb la societat el que fa que Sant Medir sigui una experiència creïble i respectable.

En aquesta carta, probablement, s'hi ha d'incloure la referència a l'esperit de llibertat amb que procedeix la parròquia en determinats punts que no s'ajusten del tot a la normativa vigent. Ben mirat, no hi ha cap afany de singularitat, sinó senzillament l'interès de connectar amb la sensibilitat dels propis associats i alhora amb el condicionament de la psicologia i de la sociologia actuals. Estava pensant, ara, amb la forma com la comunitat celebra periòdicament el Sagrament de la Penitència, de forma comunitària. Aquell que volgués veure un signe de rebel·lió en un acte que per la seva capacitat autocrítica i pel seu compromís de reconciliació, dins de l'experiència del perdó sacramental, manifesta una poderosa dignitat, estaria molt equivocacat.

M'entra ara la sensació que aquesta carta no deixa de revelar un cert aire polèmic, degut a la referència que d'entrada he fet del pensament d'un dels homes que més han influït en la marca pública de l'Església actual. No entra en el projecte d'aquest estudi la polèmica. El que pretenia i pretenc és aportar

proves suficients que no permetin de fer cap caricatura del camí que dignament, pel que es veu, ha triat Sant Medir, sense ganes de singularitzar-se. Vol ser senzillament allò que l'ideari estableix. I d'aquesta manera esdevé fidel a allò que és la naturalesa profunda de l'aventura cristiana que va estrenar Jesús de Natzaret.

Res més. Fins aviat.

Una forta abraçada.

CARTA NUM. 37 : El símbol del Premi de Poesia Amadeu Oller.

Amigues i amics,

Del Premi Amadeu Oller ja n'he parlat en altres cartes : en el que en diríem la prehistòria (1958-1961); en el naixement (1964) i en la memòria corresponent als anys de la Transició política a la Democràcia, on un dels apèndixs recull el discurs pronunciat per mossèn J. M. Vidal amb ocasió de l'atorgament del premi corresponent a la 16ª convocatòria.

Vull tornar a tocar aquest punt. Són moltes les raons que m'impulsen a fer-ho. Però, n'hi ha dues que considero prou decisives. Primera : al llarg de l'etapa de la parròquia que correspon als anys 80 i 90, el Premi ha viscut i viu un alt relleu, com es palesà especialment el 1989, en complir els primers 25 anys. Segona : el Premi Amadeu Oller té un valor simbòlic excepcional perquè ha esdevingut un indicador que demostra com és possible un fenomen poètic, tan ample com la geografia de la llengua, arrelat en l'entranya d'una parròquia de barriada perifèrica i promogut o, si més no, impulsat per la voluntat popular.

El Premi va néixer en una conjuntura d'excepció : l'any 1964, el mes de novembre, dintre d'una setmana carregada de significació. Repassem, si's plau, la carta núm. 21. Ara bé, l'esdeveniment d'aquella naixença no fou només conjuntural. Era més profund.

Quan el nostre poble començava l'estrena dels diferents àmbits de la llibertat, les entitats, els serveis, els moviments, les obres, els premis, que havien hagut de practicar alguna mena de camuflatje, més o menys clandestí, van sentir la necessitat de

cercar, ja a l'aire lliure, els seus trets específics i demanar-se quina era exactament la pròpia identitat, el propi dibuix, la pròpia fesomia.

Fou comprensible, aleshores, que, també respecte al Premi Amadeu Oller, es registrés un cert moviment d'oscil·lació, fins i tot de contradicció. Des d'un costat, alguns es preguntaven si tenia sentit encara que la parròquia promogués un premi de poesia, que, de fet, no era una tasca "estrictament pastoral". Des d'un altre costat, algunes veus començaven a dubtar sobre si no havia arribat el moment de segregstar de la parròquia un premi de poesia que fruïa ja, fundacionalment, d'emancipació respecte de qualsevol mena de dependència confessional.

Cal dir, per ser fidels a la veritat, que el contenciós no va arribar mai a ser massa estès ni esdevingué mai radical. De fet, el Premi va continuar i continua. Els responsables van recollir el desafiament amb una estratègia concreta. Van mirar de donar més relleu a la festa. Van sensibilitzar la gent de la parròquia per tal que situés el sentit del Premi en el text i el context de l'ideari parroquial, segons el qual l'experiència de la fe no és un fenomen estrambòtic sinó un conjunt de vivències que la relliguen amb la persona i amb la societat i, per tant, amb tota la riquesa de la cultura. Es van deixar interpel·lar, maldant perquè fos matrimonioble el Premi amb la parròquia dins les coordenades d'una societat i d'una secularitat normals.

Resultat?. S'ha vist amb claredat que la convivència era perfectament possible, fins i tot molt plausible. D'aquesta manera, la parròquia de Sant Medir continua essent el subjecte organitzador d'un fenomen cultural poètic, sense que aquest fenomen s'hagi de veure tenyit ni reduït a unes pautes

estrictament confessionals i sense que la parròquia hagi de fer cap abandonament de la seva essència o de la seva identitat, accentuant, això sí, el seu vessant humà, la seva familiaritat humanista.

No tinc cap reserva a l'hora d'afirmar que d'alguna forma el Premi Amadeu Oller és un element constituent de la parròquia i que la parròquia és un element constituent del Premi. De la mateixa manera que els poetes fan bé de seguir els consells de Rainer M. Rilke de "decantar-se cap als motius que ofereix la vida de cada dia", la parròquia de Sant Medir, com a grup de fe, fa bé de "decantar-se cap als poetes per poder compartir la vibració profunda de les coses". "Si la vida de cada dia sembla esquifida --segueixo amb el text de Rilke-- no acusem la vida. Més aviat diguem-nos que necessitem els poetes per cantar-ne les riqueses, ja que per als creadors no hi ha esquifidesa ni lloc esquifit o indiferent".

El camí de la parròquia està molt fresat amb l'esclat de la vida i els crits del qui sofreixen, la massa freqüent presència de la mort i la joiosa comunicació dels cors i dels cossos, el treball i l'atur no desitjat. Tot plegat i les seves circumstàncies, i allò que és fugisser, i la deformitat, i la probable antiestètica de moltes de les coses que formen part del cada dia configuren el viure i el sentir, on no hi són estranyes la fe i l'esperança. Enmig d'aquesta realitat sovint s'experimenta el sobresalt. A vegades, en forma d'enigma o de misteri. Però el misteri no és una escenificació que es val del joc de les ombres o de la fosca amb la finalitat d'impressionar. És més aviat allò que, àdhuc enmig de la llum absoluta, continua essent misteri i es converteix en el resplandor que sedueix i que

anomenem bellesa i que moltes vegades no és massa lluny de la lletgesa. Aquí, la comunitat, la parròquia, necessiten també el poeta. Penso que és aleshores que el poeta esdevé profeta o fa que d'altres esdevinguin profetes. I en els moments de dissort?. La vida d'una barriada i el seu reflexe sobre la parròquia en sap també molt del que és la dissort. Aquí em ve al pensament aquella pregunta de Hölderlin, "per què el poeta en temps de dissort?". Sí, també en els moments de dissort. Potser, sobretot en els temps de dissort. També aleshores ha d'oficiar el poeta. I, evidentment, el profeta.

Amb aquest teixit de pensaments he volgut, en aquesta carta, comunicar quelcom del que ha significat i significa a Sant Medir el Premi Amadeu Oller.

Estic segur que sentireu ganes de tenir més informació. Ho deixo per a la postdata, on hi inclouré un parlament del Carles Miralls, President del Jurat, l'any 1989, i unes resenyes històriques del Premi publicades respectivament per Joan Colomines i Antoni Fortuny a Serra d'Or.

Una abraçada.

**CARTA NUM. 38 : Festa de la parròquia i el sentit de festa
a la parròquia.**

Amigues i amics,

Es va apoderant de mi la sensació estranya, entre neguitosa i esperada, d'entrar en la recta final d'aquesta temptativa modesta de reflexionar una mica sobre la història de Sant Medir. Cada cop es va fent més difícil la tria del material a contemplar i analitzar. I temo que la meva selecció pequi d'arbitrària. Confio, de totes maneres, que aquesta mena de correspondència s'assembli una mica als paratges del camí des d'on es fa possible, i potser agradable, de llançar la mirada i abastar així un tram més generós del paisatge parroquial.

D'entre els reculls que he pogut consultar i que són a l'abast de tothom --resums dels cursos pastorals, reculls del grup cristià de reflexió, "consueta", actes de reunions, cròniques dels diferents grups i serveis-- em decideixo a entretenir-me i entretenir-vos, una estona amb el dossier que diu "Festa de la Parròquia Sant Medir 1990". No hi vulgueu veure, en la selecció, cap mena de desconsideració respecte d'algunes coses. Podreu constatar que dins d'aquet paratge es contemplen alhora moltes de les realitats que formen el teixit de la parròquia.

La idea d'aquesta festa, 12 de març de 1990, neix en el Consell Pastoral. Cada any la parròquia celebra una assemblea, bàsicament amb un triple objectiu : revisar la marxa per tal de consolidar o corregir, programar el futur i introduir algun tema de reflexió per tal d'oxigenar els pulmons de la comunitat. El 1990, es va imaginar una assemblea, amb els mateixos objectius,

però amb una estructura diferent. Es va emprar la paraula kermesse. La veritat és que el 12 de maig, a les instal·lacions del Passatge Toledo, 10, hi hagué una autèntica fira de mostres on cada grup, cada secció, cada entitat hi va muntar amb riquesa imaginativa el seu estant. Fou un espectacle de realitats, de música, de color, de moviment, de festa en definitiva. L'interès i la curiositat conduïen a fer-se una idea del que era la zona pastoral de la que formava part la parròquia, l'equip de litúrgia, el conjunt d'animació musical de les grans festes, el grup cristià de reflexió i el dels quarts dijous, el de revisió de vida, el café-catequesi, els joves, els de past-confirmació 88 i 89, els de Confirmació, la JOC, el MUEC, el MIJAC, les diverses seccions de Catequesi, l'associació de solidaritat amb els aturats, la residència d'ancians, la pastoral dels malalts, els de drets humans, l'Escola Bíblica, les organitzadores de la Festa de la Candelera, l'Esplai, la Casa de Colònies de Vidrà, el Premi Amadeu Oller, l'Escola Sant Medir, la Biblioteca, l'Escola de Cuina, el Pessebre, el grup escènic, la Coral, la Colla de Sant Medir, el Gimnàs, la Secció esportiva, l'Aula Oberta, la comissió d'economia. I era possible de fer-se una idea, i més que una idea, perquè els estants respectius presentaven una abundant riquesa d'elements --fotografies, gràfics, murals, objectes, etc.-- que il·lustraven què és i fa cada grup, servei, entitat, moviment.

La jornada, que va acompanyar una meteorologia primaveral de sol i, al migdia, de vent, s'enriquí amb parlaments, cants, dinar de germanor, representacions, ball; i culminà amb l'Eucaristia.

L'estil que es va fer servir, lligava admirablement amb una de les característiques de Sant Medir : la festa. Molt sovint he pensat que el to i el marc festius, que es detecten com una senya d'identificació de la parròquia, tenen alguna cosa a veure amb Sant Medir, justament. Potser val la pena que reculli una reflexió que havia publicat el febrer de 1984 al full informatiu Sant Medir amb el títol d'"un miracle gratuït". "De la crònica, més o menys llegendària --escrivia aleshores--, que la tradició popular ha fet arribar fins a nosaltres respecte a Sant Medir, hi ha una cosa que em sembla veritablement sorprenent : el miracle gratuït de la florida inexplicable de les faveres, immediatament després d'haver estat sembrada la llavor.

"Quan un llegeix l'anècdota de la florida improvitada, imagina que el miracle, si més no, ha de servir per a despistar els perseguïdors del bisbe Sever, i així la història acabarà bé. Però no. El que s'esdevé és que els soldats, passant del miracle, de moment detenen Sant Medir. I una mica més tard, Medir i Sever, tots dos, són executats, pel fet d'ésser cristians.

"A primer cop d'ull un pot dir que el miracle de la florida improvitada no ha servit de res. Ben mirat, sempre passa el mateix. Tots els miracles, els de la fe, els de l'amor, els de l'esperança, els de la vida, els de l'Evangelí són el que són : explosions inesperades de vida, certificats de que, passi el que passi, la vida pot més que la mort. Els miracles no se'ls pot avaluar pel que tenen d'útil. Són gratuïts (...)"

Aquesta reflexió és fruit d'un pensament que, al llarg de la vida i al llarg d'aquesta història que vaig anotant, m'ha vingut moltes vegades : A Sant Medir el sentit de la festa sembla que deriva d'una experiència humana i cristiana profunda que tradueix

constantment la gratuïtat. Per aquesta raó, la jornada de la que us vinc parlant en aquesta carta es presentà com la "festa de la parròquia". Per cert que es visqué amb alegria, amb l'alegria d'estar junts, de compartir, de donar, de seguir endavant. En un dels seus llibres, "Carta al Greco", Nikos Kazantzakis parla d'uns monjos que, referint-se a les seves regles de comportament, deien : "la rialla, la dansa, la joia són les nostres normes. Així aprenem a pregar". L'estil de Sant Medir, de tant en tant, sembla inspirat en aquesta mística.

Regirant papers, he trobat les paraules d'introducció a la festa que es van pronunciar aquell dia. Paraules de felicitació a la proposta de la idea i a l'aprovació per part del Consell Pastoral, a l'acollida, l'entusiasme, la mobilització. Paraules d'invitació a mirar, a badar davant el paisatge que presenta i representa l'exposició, i a fixar l'atenció sobretot en allò que són i fan els altres, oficiant d'admiradors generosos; a actuar d'aprenents, no de mestres de ningú. Paraules de reflexió : "El paisatge que tenim al davant pot ser un ajut perquè reflexionem una mica: a) l'experiència que promou la parròquia demostra que no tan sols és capaç de sobreviure sinó també de créixer amb qualitat i amb expansió, amb ufana; b) no hi ha motius per deixar-nos endur per la síndrome de minoria, o pel complex de vergonya, de descol.locació, d'impotència. Minoria?. Sí. I què?. Des de quan la validesa d'una experiència, d'una acció, d'un comportament depenen del nombre d'adherents?. La introducció acabava posant l'accent sobre la "sang de l'esperança", que hi era subjacent, i formulant "bons auguris per iniciar engrescadament la Festa".

A la postdata hi afegiré la carta a la comunitat que va servir de davantal al recull de la Festa. No vull enfarfegar el cos d'aquesta carta. Només he de remarcar que aquell text, a més de la felicitació, dóna constància d'alguns "dèficit d'energies disponibles, sobretot davant el sofriment, les marginacions i el buit de sentit que amarguen tantes vides"; d'una certa preocupació per tot allò que indiqui "relaxament dels ingredients comunitaris, comunicatius i comunicadors que integren la vivència cristiana"; de la necessitat d'assegurar l'equipament de quadres estables de servei a la comunitat i des de la comunitat; i de l'exigència d'ampliar la capacitat de diversificació i de pluralitat "perquè ningú no hagi de marxar mai per manca d'espai, de llibertat o d'afecte".

Tot això s'esdevé als començaments dels anys 90. Fa quatre dies.

Una abraçada.

CARTA NUM. 39 : L'ofici de transmetre la flama.

Amigues i amics,

Començo a sentir o a pressentir l'estranya emoció que es filtra en els teixits més profunds d'un mateix quan es va aproximant el moment d'acomiar les companyes i els companys amb els qui has compartit una llarga i apassionant caminada. A aquesta emoció tan especial se m'hi afegeix el descontentament de no haver aconseguit o, si més no, de témer no haver aconseguit del tot allò que em proposava : cridar l'atenció, dins d'aquesta sociografia, sobre el paper social de la parròquia de Sant Medir des de 1948 a 1996. Em tranquil·litza una mica la confiança que he fet una primera temptativa de marcar alguns trets d'aquesta biografia social i d'haver assajat la reflexió sobre determinades zones socials i socialitzadores prou remarcables.

Un cop més he de repetir que en aquesta història no he volgut entretenir-me a destacar els protagonismes individuals que, certament, hi han sigut, i que són ben mereixedors de monografies personalitzades. Ara bé, no és aquesta la finalitat d'aquest estudi. El projecte era el d'assenyalar un fenomen social, i no un conjunt de rols personals. Per això, malgrat les ambigüitats que pugui comportar, he volgut posar l'èmfasi sobre el subjecte col·lectiu "parròquia de Sant Medir", com a comunitat, i com a institució, i si voleu com a conjunt de grups, entitats i serveis.

Segurament que podeu replicar-me observant que en diverses ocasions he al·ludit als noms de mossèn Amadeu Oller i de mossèn Josep. M. Vidal. I és cert. M'ha semblat que en alguns moments concrets --naixement i creixement-- no era possible identificar

plenament la parròquia sense esmentar els seus noms. I, si m'ho permeteu, i només amb l'interès de situar la trajectòria amb un referent comprensible, voldria completar la cronologia del fet social Sant Medir amb les dates que corresponen a la presència del quatre rectors que han presidit successivament la parròquia fins al moment present. Es tracta senzillament de posar un referent que ni tan sols coincideix, necessàriament amb els punts de divisió que m'he permès de fer reunir per a ordenar l'estudi que he dut a terme. Heus ací, doncs, els referents indicats :

1948-1957 : mossèn Amadeu Oller i Berenguer.

1957-1982 : " Josep M. Vidal i Aunós.

1982-1993 : " Josep Bigordà i Montmany.

1993- : " Francesc Vilamala i Collell.

A l'hora de marcar aquests referents, un pot manllevar la imatge de la torxa encesa que s'ha anat trametent. Així vaig fer-ho el dia 2 d'octubre de 1993 quan em rellevava mossèn Francesc Vilamala. Li deia aquell dia públicament al final de la celebració eucarística :

"Mossèn Francesc Vilamala :

1) Fa gairebé 45 anys, davant mateix d'aquesta església, a la cruïlla Constitució/Olzinelles, va començar l'aventura cristiana de la parròquia i de la comunitat de Sant Medir. Aquí davant mateix, mossèn Amadeu Oller, acompanyat d'un petit grup de cristians i cristianes, iniciava, al mig del carrer, el seu servei de rector. Aleshores, l'any 1948, la Bordeta era un barri no només perifèric, sinó absolutament suburbà : un suburbi, en termes socials. De seguida Sant Medir esdevé un espai de celebració i comunicació de la fe, de lligam compromès amb la gent i els seus problemes, i una entitat, homologable a les

altres entitats socials de la barriada, amb vocació de promoure el caràcter associatiu i la consciència comunitària del poble. Així es va encendre la torxa que, des de la seva responsabilitat de rector, va portar mossèn Amadeu fins a la seva mort, el 15 de novembre de 1957.

2) Pocs dies després, desembre de 1957, la torxa encesa la recull mossèn Josep M. Vidal i Aunós. Al llarg de 25 anys, mossèn Vidal presideix i acompanya aquesta parròquia amb fidelitat, amb afecte insuperable, amb una hospitalitat impressionant, amb il·lusionisme immarcesible, amb valentia ... en l'etapa del preconcili, del concili i del postconcili; en l'infantament difícil i arriscat de llibertats d'associació i de reunió durant la dictadura; en el pas de la dictadura a la democràcia. Si en algun creient era i és possible de trobar-hi els signes que poden fer creïble l'anunci de l'Evangelí, és indiscutiblement en mossèn Vidal. Amb el seu servei de rector, la parròquia es consolida amb una singularitat i amb un caràcter propis.

3) El 10 d'octubre de 1982, em va correspondre a mi la gràcia i la sort d'agafar la torxa que em confiava mossèn Vidal. Fins avui, 2.10.1993. En aquesta parròquia, on la celebració de la fe està tan lligada amb les vicissituds de la gent, és comprensible que la litúrgia, com la vida, a vegades tingui la pau i la serenitat d'un monestir; a vegades l'esclat sonor i fins i tot estrident de la joia incontenible; a vegades el xiscle escruixidor de la sirena d'una ambulància ...

4) Mossèn Francesc Vilamala : aquí tens un símbol d'aquesta torxa, que significativament m'ha lliurat el senyor Planas, un dels testimonis privilegiats que ha estat sempre molt a prop del que s'ha esdevingut en els 45 anys que compleix la parròquia.

Mossèn Francesc : em fa, ens fa molta il.lusió que siguin les teves mans, marcades amb el treball i les ànsies de 15 anys durament i joiosament fidels a la parròquia de La Mina, les que recullin aquesta torxa. Que ningú, ni des de la jerarquia, ni des de les files sacerdotals, ni des del laicat, ni des de cap estament s'atreveixi a apagar d'aquesta flama la llengua lluminosa que significa el compromís de "satisfereix a Déu el delme fins i tot de la menta, del fonoll i del comí, però sobretot de preocupar-se de les exigències més importants de la llei, com són la justícia, la misericòrdia i la lleialtat" (Mt 23,23).

Mossèn Francesc : Déu que ha estat en el passat, no s'instal.la en el passat. Com deia el cardenal Marty, el maig del 68 a París, Déu no és conservador. Déu és sempre creador i renovador. Déu és també sempre en el futur. També, òbviament, en el futur de Sant Medir.

Mossèn Francesc : gràcies per acceptar el relleu d'aquesta torxa. Benvingut!. Et sentiràs acompanyat i estimat !!. AMEN."

D'aquesta manera vull deixar constància dins del cos d'aquesta penúltima carta els rellevaments de rectors que han tingut lloc en la parròquia de Sant Medir.

Insisteixo novament que el protagonisme de Sant Medir del que parla aquest treball o aquest estudi correspon a la comunitat. El qui us adreça aquestes cartes, com podreu comprendre fàcilment, s'ha preguntat moltes vegades quina és la funció que als mossens --rectors, vicaris, col.laboradors-- els hi ha correspost. Voldria dir-ho o explicar-ho --tal com vaig fer en una altra circumstància -- amb una imatge o un record que em ve de la infància, quan amb els meus pares i els meus germans més

grans anava a la vinya. Els ajudava a preparar les eines i els estris, la mula i els guarniments i el cistell del menjar. I, quan érem ja a la vinya o al tros, em tocava de preparar, sota alguna ombra o a la vora del foc, segons les estacions de l'any, l'esmorzar, les begudes, el dinar, i em tocava també la feina d'acostar-los-hi les eines, o el sofre, o el sulfat, o l'aigua o el vi que deixàvem refrescar al pou o al torrent. Ho recordo com un servei amb el que ajudava el pare i els germans a treballar més de gust i amb més tranquil·litat. Doncs bé, aquest és el treball específic dels mossens de la parròquia de Sant Medir : mirar de posar a punt i fer més agradable l'aventura cristiana, a més de treballar més o menys com els altres en la dimensió social que ha anat apareixent al llarg d'aquest estudi.

Sabeu una cosa?. Cada vegada que em veig abocat a alguna confidència més personal, penso que una de les maneres més indicades i, ben segur, més apassionats d'escriure la història de Sant Medir seria la de treballar amb el rigor d'una novel·la històrica o d'una història novel·lada. El material, els esdeveniments, les psicologies personals ben descrites o ben narrades donarien més realisme i més densitat a aquesta història. La crònica i el recull epistolar que estructuraven el resultat del meu estudi sobre Sant Medir quedaria enriquit extraordinàriament si els lectors, és a dir, si vosaltres, amigues i amics, que m'honoreu amb la vostra lectura, complementessiu la història imaginant les peripècies internes i externes, els pensaments, les vivències, els dubtes, les emocions, les certeses, les defallences de les persones que han intervingut i viscut el fet social Sant Medir, que determinen i

alhora són determinades per les circumstàncies sòcio-històriques. Mantinc l'esperança que un dia algun psicòleg i potser algun novel·lista podran oferir un resultat més satisfactori.

En el fons voldria dir-vos que no us quedeu en l'epidermis d'aquesta història. Aneu més al fons mirant de descobrir què hi deu haver passat en el cor de les persones. Sí, sí, de les persones que riuen, que ploren, que pregunten, que busquen, que donen, que esperen, que pregunten, que callen, que es neguitegen, que s'indignen, que estimen, que temen, que s'enyoren, que comprenen, que no comprenen, que sofreixen, que aguanten, que desdramatitzen, que s'obstinen, que perseveren.

Amb recança; adéu!

Una abraçada.

CARTA NUM. 40 : La crònica d'ahir és història del demà.

Amigues i amics,

Era el 21 de setembre de 1947. Començava a despuntar el dia. L'express Barcelona. Bilbao s'havia deturat a l'estació d'Ordunya. Amb ulls, somnolents encara, em vaig sentir seduït pel paisatge. El verd dominant el cobria o el mitigava tènueament la boira baixa. Un noi jove, d'uns 16 anys, va pujar al tren. S'assegué una mica més endavant, no gaire, al costat de la finestra. El rostre agradablement melangiós. Ben aviat, en reemprendre el tren el seu moviment de marxa, aquell noi fixà distretament la mirada a l'exterior. L'atenció la tenia captivada algun sentiment de dins. Contragué els llavis formant una petita obertura oval, i, suaument, com si fes servir la sordina, començà a xiular. Com un instrument perfecte. Emocionant. La melodia era el ccontabile de l'allegro moderato de la simfonia inacabada de Schubert.

Interpreto que aquest record s'ha despertat dintre meu per la malenconia que encomana la proximitat de l'"hora dels adéus" i també perquè aquest estudi, que no té evidentment la força de la partitura de Schubert, sí que és una peça inacabada. Inacabada en dos sentits : perquè no he sigut capaç d'arreglar totes les notes d'aquesta realitat social que és Sant Medir ni de contrastar-les adequadament, i perquè, alhora, el fet continua. No és una història d'ahir. És un esdeveniment d'avui, amb llavor de futur.

Recordo que, quan de les trobades amb una colla d'amics en va sortir la idea de fer una mica de radiografia de Sant Medir, es recollí un sentiment unànimement : no s'ha de fer una crònica històrica d'una realitat, si aquesta realitat, per prodigiosa que

sigui o hagi sigut, no està fecundada d'esdevenidor. Doncs bé, estic segur que Sant Medir està fecundat d'esdevenidor. Ho repeteixo : Sant Medir és un esdeveniment d'avui, amb llavor de futur.

Les coses que apareixen en la radiografia i que miro d'anar transcrivint n'ofereixen una prova manifesta. M'explicaré. És cert, com ja s'ha consignat moltes vegades en aquests papers, que la gent de La Bordeta o de fora de La Bordeta, que es mou a Sant Medir, no viu fora de la societat actual. I és cert també que el fet social "parròquia", per atípic que sigui, participa dels canvis sociològics que afecten avui tots els grups socials. En conseqüència, Sant Medir conviu amb els condicionaments --positius i negatius-- d'una societat secular; Sant Medir conviu amb les circumstàncies d'un creixement demogràfic que no obeeix precisament a cap projecte humanitzador ni socialment integrador.

Malgrat tot, la parròquia de Sant Medir accepta el repte que tot això representa i no cau en la temptació de posar-se de manera intransigent com una alternativa a l'organització social concreta de les nostres societats. Com que és conscient del perill, no s'oblida de la importància que té la seva relació amb la societat, amb la barriada, i, per això, l'estima. I aquesta estimació la respira en la seva vida específica, en les seves celebracions de fe i en les seves relacions amb la gent, amb la societat, amb la barriada.

Aquí, és ben fàcil de fer una enumeració de fets i d'actituds sociològicament mesurables que demostren que : la parròquia de Sant Medir és un fet social, amb fecunditat present i amb obertura al futur :

a) la incidència del fet parroquial que és sempre un referent de moviment, de vida, i d'iniciatives.

b) la col.laboració institucional i associativa de la parròquia, i des de la parròquia, amb altres entitats i associacions de cara als projectes urbanístics i culturals de signe humanitzador : és una dada molt significativa que les grans reivindicacions pel que fa al transport, a les millores, als equipaments socials i sanitaris, etc., a més de la participació directa de gent de la parròquia, tinguin com escenari la mateixa església i els locals de Sant Medir. I és un altre fet revelador l'Aula Oberta a La Bordeta : una experiència de servei cultural, en el que la parròquia --persones i instal.lacions-- hi juga un rol no protagonista però sí col.laborador de primera línia. Què és l'Aula Oberta a La Bordeta?. Transcriuré, gairebé al peu de la lletra, les notes que trobo en el recull, esmentat abans, a la "festa de la parròquia" de 12 de maig de 1990 : "El 23 d'octubre de 1989 s'inaugurava al teatre de Sant Medir l'anomenada Aula oberta a La Bordeta. És sabut que el barri de La Bordeta, de fa molts anys, gira entorn de la parròquia de Sant Medir, des que la parròquia es va instal.lar al barri. La parròquia ha promogut i ha posat en activitat habitatges, escola, teatre, poesia (Premi Amadeu Oller), una residència per a ancians, etc. La idea de posar en marxa una Aula a La Bordeta ha estat un encert perquè ha omplert un buit d'aquelles persones interessades a saber coses que satisfessin la seva curiositat. I no cal dir-ho, la parròquia s'hi ha posat al davant i el seu teatre s'ha convertit en una aula. El seu nom escau al que és el barri : Aula oberta a La Bordeta, AoB". L'Aula que, quan us escric aquesta carta --9 de

juliol de 1996-- , ja ha cobert 7 cursos, celebra una sessió setmanal, compta amb una matrícula que supera el centenar de persones. És una veritable universitat popular.

c) l'actuació en camps on sovint la comprensió de la comunitat s'endinsa i troba les situacions més dures de marginació social o de premarginació. L'exercici de l'assistència social o del treball social o dels voluntariats socials, aquí, agafa vessants testimonials que no sempre, dissortadament, arriben a ser vertebradores. No pas per falta de ganes ni d'esforços, sinó per les dificultats internes de les realitats marginal o marginadores.

d) la capacitat de germanor i de solidaritat, que genera la parròquia no sempre és una dada analitzada amb mètodes sociològics. Però hi és. Un pensa que sempre. Sobretot en moments difícils, en moments en què pot semblar que s'assisteix a l'enterrament de les esperances humanes, es constata que a Sant Medir hi ha una intercomunicació d'un abast respectable i un cert alè contagiós d'esperança o de suport.

Aquestes dades, que trio de les coses que van sortint a la cronologia i als papers d'aquests darrers anys, constitueixen una garantia de futur. No vull allargar-me. Prefereixo remetre'm a la vida. I la vida, de debò, no la puc traslladar al paper, a la carta. Sí, però, que la podeu observar directament. No us quedeu, si us plau, a la superfície. Que els teixits socials no sempre són visibles al primer cop d'ull ni a la primera impressió. A vegades, reclamen una mica d'anàlisi, d'investigació, de comparació.

M'oblidava d'un parell de fets que de totes maneres surten a la cronologia, expressions del sentit de solidaritat de Sant Medir, estesa més enllà dels límits immediats, que s'han registrat l'un l'any 1991 i l'altre l'any 1995. El primer fa referència a la guerra del Golf : gener de març de 1991. El segon a un acte de solidaritat amb Bòsnia la tardor de 1995.

Amb ocasió de la guerra del Golf, almenys en les trobades litúrgiques, es visqué la solidaritat amb les víctimes de la guerra : el 18.1.91 el MUEC (Moviment Universitari d'Estudiants Cristians) feu una proclama de criteris entorn de la guerra del Golf; el 24.1.91 els Grups joves prepararen i animaren una Eucaristia per la pau. I en els caps de setmana del mes de febrer es compartí la pregària per la pau del Papa Joan Pau II.

L'estiu de 1995, la situació a Bòsnia arribà a un paroxisme insuportable. L'onada de solidaritat que ja s'havia expressat en altres moments arribà també a Sant Medir.

Justament o simultàniament amb altres entitats de Sants, la parròquia va promoure pel seu compte una campanya que va arrancar el 23 de setembre i va concloure el 29 d'octubre. La mística o la filosofia que inspirava aquell moviment era el següent : 1) La mirada sobre el paisatge tràgic d'una part de l'antiga Iugoslàvia estava atenta a tots els camps en conflicte. Ara bé, la mirada no podia ser neutral --ni simplista per descomptat--. Hi ha agressors i víctimes. No és el mateix ser criminal de guerra que víctima de la guerra. La parròquia volia estar al costat de les víctimes. Siguin on siguin. 2) Estar al costat de les víctimes era una actitud prioritària, per damunt de qualsevol pretext que vulgui justificar-se amb anàlisis històriques, ètniques, religioses, polítiques. 3) Fer gestos de solidaritat no

ha d'equivaler a sentir-se arrogants i no s'ha de donar entrada a cap sentiment de superioritat ni a cap pretensió d'estar immunitzats. 4) Sense tolerància, respecte i estimació de l'altre, la convivència humana i la religió poden esdevenir monstruoses. La tolerància, el respecte i l'estimació dels altres --dels musulmans també, aquí, a La Bordeta, a Barcelona-- ha de ser una consigna a mantenir amb força i amb il·lusió.

En resum : Sant Medir que és un fet comunicador de solidaritat i que al mateix temps és una xarxa de relacions amb la barriada, no corre el risc de perdre la seva força, distanciant-se de la societat, replegant-se en els seus murs, desentenent-se del seu entorn.

No puc deixar de pensar que ben aviat farà 50 anys que el 8 de desembre de 1948 un petit grup de gent de La Bordeta amb mossèn Amadeu Oller realitzaren al mig del carrer una acte que, en termes jurídics, se'n diu "presa de possessió". La veritat és que, des de la distància d'aquests anys, aquell fet, al mig del carrer, el podem llegir com un compromís de servei a la barriada. La repercussió d'aquest servei té al llarg dels anys ressonàncies molt diverses. El mateix és previsible de cara a l'esdevenidor. Amb reptes, amb desafiaments. I què ?.

El meu raonament, com podeu veure, no arrenca d'una reflexió abstracta que s'adona que el rol social d'una parròquia és possible i que, per tant, amb voluntarisme es pot fer realitat. No és aquest el meu discurs. Parteixo de realitats, no només de possibilitats, i tinc en compte l'estructura, no només el voluntarisme, des de la qual es basteix la realitat.

És clar que la parròquia, com a estructura eclesiàstica que és, podria decantar-se cap a models --tots en coneixem que no s'assemblen, ni de bons tros, al fet de Sant Medir, i que opten per bunqueritzar-se enfront de la societat on viuen--. Evidentment que és possible. De totes maneres, repeteixo, veig molt difícil que la comunitat de Sant Medir dimiteixi algun dia del seu ideari i de la seva configuració pel que fa al teixit intern de comunicació popular, no autoritària, i pel que fa a la xarxa de relacions cap en fora. Ho veig difícil perquè, a més de la consciència col·lectiva pròpia de l'actual grup creient i practicant, hi ha una participació, des de fora del mateix nucli comunitari i institucional, que integren persones i grups simpatitzants que veuen la parròquia com a indissociable de la vida associativa de la barriada. Aquesta circumstància genera una relació dialèctica que ajuda la comunitat a mantenir una experiència profètica, d'abast humanitzador i socialitzador, contribuint a que la parròquia no quedi reduïda a un cos de doctrina i a un replegament exclusiu i excloent sinó que mantingui la relació que pot fer operativa la fraternitat i la solidaritat.

He de posar el punt i final. No he de passar-me. Podria caure en allò que justament vull evitar : projectar en realitat allò que és desig.

Espero que vosaltres, amigues i amics lectors, reconeixereu que m'he mogut o he volgut moure'm des de la perspectiva que no contempla només idees sinó que mira els fets i les realitats i les realitzacions, amb claredat i amb senzillesa. També amb admiració. He volgut analitzar, investigar, contemplar, veure i prou.

Res més. Fins sempre.

Una forta abraçada.